

***NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR**

Jason Fry

STAR WARS

ULTIMUL JEDI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Jason Fry
The Last Jedi
2018

Jason Fry

Jason Fry (născut 1969) este autor, editor, consultant digital şi colaborator online. Lucrările lui scrise includ nuvela Star Wars: Ultimul Jedi, precum şi cam o duzină de alte cărţi şi povestiri scurte din universul Star Wars.

Locuieşte în Brooklyn alături de soţia şi fiul său, precum şi cam o tonă metrică de obiecte de colecţie *Star Wars*.

PRIMUL ORDIN domneşte.
După ce a decimat paşnica Republică,
Liderul Suprem Snoke îşi trimite
acum legiunile nemiloase să preia
controlul militar în galaxiei.

Numai banda de luptători din
REZISTENŢĂ a Generalului Leia Organa
se opune tiraniei în creştere, sigură că
Maestrul Jedi Luke Skywalker se va întoarce
şi va reaprinde o scânteie de speranţă în luptă.

Însă *Rezistenţa* a fost expusă.
În timp ce Primul Ordin goneşte
spre baza rebelilor, vitejii eroi
pun la cale a evadare disperată...

Cu mult timp în urmă, într-o galaxie departe, departe...

Prolog

Luke Skywalker stătea pe nisipurile răcoroase ale lui Tatooine, cu soţia lui alături. Fâşia de cer de la orizont era încă pictată cu ultima nuanţă de portocaliu a apusului, dar apăruseră primele stele. Luke aruncă o privire spre ele, căutând ceva ce ştia că era deja dispărut.

— Ce crezi că ai văzut? întrebă Camie.

Putea auzi afecţiunea în vocea ei – dar dacă asculta cu atenţie, putea auzi şi oboseala.

— Un Distrugător Spaţial, a spus el. Cel puţin aşa am crezut.

— Atunci te cred, spuse ea, cu o mână pe umărul lui. Tu poţi întotdeauna să recunoşti unul – chiar şi ziua în amiaza mare.

Luke zâmbi, gândindu-se în urmă la zilele demult trecute petrecute la Staţia Tosche când dăduse buzna să le spună prietenilor săi despre cele două nave care stăteau pe o orbită înaltă chiar deasupra lor. Camie nu-l crezuse – ea a aruncat o privire prin vechiul lui macrobinocular înainte să i-l arunce în mod dispreţuitor înapoi şi să caute refugiu împotriva neobosiţilor sori gemeni. Nici Fixer nu-l crezuse. Nici Biggs nu o făcuse. Dar el avusese dreptate.

Zâmbetul lui dispăru cănd se gândi la Biggs Darklighter, care plecase de pe Tatooine şi murise undeva inimaginabil de departe. Biggs, care a fost primul său prieten. Presupunea că singurul său prieten.

Mintea lui părăsi gândul, la fel de repede cum mâna lui goală se strecura într-o carcasă de vaporizator la amiază.

— Mă întreb ce caută Imperiul aici, spuse el cercetând din nou cerul. Pentru reaprovizionarea garnizoanei de la Mos Eisley nu era nevoie de o navă de război de mărimea unui Distrugător Spaţial. În zilele astea, cu galaxia pacificată, cu greu mai era necesară o navă de război.

— Orice ar fi, nu are nimic de-a face cu noi, spuse Camie. Nu-i aşa?

— Desigur, aşa este, spuse Luke, cu ochii scanând în mod reflex luminile care marcau perimetrul fermei. O astfel de prudenţă nu era necesară – niciun tâlhar Tusken n-a mai fost văzut de partea aceasta a Anchorhead de două decenii – dar vechile obiceiuri mor greu.

Tuskenii au dispărut – nu au mai rămas nimic altceva decât oase în nisip.

Din anumite motive, asta îl întrista.

— Ne-am achitat cota imperială pentru cinci ani de-acum încolo, spuse Camie. Şi ne-am plătit taxa de apă către Jabba. Nu datorăm nimănui nimic. Nu am făcut nimic.

— Nu am făcut nimic, fu de acord Luke, deşi ştia că asta nu era o garanţie de siguranţă. Multe lucruri se întâmplau oamenilor care nu făcuseră nimic – lucruri despre care nu se mai discuta niciodată, cel puţin nu de către cineva sănătos la cap.

Mintea lui se întoarse la zilele de demult despre care îşi spunea să nu se mai gândească. Drozii şi mesajul – un fragment holografic în care o tânără cu sânge regală pleda pentru ca Obi-Wan Kenobi să o ajute.

Lasă trecutul. Asta îi spunea mereu Camie. Dar, privind în întuneric, Luke descoperi că, încă o dată, nu îi putea urma sfatul.

Droidul astromec fugise în noapte în timp ce Luke lua cina cu mătuşa şi unchiul său. Temându-se de furia unchiului Owen, Luke îşi asumase riscul, plecând de la fermă în ciuda ameninţării Tusken.

Însă în noaptea aceea niciun om al nisipurilor nu venit după pradă. Luke a găsit astromecul fugit şi l-a readus la fermă, împingând speederul de teren pe ultimii douăzeci de metri pentru a evita să-i trezească pe Owen şi Beru.

Luke zâmbi trist, gândindu-se – aşa cum făcea de multe ori – la tot ceea ce ar fi putut merge prost. Ar fi putut să moară uşor, devenind un alt fermier de umiditate nechibzuit revendicat

de către noaptea de pe Tatooine şi de către ceea ce pândea în ea.

Dar a avut noroc – apoi a avut noroc şi a doua zi. Soldaţii din trupele de şoc sosiră imediat după ce Luke s-a întors de la lucrul la condensatoarele nărăvaşe din sud – pe atunci sursa de probleme a lui Owen şi Beru, acum fiind a lui şi a lui Camie. Sergentul îi dădea ordine chiar înainte de a coborî din spatele dewbackului[1].

O bandă de recuperatori v-a vândut doi droizi. Adu-i. Acum.

Luke aproape că a avut nevoie să tragă droizii din garaj. Astromecul bipăia sălbatic, în timp ce droidul de protocol continua să murmure că se predă. Stătuseră în căldura necruţătoare mai mult de o oră, în timp ce imperialii sondau băncile de memorie ale droizilor, iar soldaţii din trupele de şoc îi refuzau lui Owen, scurt şi nepoliticos, cererea ca cel puţin să o lase pe Beru să stea la umbră.

Atunci veni bătrânul Ben Kenobi, apărând din deşert în hainele sale maro prăfuite. Vorbise zâmbind cu soldaţii din trupele de şoc, de parcă ar fi fost prieteni vechi care s-au întâlnit la schimbul de produse din Anchorhead. Le spusese, cu o uşoară mişcare a mâinii, că identificarea lui Luke era greşită – că prenumele băiatului nu era Skywalker, ci Lars.

— Aşa este, spuse Owen, cu ochii zburând spre Beru. Luke Lars.

Ben zăbovi, spunându-le soldaţilor din trupele de şoc că nu era nevoie să-l ia pe Owen pentru interogatoriu. Dar ei i-au refuzat cererea şi l-au obligat pe unchiul lui Luke să intre într-un transportor de trupe alături de droizi, cu astromecul lăsând să-i scape un ultim, disperat, ţipăt înainte ca trapa să se închidă.

L-au eliberat pe Owen trei zile mai târziu, iar el a rămas palid şi tăcut în timpul lungii călătorii înapoi de la Mos Eisley. Au trecut săptămâni înainte ca Luke să-şi facă curaj să-l întrebe dacă Imperiul îi va compensa. Owen îl repezise s-o lase baltă, apoi îşi ascunse cu mâinile sub coate, dar nu înainte ca Luke să vadă că îi tremurau.

---

[1] Dewback – reptile cu piele groasă originare de pe planeta deşertică Tatooine, unde erau folosite ca animale de povară, dar erau încălecate şi de soldaţi specializaţi din trupele de şoc cunoscuţi sub numele de soldaţi Dewback.

Un meteorit arse deasupra capului lor, scuturându-l pe Luke din reveria lui.

— La ce te gândeşti acum? întrebă Camie şi vocea ei era prudentă.

— Cumva am îmbătrânit, spuse el, trăgându-se de barbă. Bătrân şi grizonat.

— Nu eşti singurul, spuse ea, ducându-şi mâna la păr.

El îi oferi un zâmbet, dar ea se uita în noapte.

Nimeni nu l-a mai văzut pe bătrânul Ben. Dar au fost zvonuri... şoapte despre o navă înarmată care zburase jos peste Pustiurile Jundland şi deschisese focul în noapte.

În Anchorhead au respins asta ca fiind bârfă de cantină, dar Luke se tot întreba dacă nu cumva era adevărat. Trupele de la fermă fuseseră reale. La fel au fost cei care veniseră la ferma Darklighter şi luaseră familia lui Biggs. Familia Darklighter nu s-a mai întors niciodată – ferma avea să fie golită de către Jawa şi Oamenii Nisipurilor, apoi lăsată să se îngroape în nisip.

Săptămânile se transformaseră în luni, lunile în ani, anii în decenii. Luke s-a dovedit a fi talentat cu utilajele, având un anumit simţământ pentru complexitatea înnebunitoare a condiţiilor de creştere de pe Tatooine şi talent pentru rezultate bune, indiferent dacă era o negociere cu Jawa sau alegea site-uri pentru vaporizatoarele noi. În Anchorhead, băiatul odată tachinat ca fiind Wormie[2] era tot mai des numit Norocosul Luke.

Camie văzuse şi ea asta, de asemenea, la fel cum observase că Fixer vorbea mult dar făcea puţin. Se căsătorise cu Luke şi aveau să devină parteneri cu Owen şi Beru înainte să moştenească ferma. Nu au avut copii – o durere care s-a atenuat până ce nu au mai recunoscut că o aveau – dar au muncit mult şi s-au descurcat bine, construindu-şi o viaţă cât se poate de confortabilă pe Tatooine.

Dar Luke nu încetase niciodată să viseze la fata care îi ceruse ajutorul lui Obi-Wan. Chiar săptămâna trecută se trezise tresărind, sigur că astromecul îl aştepta în garaj, dispus în sfârşit să ruleze mesajul complet pentru el. Era important ca Luke să-l audă... trebuia să facă ceva. Ceva ce el era *menit* să facă.

După ce soldaţii din trupele de şoc au luat droizii, Luke a presupus că nu va mai afla niciodată identitatea misterioasei tinere femei. Dar greşise. A fost arătată pe HoloNet timp de

---

[2] Wormie – cineva descris ca fiind copilăros

săptămâni întregi, terminându-se cu un raport final cum că, înainte de execuţia sa, Prinţesa Leia Organa şi-a cerut scuze pentru trecutul ei de trădătoare şi a cerut unitate galactică.

În mod curios, Imperiul nu a arătat niciodată imagini cu scuzele şi apelul ei, lăsându-l pe Luke să-şi amintească scurta lui întrezărire a prinţesei – şi să se întrebe ce misiune disperată o determinase să caute un bătrân pustnic pe Tatooine.

Orice ar fi fost, nu reuşise. Alderaan era acum un câmp de resturi, împreună cu Mon Cala şi Chandrila – toate distruse de staţia de luptă care a arsese infecţia separatismului şi a rebeliunii, lăsând galaxia în pace.

Sau cel puţin fără conflicte. Asta era cam acelaşi lucru sau destul de aproape.

Îşi dădu seama că, lângă el, Camie îi spunea numele şi nu era pentru prima dată.

— Urăsc să te văd aşa, spuse ea.

— Aşa cum?

— Ştii ce vreau să spun. De parcă ai crede că ceva nu a mers bine. De parcă ai fost înşelat şi toate astea sunt o mare greşeală. De parcă ar fi trebuit să-i urmezi pe Tank şi Biggs şi să pleci la Academie aşa cum ai vrut. De parcă ai fost menit să fii departe de aici.

— Camie...

— Departe de mine, spuse ea cu voce joasă, întorcându-se cu braţele încrucişate la piept.

— Ştii că nu simt aşa, spuse el, punându-şi mâinile pe umerii soţiei sale şi încercând să ignore modul în care ea se îndârji la atingerea lui. Ne-am făcut o viaţă bună şi aici am fost menit să fiu. Acum, hai – să mergem înăuntru. Se face frig.

Camie nu spuse nimic, dar îl lăsă pe Luke să o conducă înapoi spre cupola care marca intrarea în casă. Stând în prag, Luke zăbovi pentru a arunca o ultimă privire în noapte. Dar Distrugătorul Spaţial – dacă asta fusese într-adevăr – nu s-a întors. După o clipă, întoarse spatele cerului gol.

* * *

Luke se trezi tresărind, ridicându-se instinctiv în poziţia şezut. Mâna lui mecanică hurui în semn de protest, ca un ecou

al bâzâitului insectelor ce trăiau în ierburile viguroase ale lui Ahch-To.

Încercă să scuture visul în timp ce se îmbrăca, punându-şi jacheta de lână impermeabilă. Deschise uşa metalică a colibei, apoi o închise în linişte în spatele lui. Era aproape de răsărit, cu ziua ce urma strălucind ca o perlă la orizont, deasupra golului negru al mării.

Oceanele de pe Ahch-To încă îl uimeau – o infinitate de apă care se putea transforma de la calm şi liniştit, la haos violent. Toată acea apă încă i se părea imposibilă – cel puţin în acest fel, presupuse el, încă era un copil al deşerturilor de pe Tatooine.

Mai jos pe versanţi, după cum ştia, Îngrijitorii se vor trezi în curând pentru a începe o altă zi, aşa cum făceau de eoni. Aveau de lucru şi la fel avea şi el – ei din cauza târgului lor făcut demult, iar el din cauza propriei lui alegeri.

Îşi petrecuse tinereţea urând munca de gospodărie pe Tatooine; acum asta îi compunea zilele pe Ahch-To. Era lapte de muls, peşte la prins şi o treaptă de piatră desprinsă trebuia să fie aranjată.

Dar nu chiar imediat.

Luke urcă încet pe trepte până ajunse pe pajiştea cu vedere la mare. Se cutremură – vara era aproape dusă, iar visul încă îl mai marca.

Nu a fost un vis obişnuit şi ştii asta.

Luke ridică gluga jachetei cu mâna mecanică, mângâindu-şi barba cu una din carne şi sânge. Voia să se certe pe sine, dar ştia că nu are rost. Aici lucra Forţa – se îmbrăcase într-un vis, pentru a se strecura prin apărarea pe care o ridicase împotriva ei.

Dar visul era o promisiune? Un avertisment? Sau amândouă?

Lucrurile sunt pe cale să se schimbe. Ceva se apropie.

Partea I

Capitolul 1

Leia Organa, cândva prinţesă de Alderaan şi acum General în *Rezistenţă*, stătea într-o poiană din jungla de pe D'Qar, cu o mulţime de ofiţeri şi echipaje de o parte şi de alta.

Capetele lor erau plecate şi mâinile strânse. Dar Leia putea vedea cum privesc pe furiş la ea şi unul la altul. La fel cum putea vedea modul în care se mişcau neliniştiţi de pe picior pe altul.

Se apropia războiul şi ei ştiau asta. Şi erau îngrijoraţi că, în durerea ei, ea uitase lucrul ăsta.

Ideea o jignea. Leia ştia mult prea multe despre război şi durere – trăia cu amândouă de mai mult timp decât fuseseră în viaţă oricare dintre aceşti ofiţeri agitaţi. Mai mult de cinci decenii de viaţă, de fapt, războiul şi durerea fusese singurii ei tovarăşi cu adevărat credincioşi. Dar ea nu lăsase pe niciunul să o oprească să facă ceea ce trebuia făcut.

Furia se simţi fierbinte şi tăioasă şi veni ca o uşurare după orele de durere necruţătoare care o lăsaseră să se simtă goală, aşa cum ar fi fost scobită pe dinăuntru. Nu voia să stea aici în jungla aburindă – ea nu voise deloc să organizeze această ceremonie. Se uitase ameninţătoare la Amiralul Ackbar când ofiţerul veteran Mon Calamari o luase deoparte în camera de război a lui D'Qar pentru a-i transmite mesajul.

Han este mort, de mâna fiului nostru – şi tu vrei să-mi ţii un discurs?

Dar Ackbar se confruntase cu lucruri chiar mai rele decât o Leia Organa supărată. Vechiul ei prieten îşi susţinu punctul de vedere, cu scuze, dar insistent, şi ea înţelesese ce gândea el. *Rezistenţa* avea atât de puţine resurse, fie că era vorba despre soldaţi, nave sau credite. Tocmai câştigase o victorie enormă la Baza Starkiller[3] prin distrugerea super-armei Primului Ordin. Dar euforia fusese de scurtă durată. Noua Republică fusese distrusă şi Primul Ordin era acum liber să-şi dezlănţuie toată furia asupra *Rezistenţei*.

Indiferent dacă Leiei îi plăcea sau nu, cea mai mare forţă a Rezistenţei – singurul său atu indispensabil – era ea. Conducerea ei, moştenirea sacrificiului, *legenda* ei erau cele

[3] Starkiller – ucigaşul de stele

care ţineau împreună această mişcare fragilă. Fără ele, *Rezistenţa* s-ar dezintegra în faţa armelor Primului Ordin.

Oamenii ei – şi ei *erau* oamenii ei – se confruntau cu cel mai mare test din istoria lor. Pentru a fi fermi, aveau nevoie să o vadă şi să o audă. Şi aveau nevoie ca ea să arate şi să vorbească puternic şi determinat. Nu puteau bănui că se simţea rănită şi singură. Dacă ar fi făcut-o, s-ar destrăma şi ei.

Dacă asta i se părea a fi o cruzime, ei bine, galaxia era adesea crudă. Leia nu avea nevoie de nimeni să-i explice asta. Aşa că s-a întors pe terenul de aterizare unde şi-a luat adio de la *Şoimul Mileniului* – şi ce altceva era cargobotul ponosit, în formă de farfurie, decât o altă amintire pătrunzătoare a ceea ce pierduse? Încet şi sumbru, citise numele piloţilor care nu s-au mai întors de la Baza Starkiller. Şi apoi, urmată de anturajul ei, merse încet spre marginea junglei pentru a doua parte a ceremoniei pentru care insistase Ackbar.

Un membru al anturajului – un droid de protocol subţire cu finisaj auriu strălucitor – era mai agitat decât ceilalţi sau poate că doar nu era în stare să o ascundă mai bine. Leia făcu un pas înainte dând din cap către C-3PO, care făcu la rândul lui un semn către un bătrân droid cu cameră.

Droidul plutitor o însoţi pe Leia în timp ce ea păşea înainte şi privea în jos obiectul pe care-l aşezase printre rădăcinile unuia dintre copacii mari ai lui D'Qar. Senzorii droidului i-au urmărit privirea şi lentila i se focusă pe o figurină din lemn brut, sculptată de o mână neexperimentată.

Han sculptase figurina în timp ce ea se sprijinea pe umărul lui într-o colibă Ewok, cu o seară înaintea Bătăliei de la Endor. Dorise să arate ca ea, purtând o rochie primitivă şi ţinând o suliţă. Dar nu-i spusese asta şi o întrebase nevinovat dacă semăna cu una dintre gazdele lor Ewok. Han lăsase deoparte jenat bucata cioplită, dar ea o recuperase liniştită şi o purtase în buzunar când a doua Stea a Morţii explodase pe cer deasupra capului lor.

Era un înlocuitor destul de slab pentru un memorial. Dar Han călătorise dintotdeauna ca şi cum ar fi fost hotărât să evite să lase o urmă prea mare. Ea intrase pentru prima dată în cabina lui de pe *Şoim* în timpul călătoriei către Yavin 4, sperând ca ceea ce vedea să-i ofere o oarecare înţelegere asupra modului în care cineva putea fi în acelaşi timp atât fermecător

cât şi enervant, şi găsise o încurcătură haotică: echipament uzat pentru ieşit în spaţiu, manuale de zbor stivuite şi bucăţi de echipamente stricate de *Şoim* în timpul nenumăratelor sale defecţiuni.

Singura atingere personală pe care o găsise în întreaga navă era perechea de zaruri de aur atârnate în cabina de pilotaj.

Leia se întoarse pentru a-i privi pe membrii *Rezistenţei* aşteptând în mod automat întoarcerea droidului cameră, în timp ce acesta se repoziţionă în faţa ei. Se uită în lentila lui, cu privirea fermă.

— Han ar urî această ceremonie, spuse ea, ştiind că vocea îi era clară şi fermă, aşa cum fusese în timpul nenumăratelor sesiuni ale Senatului. El nu avea răbdare pentru discursuri sau comemorări. Ceea ce era de aşteptat de la un bărbat care era alergic la politică şi bănuitor despre orice cauză.

Văzu un zâmbet apărând pe chipul Generalului Ematt. Asta era ceva. Dar Ematt luptase alături de Han în timpul *Rebeliunii*. La fel ca amiralul Ackbar şi Nien Nunb. Alţii, cum ar fi Comandantul D'Acy şi Locotenentul Connix, ştiau despre Han doar din legătura lui cu ea, care fusese întreruptă cu ani în urmă. Erau acolo pentru ea şi aşteptau cu feţele împietrite.

— I-am spus odată lui Han că era obositor să-l văd că face ceea ce trebuie numai după ce a epuizat orice alte alternative, spuse ea. Dar, mai devreme sau mai târziu, o făcea. Pentru că Han ura bătăuşii, şi nedreptatea, şi cruzimea – şi atunci când se confrunta cu ele, nu putea niciodată să stea deoparte. Nu în tinereţea sa de pe Corellia, nu deasupra lui Yavin, nu la Endor şi nu la Baza Starkiller.

În depărtare, auzea sunetul speederelor care mutau echipamentele grele – ea fusese de acord să vorbească doar dacă Ackbar, la rândul său, era de acord ca discursul ei să nu oprească pregătirile de evacuare. Ei amândoi ştiau că Primul Ordin urmărise cumva *Rezistenţa* până pe D'Qar – ceea ce însemna că navele sale de război aveau să vină.

— Han se imagina ca fiind un derbedeu, spuse Leia, zâmbind la cel din urmă cuvânt. Dar nu a fost. Iubea libertatea – pentru sine, cu siguranţă, dar de asemenea pentru toţi ceilalţi din galaxie. Şi de multe ori a fost dispus să lupte pentru acea libertate. Nu voia să ştie care erau şansele în acea luptă –

pentru că deja el gândea că va câştiga. Şi de fiecare dată, într-un fel sau altul, a făcut-o.

C-3PO îşi întoarse faţa aurie spre ea şi, pentru o clipă, ea se îngrijoră de faptul că droidul ar putea interveni cu vreo anecdotă despre cum era Căpitanul Solo deosebit de nechibzuit – în ciuda faptului că era programat pentru etichetă şi protocol, C-3PO avea un simţ al diplomaţiei unic, îngrozitor. Aşa că ea continuă, înainte ca droidul să-şi poată activa vocabulatorul.

— Han nu voia să ştie şansele atunci când el şi Chewbacca au zburat înapoi la Steaua Morţii la timp pentru a-l salva pe fratele meu Luke – şi ultima speranţă a Alianţei noastre, spuse ea. Nu a întrebat despre ele când a acceptat rangul de general pentru atacul la sol de pe Endor. Nu le-a vrut calculate când a luptat pentru libertate pe Kashyyyk. Şi a refuzat să se gândească la ele când a văzut o modalitate de a zbura prin scuturile Primului Ordin şi de a se infiltra în Baza Starkiller.

Şi când a fost de acord să-i vorbească fiului nostru, ar fi putut să adăuge. *Să-i vorbească şi să încerce să-l aducă înapoi din partea întunecată.*

Dar nu spuse asta. Leia dăduse tot ce avea pentru Alderaan, şi apoi pentru Alianţă, Noua Republică şi acum pentru *Rezistenţă*. Dar asta era numai pentru ea.

Leia văzu ochii lui Ematt privind-o şi îşi dădu seama că clipea prea des, iar buza inferioară îi tremura. Se forţă să înspire, apoi să expire, până când ştiu din anii ei de practică îndelungată că arăta din nou calmă şi liniştită.

Aproape.

Un transportor se ridică pe cerul de deasupra bazei Rezistenţei, cu dâra sa ionică agitând vârfurile copacilor şi trimiţând în zbor spre cer un nor de rândunici sonar[4], ciripind în semn de protest. Chipurile din jurul ei urmăriră cum nava se micşora în depărtare înainte să se întoarcă înapoi spre ea şi simţi întoarcerea furiei. Ştiau cu toţii cât de puţin timp aveau şi câte trebuiau făcute. Şi totuşi ştia că niciunul dintre ei nu va îndrăzni să o oprească dacă ar fi vorbit toată ziua, distrusă de durere şi pierdere, până când, în sfârşit, un baraj de foc al Primului Ordin a fi redus-o la tăcere pentru totdeauna.

---

[4] Rândunici sonar – un tip de pasăre de pe D'Qar cu penajul având culorile violet, roşu, albastru şi alb

Leia fusese îngrozită să audă *Rezistenţa* numită ca fiind cultul personalităţii ei – că au fost cuvintele alese de criticii ei din Noua Republică atunci când au căutat să o ignore ca fiind o războinică şi o relicvă. Au greşit cu privire la toate astea, dar criticile au avut un grăunte de adevăr: Leia şi colegii ei conducători s-au luptat să găsească timp sau resurse pentru a face totul pentru *Rezistenţă*.

Ei bine, nu este timp să mai remediem ceva acum. Şi oricum, toţi criticii mei sunt morţi.

— Mulţi dintre voi mi-aţi oferit simpatia şi vă mulţumesc pentru bunătatea voastră, spuse Leia. Dar acum, vă rog să vă concentraţi încă o dată la cauza pe care o slujim cu toţii.

Acum aprobau din cap. Bun. Era timpul să termine cu asta şi să le dea drumul. Cu cât o făcea mai repede, cu atât mai repede putea scăpa de parada interminabilă de întrebări şi cereri, chiar dacă pentru puţin timp, şi să fie singură cu propria ei durere.

— Ne confruntăm cu probleme mari, spuse Leia. Noua Republică nu are lider, iar Primul Ordin este în marş. Nu pot să vă spun care sunt şanse şi nu vreau să ştiu. Pentru că nimic nu mi-ar putea schimba gândurile despre ceea ce avem de făcut acum.

Nu spuse nimic pentru o clipă, lăsându-şi publicul să-i cântărească cuvintele.

— Trebuie să ne întoarcem în luptă, spuse ea. Facem asta pentru că, la fel ca Han, credem în dreptate şi libertate. Şi pentru că nu vom accepta o galaxie condusă de cruzime. Vom lupta pentru acele idealuri. Vom lupta unul pentru celălalt şi pentru legăturile sacre pe care le-am format muncind cot la cot. Şi vom lupta pentru toţi oamenii din galaxie care vor să lupte, dar nu pot – care au nevoie de un campion. Ne cheamă cu teroare şi durere. Şi este datoria noastră să răspundem la acest apel.

Leia dădu din cap spre ofiţerii din jurul ei, la camera droidului şi apoi la toţi cei care priveau.

— Cu toţii avem necazurile noastre, spuse ea. Şi nu le vom uita niciodată sau pe cei pe care i-am pierdut. Cu timpul, îi vom onora mai pe deplin şi cum trebuie. Dar acum trebuie să ne lăsăm durerea pentru până după luptă. Pentru că acum, avem treabă de făcut.

Capitolul 2

Pe o planetă rece din Inelul Exterior al galaxiei, două surori erau înghesuite într-un spaţiu proiectat pentru o persoană. Debarcaderele de pe Refnu erau pline cu echipaje ale *Rezistenţei* care rulau cărucioare cu încărcături magnetice sferice negre, care direcţionau droizi greoi de putere pentru a încărca porturile şi care rulau diagnostice pe cele opt Bombardiere StarFortress care vor părăsi în curând danele.

Înghesuite în turela ca o minge a bombardierului *Cobalt Hammer,* Paige şi Rose Tico aveau o imagine excelentă asupra activităţii din jurul lor. Dar mingea transparentă oprea toate sunetele, transformând pregătirile de război ale *Rezistenţei* într-o pantomimă. Cel puţin pentru aceste ultimele câteva minute preţioase, surorile puteau pretinde că sunt singure.

— Urăsc să mă gândesc că zbori fără mine, spuse Rose, ridicând ochii spre Paige. Dacă uiţi cum funcţionează armele?

Paige râse şi lovi montura pistolului.

— Tocmai ce le-ai verificat, arătă ea, apoi căscă şi se întinse cât îi permiteau limitele înguste ale turelei. Apăs aceste declanşatoare şi *băieţii răi* pleacă.

Cele două tunuri fixate pe turela ca o bilă erau blocate şi nici măcar nu au mişcat. Dar medalionul suriu, în formă de lacrimă, înfăşurat în jurul monturii pistolului o făcu. Rose auzi *clinchetul* medalionului când lovi axul şi băgă mâna în salopetă pentru a atinge medalionul similar pe care-l purta pe un şnur la gât. Reprezentau emblema sistemului Otomok – casa surorilor.

Paige se uită într-o parte şi îşi răsuci umărul ca să o atingă pe sora ei pentru a o scoate din reverie.

— Oricum, ai treabă de făcut, spuse Paige. Dacă deflectoarele[5] tale pot feri celelalte nave de detecţie, ar putea fi un mare avantaj împotriva Primului Ordin.

Rose privi în jos, jenată.

— Tot ceea ce fac deflectoarele este să ascundă emisiile motorului. Oricine ar fi putut face ceea ce am făcut. Şi probabil ar fi făcut-o mai bine.

---

[5] Deflector - o componentă a motorului concepută pentru a modifica direcţia de evacuare a unui motor subluminic. Schimbarea de direcţie rezultată modifica ulterior traiectoria navei

— Nu fă din nou asta. Ştii că nu este adevărat.
— Bine, poate nu este. Dar vreau să merg cu tine.
— Vei fi cu mine, zâmbi Paige, ridicând mâna şi atingând medalionul.
Rose ridică privirea, cu mâna pe propriul medalion.
— Nu este acelaşi lucru.
— Poate că nu. Dar nu va fi pentru mult timp. Ne vedem la bordul *Raddus-ului* odată ce evacuarea de pe D'Qar este terminată.
— Bine, spuse Rose, strângându-şi tare medalionul acum.
Putea simţi cum lacrimile se adunau în colţurile ochilor şi ameninţau să se reverse pe obraji.
— Rose, spuse Paige, întinzând o mână. Voi fi bine.
— Ştiu, Pae-Pae, spuse liniştită Rose, folosind numele ei de alint al surorii sale, cel din copilărie. Până la urmă, eşti cel mai bun tunar în toată *Rezistenţa*.
Paige zâmbi doar şi Rose închise ochii, încercând să se piardă în căldura şi greutatea familiară a corpului surorii sale înghesuit în al ei. Respiraţia lor căpătase acelaşi ritm, cu umerii ridicându-se uşor şi coborând deodată.
La prima lor misiune la bordul navei *Cobalt Hammer,* Rose părăsise staţia inginerului de zbor odată ce bombardierul intrase în hiperspaţiu, urcând scara spre puntea de zbor şi se înghesuise lângă Paige în turela ca o minge. Petrecuseră ore întregi privind afară la infinitul alb-albastru din jurul lor şi vorbind despre tot ce ar face ele odată ce galaxia va fi pacificată – planetele pe care le vor vizita; animalele pe care le vor creşte; casa pe care o vor construi pe o lume cu un soare cald, blând şi cu iarbă multă.
Dacă restul echipajului navei *Cobalt Hammer* credea că este ciudat, în curând au acceptat că cele două Tico aveau o legătură care ar fi fost extraordinară chiar şi pentru gemene. De la naşterea lui Rose, surorile rar au fost despărţit mai mult de câteva zile – nu când crescuseră pe Hays Minor în sistemul Otomok şi nu în timp ce serveau în *Rezistenţă* după ce fugiseră din lumea lor de origine şi de forţa de ocupare a Primului ordin.
Asta era pe cale să se schimbe.
Refnu nu avea nicio dană suficient de mare pentru *Ninka.* Fregata aştepta pe o orbită joasă, ca o stea strălucitoare în violetul adânc al amurgului perpetuu al planetei. Rose era

programată pentru transport după următorul. Bombardierele se vor lansa nu după mult timp, alimentate, încărcate şi înarmate, şi îşi vor coordona saltul în hiperspaţiu cu *Ninka*. Paige avea să-şi petreacă călătoria spre D'Qar în turela ca o minge, suspendată într-o bulă mică înconjurată de forţe cosmice de neimaginat. Rose dorea să călătorească cu ea, dar era prea târziu – fusese de acord să rămână la bordul lui *Ninka,* arătându-le tehnicienilor cum funcţiona tehnologia ei deflectoare, în speranţa că ei ar putea-o adapta pentru alte nave.

— Ce te-a determinat să spui da? întrebă Paige, simţind-o pe ei sora că visa.

— Mi-am dorit un costum nou de zbor, spuse Rose.

Asta o făcu pe sora ei să râdă puţin, aşa cum sperase Rose. Dar asta era Paige – ar fi fost calmă chiar şi cu un motor oprit, o cârmă fără răspuns şi cu spaţiul din jurul ei plin de focuri de turbolaser, analizând rece situaţia şi dându-şi seama ce trebuia făcut. Indiferent ce loterie genetică îi acordase lui Paige un astfel de calm, o sărise pe Rose, lăsând-o fără apărare. Lupta o îngrozea, iar orele de aşteptare o făceau să i se încleşteze stomacul şi să i se agite.

De aceea tu eşti erou al Rezistenţei şi sunt tehnician de întreţinere, se gândi Rose să-i spună lui Paige, dar nu era de folos şi nu era timp. Aşa că vorbi în schimb de vitejie şi responsabilitate – cel puţin până se auzi pe sine şi atunci recunoscu adevăratul motiv pentru care fusese de acord să îşi asume noua sarcină.

— Am crezut că vrei să fac asta, spuse Rose. Am crezut că eşti gata să mă laşi să-mi asum propriile responsabilităţi.

— Vreau să fii tu însuţi, răspunse Paige. Dar, desigur, asta înseamnă să fii şi sora mea.

Ridică mâna, cu o mişcare precisă şi eficientă ca întotdeauna şi îşi eliberă medalionul Otomok de pe montura armei, trecându-l peste cap.

— Nimic nu poate schimba asta, spuse Paige. Suntem legate una de alta şi de lumea noastră de origine. Nu trebuie să fim în acelaşi loc pentru a fi adevarat.

Surorile se îmbrăţişară – era timpul să plece şi o ştiau amândouă.

— Ne vedem după evacuare, spuse Rose rugând orice putere guverna universul pentru a transforma acea predicţie blandă într-o garanţie de fier.

— Ne vedem după, Rose, răspunse Paige.

Era ceea ce spunea mereu înaintea unei misiuni – un rămas bun deliberat întâmplător despre care Rose credea că era talismanul lor norocos.

Atunci Rose plecă din turela ca o minge, având grijă să nu o lovească pe sora ei sau să strice aliniamentul monturii armei. Apăru în partea inferioară a tulpinii ventrale a bombardierului – ceea ce echipajele numeau *Clemă*. Uşile calei bombelor de la picioarele ei erau deschise, iar o scară ducea pe puntea de zbor de deasupra ei, trecând de mai multe grile cu încărcături magnetice. Erau mai mult de o mie în total, suficient pentru a crăpa scoarţa unei planete sau pentru a trece de scuturi şi a distruge armura fuzelajului unei nave Capital. Multe dintre încărcăturile magnetice erau decorate cu desene animate sau cu cuvinte zgâriate grăbit – invocări galante ale cauzei *Rezistenţei* se regăseau lângă sugestii obscene pentru conducătorii Primului Ordin.

Rose numără şase rânduri în sus de la bază, apoi cinci încărcături magnetice de la margine, până când găsi sfera neagră pe care ea şi Paige scriseseră cu un marker. Mesajul pe care îl aleseseră era simplu: DREPTATE PENTRU OTOMOK.

Rose auzi urletul unei nave ce se ridica. Asta însemna că urma nava ei. Coborî prin uşile calei, aterizând pe punte şi aruncă o privire spre sora ei în turela ca o minge. Paige trecea peste lista de verificare pre-lansare, ecranul datacardului scăldându-i faţa într-o lumină albă palidă. Pe când o studia, ridică mâna şi îşi strânse o şuviţă rătăcită de păr negru sub pălăria căptuşită.

Acest gest – familiar şi inconştient – o străpunse pe Rose într-un fel în care conversaţia lor nu o făcuse. Se uită sălbatic la debarcadere, căutând statura mare a lui Fossil, cea cu pielea argintie, uriaşul ofiţer comandant al escadronului. Îi va spune lui Fossil că a fost o mare greşeală şi că va zbura la bordul navei *Cobalt Hammer* ca inginer de zbor de rezervă, sau că va face orice altceva trebuia să facă, ca să nu o părăsească pe Paige.

Şi dacă Fossil va spune nu? Atunci, Rose avea să aştepte până când nu mai era atentă, apoi va urca înapoi în *Clemă* şi se

va ascunde într-un vestiar de întreţinere până când intrau în hiperspaţiu şi era prea târziu pentru a mai scăpa de ea.

Dar atunci Paige se întoarse, o văzu pe sora ei, îi zâmbi şi flutură mâna. Ca şi cum nimic nu era în neregulă. De parcă nu exista niciun pericol.

În timp ce naveta care o va duce departe cobora, Rose se forţă să se întoarcă.

Ne vedem după, Paige.

Capitolul 3

Chiar dacă se afla pe terenul de aterizare din afara bazei *Rezistenţei*, Kadel Ko Connix ştiu momentul în care navele de război ale Primului Ordin ieşiră din hiperspaţiu deasupra planetei. Fiecare legătură de comunicaţii din jurul ei începu să vuiască şi să urle – ca un cor de apeluri urgente care i se părură ciudat de asemănătoare cu sunetele nocturne ale şopârlelor de copac strălucitor colorate de pe D'Qar. Lângă ea, ochii lui PZ-4CO s-au luminat. Droidul de protocol albastru strălucitor îşi târşâi picioarele şi se uită în jos la Connix, servomotoarele zbârnâind în gâtul lui alungit.

— Departamentul de comunicare/scanare raportează trei Distrugătoare Spaţiale din clasa *Resurgent* şi o nava principală mai mare, intonă PZ-4CO cu vocea lui rece şi mereu plăcută. Clasă necunoscută, de dimensiune Dreadnought[6]. Lungime estimată preliminar – şapte mii cinci sute de metri.

Connix tresări. *Rezistenţa* ştia că Primul Ordin construise de nave de război şi arme în regiunile necunoscute, dincolo de frontiera galactică. Generalul Organa trimisese Senatorilor din Noua Republică un flux constant de imagini holografice şi date informative care ofereau dovezi despre asta, în speranţa de trece de insistenţa încăpăţânată a guvernului galactic cum că rapoartele despre ridicarea militară a Primului Ordin erau, în cel mai bun caz, o simplă imaginaţie a Generalului şi, în cel mai rău caz, exagerari. Dar o navă principală de mărimea asta? Era mai rău decât cele mai întunecate imaginaţii ale analiştilor de informaţii ai Rezistenţei.

La fel a fost şi Baza Starkiller. Ce altceva a mai ascuns Snoke a*colo?*

— Sunt tulburat de limitele aparente ale bazei noastre de date în ceea ce priveşte ameninţările, spuse PZ-4CO.

Connix trebui să râdă.

— Sunt îngrijorată de multe lucruri în zilele astea, PZ. Cum ar fi faptul că aici unde stăm va exploda un crater atunci când va veni Primul Ordin. Ce a mai rămas pe lista noastră de activităţi?

---

[6] Dreadnought – cuirasat

Ochii lui PZ-4CO s-au luminat din nou. Connix îl observă pe ofiţerul de zbor Jones grăbindu-se spre ei peste terenul de aterizare.

— Aproape treizeci la sută din rezervorul de combustibil din adâncuri rămâne pentru a fi sifonat, spuse droidul, în timp ce Jones îşi trăgea sufletul. Procedura de transfer pentru calculatoarele necesare în misiuni este incompletă. Şi stocurile de întreţinere sunt în continuare transferate din magaziile de la nivelul inferior.

— Există încă treizeci de paleţi cu proiectile de tun în buncărul C, spuse Jones.

Grozav. Mai adăugăm încă un lucru pe listă.

— Timpul de finalizare? întrebă Connix, ochii sărindu-i de la transportoarele aflate încă pe terenul de aterizare la echipajele *Rezistenţei* şi droizii care se grăbeau să intre şi să iasă prin porţile bazei subterane.

— Aproximativ nouăzeci de minute, spuse PZ-4CO.

— Nu avem nouăzeci de minute. Este posibil să nu avem nici măcar nouă.

Ia-o încet şi gândeşte-te. Panica nu rezolvă probleme; doar creează altele noi.

Generalul Organa îi învăţase asta – şi multe altele.

— Uitaţi de proiectilele de tun şi stocurile de întreţinere rămase, spuse Connix. Tot ce se află jos rămâne acolo.

— Intendentul Prindel va fi extrem de agitat la această decizie, spuse PZ-4CO.

— Bollie va trebui să se certe cu Snoke pentru asta. Dă comanda, PZ.

Capul lui PZ-4CO pivotă şi Connix ştia că droidul transmitea noile instrucţiuni. Îşi muşcă buza, neputând rezista să arunce o privire spre cer şi să ia în considerare sarcinile rămase. Navele *Rezistenţei* care au răspuns cererii de asistenţă a Generalului Organa aveau puţin combustibil – fiecare picătură din rezervor s-ar putea dovedi critică. Cu toate acestea, sifonarea era un proces agonizant de lent.

Nu era uşor de răspuns.

Apoi mai erau computerele şi informaţiile din ele care puteau fi recuperate după o purjare incompletă. Primul Ordin ar putea bombarda baza de pe orbită, terminând treaba *Rezistenţei* în acest sens. Dar s-ar putea, de asemenea, să

trimită tăietoare şi droizi de recuperare a datelor pentru a parcurge bazele de date. Ceea ce găseau putea pune în pericol pe toată lumea, de la aliaţii Rezistenţei din alte părţi ale galaxiei, până la familiile celor care s-au angajat în cauză.

Nu era uşor de răspuns nici acolo.

Deci, ce ar face Generalul Organa? Din fericire, Connix ştia.

Ea ar spune *că informaţiile perfecte sunt un lux pe care vi-l puteţi permite rar. Tot ce puteţi face este să luaţi cea mai bună decizie cu orice informaţii imperfecte pe care le aveţi.*

— Jones, spune-i echipei de transfer să folosească calculatoarele pe post de ţintă şi să iasă de acolo, spuse Connix. PZ, prioritizează transferul combustibilului. Dar vreau cisterna, şi toate transportoarele rămase, gata de zbor în zece minute.

— Având în vedere nivelul nostru de combustibil, este posibil ca zece minute să nu fie..., obiectă PZ-4CO.

— Trebuie să intrăm cu flota în hiperspaţiu, spuse Connix. Odată ce facem saltul, Primul Ordin nu ne va putea urmări şi va trebuie să înceapă vânătoarea din nou. Asta ne va da timp să ne dăm seama despre cum să ne completăm stocurile de combustibil.

— Această decizie...

— A fost luată, spuse Connix ferm. Transmite ordinul, PZ.

* * *

Numită după un amiral rebel mort de multă vreme, *Raddus* era nava amiral a *Rezistenţei*, un crucişător spaţial bulbucat MC85 Mon Calamari încărcat cu arme şi proiectoare de scut îmbunătăţite. Măsurând aproape trei mii cinci de sute de metri de la vârful ascuţit până la grupul de motoare de la pupa, *Raddus* ar fi fost o puternică navă de război chiar şi în anii în care Împăratul Palpatine transformase Imperiul într-un inegalabil complex militar-industrial. Dar *Raddus* era firav în comparaţie cu masivul Dreadnought al Primului Ordin, ce străbătea încet spaţiul spre D'Qar, însoţit de trei Distrugătoare Spaţiale. Pe puntea navei de război a *Rezistenţei*, Amiralul Ackbar îşi mângâie bărbile şi privi jos la masa hologramă care arată situaţia de deasupra lui D'Qar. Lângă el se aflau Leia, pilotul Poe Dameron şi C-3PO. Alte trei nave de război ale *Rezistenţei* –

Anodyne, Ninka şi *Vigil* – părăseau orbita joasă, după ce preluaseră majoritatea transportoarelor cu evacuaţii de pe suprafaţa lui D'Qar. Dar Primul Ordin se apropia rapid.

— Ne-au găsit, spuse unul dintre oamenii din *Rezistenţă* care monitoriza situaţia.

— Ei bine, ştiam că vor veni, spuse Poe, cu privirea alunecându-i de la masa holografică la un ecran vizual. Connix, aţi evacuat complet baza?

— Încă încărcăm ultimul lot de transportoare, răspunse Connix. Mai am nevoie de ceva timp.

Poe se uită la Leia, dar Generalul anticipase deja ce dorea să spună.

— Ai o idee, spuse ea cu o afecţiune obosită. Dar nu o să-mi placă.

Poe deschise gura pentru a-şi susţine ideea, sperând că va spune ceva elocvent. Dar Leia anticipase şi asta.

— Du-te, spuse ea.

* * *

Generalul Armitage Hux stătea pe puntea Distrugătorului Spaţial *Finalizatorul* al Primului Ordin, privind planeta albastră-verde atârnată spaţiu.

Patru nave aşteptau pe orbită deasupra planetei, sub inelele sale de asteroizi – un crucişător bulbucat Mon Calamari, o fregată lipsită de graţie, o navă cargou cu botul rotunjit şi spate zimţat şi o navă mai mică cu arcul supradimensionat ca o semilună spartă.

Hux evaluă şi catalogă automat navele de război ale *Rezistenţei*, bazându-se pe anii săi de pregătire. Cunoştea nava Mon Calamari: era *Raddus*, care servea gloata Leiei Organa ca navă amiral şi centru de comandă mobil. Următoarea navă ca mărime era o fregată Nebulon-C, dintr-o linie construită pentru Noua Republică după acordurile care au pus capăt conflictului cu Imperiul. Nava cu botul rotunjit era un fel de fregată de marfă, puternic modificată. Nava cu arcul ca o semilună era un model pe care Hux nu-l recunoştea, dar era în mod clar o navă

de război, plină cu tunuri de apărare în punct[7] şi platforme de artilerie.

În câteva minute, totul va fi doar academic. Toate cele patru nave vor fi praf spaţial. Puntea de un negru strălucitor a *Finalizatorului* era un model de eficienţă, cu controlorii şi monitorii schimbând rapid informaţii din calculatoarele şi reţelele de senzori ale Distrugătorului Spaţial. Hux zâmbi la gândul că el însuşi era în centrul întregii activităţi – o figură subţire, demnă, în negru, cu uniformă perfectă, stând într-un repaos de paradă.

— I-am prins în mijlocul evacuării, spuse Peavey, căpitanul *Finalizatorului*. Întreaga *Rezistenţă*, dintr-o dată.

Hux îşi suprimă un impuls de supărare. Edrison Peavey era bătrân – un veteran în serviciul Imperial care servise alături de regretatul tată al lui Hux. El şi câţiva loialişti Imperiali reuşiseră să scape de vânătorii Noii Republici, aventurându-se în spaţiul necartografiat al Regiunilor Necunoscute. Acei bărbaţi şi femei fuseseră utili la timpul lor. Dar acel timp se apropia de sfârşit – Primul Ordin decapitase conducerea Noii Republici cu o singură demonstraţie a puterii sale tehnologice. Era adevărat, baza Starkiller fusese distrusă, dar Hux îşi spusese în sinea lui că era doar o întârziere nefericită – una care a fost mai puţin o înfrângere militară decât produsul incompetenţei şi trădării în cadrul Primului Ordin. Acele eşecuri au fost rezolvate, sau aproape rezolvate. Majoritatea celor care i-au dezamăgit pe Hux şi pe Suprem Liderul Snoke fuseseră dezintegraţi odată cu baza; cei care scăpaseră de pedeapsă, avea să obţină ceea ce meritau destul de curând. Hux zâmbi subţire. Întradevăr, nu prea mai conta. Senatul Noii Republici era cenuşă, cea mai mare parte a flotei sale fusese incinerată, şi viermele *Rezistenţei* care avusese curajul de a lua cu asalt Baza Starkiller fusese suficient de nepăsător pentru a lăsa o urmă înapoi spre cuibul său. Odată ce erau distruşi aceşti puţini insurgenţi, nimeni din galaxie nu va mai îndrăzni să se opună stăpânirii Primului Ordin. Hux va fi liber să construiască o duzină de noi Starkillers – sau o sută. Între timp, Primul Prdin nu avea niciun fel de deficit de arme – inclusiv arme la care aceşti comandanţi imperiali ca Peavey doar visaseră.

---

[7] Apărare în punct (point-defense) – apărarea unui singur obiect sau a unei zone limitate

Chiar asta era problema, gândi Hux. Peavey şi generaţia sa vedea triumful iminent al Primului Ordin ca pe o restaurare a Imperiului, fără să-şi dea seama că asta dovedea doar faptul că erau învechiţi. Ei nu puteau sau nu voiau să vadă că regimul pe care îl serviseră nu era doar dispărut, ci fusese înlocuit. Primul Ordin era împlinirea a ceea ce Imperiul se străduise să devină. Se distilase şi îşi perfecţionase punctele forte, eliminând totodată punctele slabe.

Sau cel puţin *majoritatea* punctele slabe, gândi Hux, privindu-l pe Peavey. Dar va fi timp pentru o altă epurare. Pentru moment, o amintire a statutului lui Peavey ar trebui să fie suficientă.

— Perfect, spuse el. Am ordinele mele chiar de la Liderul Suprem Snoke. Aici vom elimina *Rezistenţa* o dată pentru totdeauna. Spune-i căpitanului Canady să-şi pregătească Dreadnoughtul. Să le incinereze baza, să distrugă transportoarele acelea şi să le elimine flota.

Comanda fu transmisă şi primită de către Moden Canady aflat pe puntea lui *Fulminatrix,* enormul Dreadnought de Asalt de clasă *Mandator IV* aflat în centrul formaţiei Primului Ordin. La comanda lui Canady, cele două tunuri masive zvâcniră sub burta navei şi începură să se învârtă încet, reorientându-se pentru a trage în punctul fierbinte al transmisiunilor şi emisiilor de energie pe care echipajul de la senzori îl detectase pe planeta de sub ei. Subofiţerul lui Canady, Bascus, privea ecranul holografic şi urmărirea progresul tunurilor având pe faţă ceva asemănător extazului. Canady se încruntă. Echipajul avea jumătate din vârsta sa, cu experienţă scăzută în afara simulatoarelor de luptă. Faptul că nu au fost testaţi nu era vina lor; că erau aroganţi şi nedisciplinaţi, da.

— Reorientaţi bateriile de deasupra pentru a viza flota *Rezistenţei*, ordonă Canady. Şi pregătiţi escadrile de vânători pentru lansare.

— Generalul Hux nu a ordonat nicio desfăşurare de vânători, obiectă Bascus. El crede că o demonstraţie...

— Trebuie să-ţi explic diferenţa dintre *pregătiţi pentru lansare* şi *lansaţi*? îl întrebă Canaday pe Bascus.

— Domnule Căpitan! spuse monitorul spaţiului dintr-o nişă a punţii, cu împrejurimile sale luminate în roşu pentru a

avea vizibilitate ideală în condiţii de câmp de luptă. Se apropie un singur X-interceptor al *Rezistenţei*. Trece în poziţie de atac.

* * *

Indicativul X-interceptorului era *Negru Unu,* potrivit pentru fuselajul său negru cu flăcări portocalii atrăgătoare. Aceste culori erau mai mate decât ar fi dorit Poe – iubitul său X-interceptor se întorsese de la Baza Starkiller cu un strat subţire de carbon, cu legăturile pentru combaterea incendiilor prăjite şi o serie de alte probleme minore. Goss Toowers, şeful permanent consternat al întreţinerii navelor, evaluă nava şi îi oferi lui Poe o alegere: tehnicienii sai suprasolicitaţi ar putea repara daunele navei sau ar putea instala piesa de echipament experimental pe care o ceruse Poe, cea care nu fusese gata la timp pentru atacul Starkiller.

Poe optă pentru motorul experimental şi rămase cu acea alegere chiar şi după ce Goss, cu tristeţe, i-a amintit că era undeva între posibil şi probabil că o să-l ucidă la prima angajare. Până la urmă, toată lumea ştia că singurul lucru care îl făcea pe Goss mai mizerabil când vedea piloţii, erau să vadă piloţi care se distrau. Nu că Poe se distra, mai exact – de fapt, năpustindu-se singur prin spaţiu spre cele trei nave principale ale Primului Ordin i se părea că este o idee agresiv de proastă.

Chiar şi ca parte a unei escadrile, zborul cu un X-interceptor era epuizant şi fizic, şi psihic: stresul, forţele G şi schimbarea gravitaţiei îţi loveau corpul, în timp ce nevoia constantă de conştientizare a situaţiei, multifuncţionalitatea şi improvizaţia îţi taxau creierul. Era simultan, un puzzle în continuă schimbare şi un test de anduranţă, cu consecinţe fatale dacă dădeai greş. Dar, cel puţin în spatele manşei de control, Poe avea ceva de făcut. Şi asta era de preferat decât să fii blocat pe puntea *Raddusului,* agitându-te inutil şi stând în calea altora. Poe n-ar fi recunoscut asta niciodată, nici măcar către Leia, dar într-un X-interceptor, galaxia avea mai mult sens într-un mod în care altfel nu avea prea des.

Judecând după bipurile jalnice ale lui BB-8, aflat în zona droidului, în spatele cabinei X-interceptorului, astromecul său se simţea altfel.

— Vreau bipuri fericite aici, amice, spuse Poe. Haide, am făcut cascadorii mai nebuneşti decât asta.

BB-8 nu s-a sinchisit să-i răspună.

— Bipuri fericite, spuse Poe din nou, de data aceasta mai mult pentru sine.

— Oficial, sunt cu droidul de data asta, spuse Leia în canalul său de comunicare.

Poe aproape că râse.

— Mulţumesc pentru sprijin, doamnă General.

* * *

— O singură navă de luptă uşoară? întrebă Hux neîncrezător, aruncând o privire spre adâncul spaţiu. Ce-i asta?

Echipajul de pe punte nu spuse nimic. Hux se uită dintr-o parte spre alta, exasperat de feţele impasibile din jurul său.

— Ei bine, doborâţi-l!

Înainte ca tunarii să-i poată executa comanda, o transmisiune navă către navă se auzi în difuzoarele *Finalizatorului*.

— Atenţie, aici comandantul Poe Dameron al flotei Republicii, spuse vocea. Am un comunicat urgent pentru General Hugs[8].

Hux simţi toate privirile întorcându-se spre el şi roşeaţa ameninţă să-i coloreze obrajii. Ştia prea bine numele acelui pilot – Dameron trăsese salva care distrusese Baza Starkiller şi fusese iritant cu mult înainte de asta. Hux jurase că va vedea din nou pilotul, într-o zi, în curând, pe o platformă de tortură a Primului Ordin – şi că atunci va supraveghea personal interogatoriul. Unde Kylo Ren şi vrăjitoria lui au eşuat, Hux şi priceperea sa tehnologică vor triumfa.

— Fă-i legătura, interveni el. Aici General Hux din Primul Ordin. Republica nu mai este. În flota voastră sunt doar scursuri rebele şi criminali de război. Spune-i prinţesei tale iubite că nu vor exista condiţii. Nu va exista capitulare.

Era mândru de acea ultimă parte şi o notă pentru a o folosi în timpul judecăţilor care vor fi transmise în direct prin HoloNet în întreaga galaxie.

Dar Dameron, spre nedumerirea lui, nu răspunse.

---

[8] Hugs – Îmbrăţişări

— Bună, aştept pentru Generalul Hugs? întrebă pilotul după un moment.

— *Aici* este Hux. Tu şi prietenii tăi sunteţi pierduţi! Vom curăţa galaxia de mizeriile ca voi! Încă un moment şi apoi: Bine, aştept...

— Ce? Hux se uită în jur consternat. Alo?

— Alo? Sunt încă aici.

Hux se holbă spre un ofiţer de comunicaţii.

— Mă poate auzi?

Ofiţerul încuviinţă grav. Peavey, remarcă Hux, părea mai puţin preocupat de ceea era greşit cu comunicările pe distanţe scurte ale navei sale decât cu citirile care afişau distanţa dintre X-interceptorul singuratic şi linia de luptă a Primului Ordin – număr care era, în mod constant, în scădere.

— Hugs – cu un *H*? întrebă Dameron. Un tip slăbuţ. Cam palid?

— Eu te aud. Tu mă auzi? răspunse Hux.

— Uite, nu pot aştepta la infinit, spuse Dameron, părând exasperat. Dacă dai de el, spune-i că Leia are un mesaj urgent pentru el. Despre mama lui.

Hux putea auzi, cu greu, şi altceva în transmisie – suna ca un chicotit electronic.

— Cred că se joacă cu dumneavoastră, domnule, spuse Peavey.

Hux se uită urât la căpitanul *Finalizatorului* şi văzu că bărbatul mai în varstă purta pe chip o mască atent inexpresivă – la fel şi feţele fiecărui ofiţer de pe punte.

— Deschideţi focul! urlă el, lovind cu pumnul în cea mai apropiată consolă.

Îl duru foarte tare, dar, din fericire, toate privirile de pe punte erau fixate înainte când reţeaua de foc de turbolaser umplu golul spaţiului, căutând X-interceptorul şi pe pilotului său care îi scotea din minţi.

* * *

Când contorul său de energie arătă că s-a umplut complet, Poe strigă spre BB-8 să-i dea drumul. Un moment mai târziu, *Negru Unu* sări înainte ca şi cum ar fi fost lovit, propulsat de motorul experimental grefat la pupa navei.

Pentru o clipă, Poe se temu că va leşina, copleşit de forţe G cum nu mai experimentase vreodată în spatele manşei. Dar apoi, compensatorii de acceleraţie au intrat în funcţiune şi vederea lui se clarifică. În faţa lui apăru masivul Dreadnought de Asalt al Primului Ordin, cu focurile de laser venind spre el din tunurile turbolaser care punctau coca sa superioară.

— Vai, ce demaraj are! urlă Poe, în timp ce nava sa se strecură peste nasul navei de război uriaşe.

Tunurile *Fulminatrixului* fuseseră proiectate pentru a fi în măsură să ţintească navele inamice, dar *Negru Unu* se mişca cu viteze pe care nu le mai văzuse vreodată niciun echipaj de apărare în punct al Primului Ordin, nici chiar pe simulator. Poe dansa şi se legăna pe deasupra cocii navei de luptă, calculând de cât timp avea nevoie pentru a-şi atinge ţintele. Odată ce stabili timpul, o singură trecere peste cocă prefăcu mai multe dintre tunuri în fum. În timp ce Poe revenea pentru încă o trecere, îşi activă legătura şi trecu pe canalul general de comunicaţii al *Rezistenţei*.

— Distrug tunurile acum – bombardierele, începeţi să vă apropiaţi!

La bordul *Fulminatrixului,* Canady privi sumbru cum X-interceptorul elimina singur tun după tun, lăsându-i partea dorsală a navei fără apărare. Holograma lui Hux pâlpâi la viaţă.

— Căpitane Canady, de ce nu spulberi nava aia infimă? întrebă generalul Primului Ordin.

Canady nu acumulase o lungă perioadă în serviciul Imperial ignorând ierarhia de comandă sau neştiind ce daune putea face unei cariere un superior răzbunător. Dar să fie învăţat de un copil vicios – şi încă unul care favoriza gesturile măreţe în dauna tacticii militare de bază – era prea mult pentru el.

— Nava aia infimă este prea mică şi prea aproape, îi spuse lui Hux dispreţuitor. Trebuia să lansăm interceptoarele.

Pe măsură ce Hux se gândea la acest lucru, Canady se întoarse cu spatele la hologramă.

— Acum cinci minute, murmură el.

— Nu ne va penetra în veci armura, spuse Goneril, aruncând o privire dispreţuitoare la X-interceptorul care se apropie de ei.

Canady îşi permise o scurtă fantezie în care o împingea pe adjutanta lui într-o cameră de presurizare situată convenabil de aproape.

— Nu încearcă să ne penetreze armura – ne distruge tunurile de la suprafaţă, îi spuse glacial lui Goneril.

Într-o situaţie diferită, neîncrederea jignită de pe faţa adjutantului său ar fi fost ca o comoară. Dar nu azi – nu când Canady avea o idee destul de clară despre ce se va întâmpla în continuare.

— Domnule Căpitan! numit Bascus. Se apropie bombardierele *Rezistenţei*!

— Normal, spuse Canady.

Capitolul 4

Echipele de bombardiere ale escadrilelor Cobalt şi Crimson petrecuseră ore întregi la staţiile de luptă, în aşteptarea unei comenzi de lansare de pe puntea lui *Raddus*. Nu venise – nu atunci când vorbăria despre transporturi şi livrări devenise frenetică sau atunci când TIE-urile Primului Ordin îşi începuseră campania împotriva flotei *Rezistenţei* sau când ofiţerii de la senzori începuseră să strige că se apropie navele de război inamice de poziţia lor. La bordul celor opt bombardiere, spinările dureau, vezicile erau pline şi temperamentele erau irascibile.

Toate acestea au fost uitate când sistemele de comunicaţii prinseră viaţă şi Fossil le lătră să pornească, imediat, imediat.

Suspendată în turela ca o minge aflată sub magazia cu bombe a lui *Cobalt Hammer*, Paige simţi că o apucă leşinul când se decuplară conductele şi furtunurile. Ca întotdeauna, simţi un zbucium momentan la vederea punţii de zbor aflată la doar un metru sub globul de sticlă aparent fragil care o încercuia. În cazul în care ar fi picat repulsoarele, ar fi fost făcută terci pe punte de greutatea navei de deasupra ei. Dar Finch Darrow era un pilot capabil. Îşi va face treaba, la fel cum ea şi-o va face pe a ei. *Cobalt Hammer* se balansă puţin, iar Paige nu putu rezista să nu bage mâna sub gulerul costumului ei de zbor pentru a atinge medalionul aflat în jurul gâtului.

Apoi nu mai era nimic sub ea, decât spaţiu negru şi nesfârşit. Fiecare muşchi din corpul lui Paige se încordă o fracţiune de secundă până când creierul ei procesă că nu va cădea. Apoi fu apăsată înapoi în scaunul ei, în timp ce *Cobalt Hammer* accelera la viteza de atac.

— Eliberaţi blocarea armelor, spuse Finch în urechile lui Paige. Spennie, Paige, fiţi atente.

Paige îşi roti tunurile laser duble – stânga, dreapta, sus şi jos, încuviinţând la sunetul ca o toarcere de pisică a arborilor cardanici cu bile ai turelei.

— Armele sunt pregătite, sistemele sunt pe verde, spuse Spennie cu calm în turela din spate.

— Sunt gata, spuse Paige.

Ochii ei alunecară la bombardierele aflate de o parte şi de alta a *Cobalt Hammer*, la globul verde al lui D'Qar, apoi la X-interceptoarele şi A-interceptoarele de dincolo de ele. Deflectoarele lui Rose nu puteau ascunde bombardierele în timpul unui atac, astfel că echipamentul fusese demontat, lăsând bombardierele să se bazeze pe escorta de luptă. Mult în faţă, Paige putea vedea trei stele mai strălucitoare despre care ştia că sunt atacatorii Primului Ordin.

— Radarul meu nu arată nimic, spuse Spennie. Unde sunt vânătorii inamici?

— Te simţi singur, Spen? întrebă Nix Jerd, cel care trebuia să elibereze bombele la bordul lui *Cobalt Hammer*.

— Încetaţi vorbăria, spuse Finch. Nu va trece mult şi vom avea mai multă companie decât vrem.

Căştile lui Paige pârâiră şi o voce nouă se auzi în ureche – cea a lui Tallie Lintra, comandantul escadrilei.

— Bombardiere, ţineţi formaţia strânsă, avertiză ea. Vânători, protejaţi bombardierele – nu vă lăsaţi atraşi în lupte individuale. Vreau să aud că spui *am înţeles,* Starck.

— Fără distracţie, *am înţeles*, răspunse Stomeroni Starck, colegul de zbor al lui Tallie, care trebuia să o acopere.

— Bine atunci. Hai să facem ceva daune şi să-i dăm flotei noastre ceva timp.

Turela lui Paige abia era destul de mare pentru ea, ce să mai vorbim de un tanc holografic precum cele găsite pe punţile navelor de război şi în camerele de pregătire, care ofereau o imagine de ansamblu, construită de computer, a bătăliei şi a participanţilor. Din fericire, nu avea nevoie de aşa ceva. Ştia formaţiunea pe care escadrila şi-o asuma pentru atac – şi-o revizuise în mod repetat în timpul şedinţelor informative de pe Refnu şi în timp ce călătoreau prin hiperspaţiu spre D'Qar.

Punctele navelor de război ale Primului Ordin erau mai mari şi mai luminoase acum. Paige se forţă să respire calm, încet şi profund. Deocamdată, bombardierele şi vânătorii de escortă zburau drept spre inamic, în formaţie strânsă şi netulburată de focul inamic.

Liniştea era deranjantă – pentru că Paige ştia că urma să fie spulberată.

* * *

La bordul lui *Raddus,* Ackbar studia holotancul pe care Paige Tico nu putea să-l vadă decât în minte. Cândva, Ackbar ar fi respins utilitatea unui holotanc pe punte ca fiind un ajutor pentru comandanţii neatenţi. Dar vederea lui nu mai era ceea ce fusese odată, iar în ultimii ani observase că nu mai era în stare să proceseze informaţiile cu aceeaşi viteză şi precizie pe care cândva o putea garanta.

Nu-i plăcea să o recunoască, dar era o nebunie s-o nege: îmbătrânise.

Într-o galaxie mai bună, presupuse Ackbar, asta ar fi însemnat că pentru el era timpul să se retragă într-o grotă într-o lagună caldă de pe Mon Cala, înconjurat de clase de descendenţi care s-ar preface că sunt interesaţi de poveştile sale de război. Dar el nu trăia în acea galaxie. Cea în care trăia era plină de surprize, majoritatea celor din ultima vreme fiind neplăcute şi oamenii lui încă mai aveau nevoie de el, indiferent de neclaritatea vederii sale periferice sau că detaliile nu se mai dovedeau atât de uşor de organizat.

Plânsul de milă este pentru oameni. *Vei putea pluti mai târziu în propria piscină de maree. Deocamdată, trebuie să ai înotătoarele rigide şi dinţii ascuţiţi.*

Raddus şi celelalte trei nave principale ale *Rezistenţei* răspunseseră cu toată viteza la apelul de primejdie emis de pe D'Qar după raidul de pe Baza Starkiller, livrând bombardiere şi vânători stelari pentru a apăra evacuarea despre care Ackbar ştia că va fi necesară. Acum *Raddus* era în ariergarda *Rezistenţei*, unde îşi putea interpune scuturile îmbunătăţite între navele mai mici şi atacatorii Primului Ordin.

Bombardierele şi vânătorii stelari erau dincolo de scutul de protecţie, deplasându-se cu viteză maximă spre Dreadnought – cea mai periculoasă navă inamică de pe câmpul de luptă. De îndată ce evacuarea era completă, bombardierele şi vânătorii vor trebui să revină, astfel încât flota să poată sări în hiperspaţiu.

Cu ceva noroc, asta se va întâmpla în curând – acele opt StarFortress erau singurele bombardiere care-i mai rămăseseră *Rezistenţei*. Fuseseră indisponibile pentru raidul asupra Bazei Starkiller, forţându-l pe Ackbar şi pe ceilalţi lideri ai *Rezistenţei* să improvizeze un atac de comando şi cu vânători stelari pentru

a străpunge apărarea Primului Ordin. Planul funcţionase, dar fusese pe muchie de cuţit – şi Ackbar nu dorea să fie ajungă din nou să spere să aibă *curenţi favorabili*.

Totuşi, istoria galactică era plină de comandanţi care pierduseră bătălia de astăzi îngrijorându-se pentru cea de mâine. Transportoarele cărau echipament şi personal esenţial de *Rezistenţă* şi urmau să aibă nevoie ca bombardierele să tragă de timp, pentru a evacua D'Qar. Era simplu; nu avea niciun rost să complice situaţia cu temeri în legătură cu un viitor care s-ar putea să nu mai vină niciodată. Deci, cât de mult trebuiau să tragă de timp? Ackbar se întinse şi atinse controalele holotancului, accesând băncile de date ale PZ-4CO. Îşi mângâie excrescenţele de pe bărbie, încercând să obţină o estimare a timpului din datele droidului. Bollie Prindel ar fi putut înţelege mult mai repede, dar intendentul era ocupat să conducă depozitarea proviziilor aduse de pe D'Qar. În timp ce calcula informaţiile lui PZ-4CO, Ackbar auzi o parte dintre ofiţerii mai tineri – îi numea adesea plevuşcă, spre amuzamentul Generalului Organa – speculând de ce nu lansase Primul Ordin escadrilele de luptă şi părea mulţumit să-şi lase navele de luptă se ia poziţii deasupra lui D'Qar. Era corect să pună întrebarea, dar Ackbar ştia că plevuşca va răspunde greşit. Aşa cum făceau atât de des cei mici, se certau pe tactici, scăpând din vedere individualităţile. Principala preocupare a lui Hux nu era câştigarea unei lupte, ci să demonstreze capabilităţile şi puterea Primului Ordin în faţa unui public galactic. Îşi imagina cu adevărat cum masivul său Dreadnought incinera *Rezistenţa* pe orbită, un spectacol despre care credea că va intimida acele lumi care nu erau deja supuse de distrugerea sistemului Hosnian. Ackbar îşi umflă sacul guşii în semn de dezaprobare, sunetul atrăgând privirea uluită a unuia dintre oamenii tineri. Hux era un copil vicios, dar căruia, totuşi, îi crescuseră dinţii – era lipsit de milă, lucru dat de vârstă, dar nu avea deloc înţelepciune. Un comandant veteran ar fi avut griji în privinţa *victoriei,* nu ar fi jucat pentru public. Poveştile erau mult mai uşor de alcătuit decât bătăliile, şi puteau fi compuse în siguranţă şi în tihnă. Hux era un prost – dar un prost care comanda forţe net superioare.

Fereastra de date de pe D'Qar începu să clipească. Ackbar o accesă şi ridică privirea de pe holotanc, permiţându-şi mândria de a fi primul care să transmită veşti bune.

— Ultimele transportoare sunt în aer, spuse el.

Ochii lui Leia Organa – micuţi, patetic de inadecvaţi pentru utilizare la lumină scăzută uşor şi orbi la alte lungimi de undă mai bogate – săriră spre el. Vorbi în comunicatorul ei:

— Poe, evacuarea este aproape completă. Mai ţine-i ocupaţi încă un pic.

În timp ce vorbea, punctele clipiră în jurul navelor Primului Ordin.

— A mai rămas doar un tun, spuse Poe. Şi iată că vine parada.

Dreadnoughtul îşi lansa, în cele din urmă, vânătorii.

* * *

Zeci de TIE-uri se învârteau în jurul Dreadnoughtului, dar numai trei dintre ele se îndepărtară de vectorul iniţial pentru a-l urmări pe Poe deasupra navei de război. Uşurarea lui instinctivă se transformă rapid în alarmă – celelalte TIE-uri se îndreptau spre bombardierele care se apropiau, fiind mult mai vulnerabile decât X-interceptorul. *Rămâi atent,* îşi aminti Poe. Cea mai bună modalitate de a sprijini bombardierele era să distrugă ultimul tun, nu să urmărească TIE-urile şi să-l lase să facă ravagii. Şi tunul urma să-i apară în vizor dintr-un moment în altul.

Poe răsuci uşor *Negru Unu* pentru un unghi mai bun, dar pilotul TIE-ului din frunte anticipase asta, iar cei trei vânători zburară de jos în sus, tărgând în şasiul X-interceptorului. I se aprinseră lumini roşii pe consolă.

— La naiba! BB-8, au scăzut sistemele de arme. Trebuie să distrugem ultimul tun sau s-a zis cu bombardierele noastre! Să te văd, prietene!

În spatele lui Poe, în zona destinată droidului, BB-8 se ocupa deja de o listă lungă de alerte, în mare parte irelevante, din computerul central X-interceptorului. Nu era nimic nou: fiecare astromec din trupa de droizi a *Rezistenţei* putea spune că *Negru Unu* era o maşină înţepată şi orgolioasă. X-interceptorul îşi folosise primul ciclu de procesare imediat ce BB-8 se cuplă la slotul droidului pentru a-i semnaliza că

decolarea fără să completeze lista de verificare dinaintea zborului era un risc critic pentru misiune. BB-8 ştersese acea alertă, numai pentru a descoperi că *Negru Unu* ridicase alte douăzeci şi opt de alerte de întreţinere în capul listei sale de priorităţi. BB-8 le coborî cu răbdare sub acţiuni cum ar fi aprinderea motorului şi pornirea generatorului de scut, numai pentru a vedea că alertele de întreţinere reapăreau pe listă una câte una. Astromecul rezolvă asta prin forţă brută, blocând în întregime subrutina de întreţinere a lui *Negru Unu* – ceea ce generă o rundă de reclamaţii cu totul nouă. Cu un suspin electronic, BB-8 îşi extinse diverse instrumente din cele şase discuri de scule detaşabile, folosind totul, de la magnetometre până la impulsuri ionice pentru a căuta sursa defecţiunii în timp ce ocolea o nouă alertă de la *Negru Unu*: nava credea că este important să-l avertizeze pe BB-8 asupra pericolului posibil al efectului exploziilor solare asupra giroscopului său.

Explozii solare? *Într-adevăr?* Astromecii din *Rezistenţă* clasificaseră *Negru Unu* ca fiind o interfaţă cu volum ridicat de comunicaţii. BB-8 căută prin memorie un echivalent organic al clasificării respective şi găsi aproape imediat un răspuns valabil. *Negru Unu* era ca o *durere de cap*. Poe, desigur, nu ştia nimic despre asta – dacă ar fi ştiut, BB-8 ar fi fost cu adevărat un astromec nefolositor.

Pilotul înşuruba X-interceptorul în rotiri tot mai ameţitoare, încercând să scape de urmăritori, dar păstrând în acelaşi timp o poziţie bună pentru a distruge ultimul tun al Primului Ordin.

— Tallie, fii atentă! Strigă el.

În A-interceptorul ei, Tallie văzu TIE-urile care veneau spre ea în formaţie bătăioasă şi se strâmbă.

— Iată-i că vin! strigă ea. Tunari! Daţi-i drumul!

Apoi, vânătorii TIE în negru pătrunseră prin formaţie, ca nişte dulăi scăpaţi printre whellays[9] acasă, pe Pippip 3. Un X-interceptor din escadrila lui Kaiden Scorbo fu lovit de focuri de laser şi fu tăiat în două, ţipătul pilotului dispărând, din fericire,

[9] Whellays – creaturi negânditoare, cu origini în pădurile planetei Okator VIII, situată dincolo de Inelul Interior. Erau animale blânde care puteau fi domesticite cu uşurinţă şi, în consecinţă, erau crescute pentru carne şi piele. Fiecare whellay avea un strat de păr parfumat unic şi un mod unic de a necheza

repede. Piloţii lui Zanyo Arak se regrupară pentru a deschide focul asupra vânătorilor Primului Ordin, în timp ce turelele bombardierelor, din spate şi de pe burtă, umplură golul din jurul lor cu foc încrucişat.

— Sunt peste tot! strigă Jaycris Tubbs, panica crezându-i în voce. Nu pot...

Transmisia lui Tubbs se transformă în paraziţi. Un TIE venise în spatele X-interceptorului lui C'ai Threnalli, forţând pilotul Abednedo să rupă formaţia şi să lase neprotejat flancul stâng al escadrilei Cobalt. Tallie o luă într-acolo, observând aprobator că Starck îi copiase perfect manevra. Tunurile A-interceptorului ei tăiară panoul solar al unui vânător TIE trimiţându-l departe de bombardiere, înclinat, fără control şi condamnat.

— Nu vom îmbătrâni aici, Poe! avertiză ea. Dă-mi veşti bune!

— Nu încă, răspunse Poe. Ţine-te bine. BB-8, trebuie să distrugem ultimul tun! Am nevoie de arme!

Pierdu altitudine, aruncându-şi X-interceptorul la doar câţiva metri deasupra cocii Dreadnoughtului, ignorând un nou set de avertismente roşii intermitente şi sperând că piloţii TIE nu vor avea tupeul să-l urmeze.

BB-8 ţipă de frustrare şi şterse şase noi alerte de proximitate de la *Negru Unu* coborându-şi capul într-un ungher al fuzelajului X-interceptorului. Problema era *acolo* – o cutie de joncţiune fumega în spaţiul restrâns de sub camera de fuziune şi ionizare a reactivului. Din fericire, repararea scurt-circuitului ar dura cel mult câteva secunde. BB-8 extinse un braţ de sudură, dar alte circuite începură să scânteieze. BB-8 extinse alte câteva braţe de pe şasiu, dar defecţiunile apăreau mai repede decât putea el să repare. Astromul ţipă de frustrare.

* * *

Pe puntea *Fulminatrixului*, Canady stătea cu mâinile la spate şi cu picioarele depărtate la jumătate de metru, urmărind figurile minuscule ale bombardierelor şi vânătorilor stelari care se roteau în holotanc. Ca întotdeauna, se trezi cuprins de frumuseţea unei bătălii reduse la un simplu balet din unghiuri şi vectori. De la o astfel de depărtare arăta fără sânge, un

exerciţiu în continuă schimbare de geometrie şi probabilităţi. Comandanţii puteau fi hipnotizaţi de ceea ce Canady ştia că era o iluzie. Acolo mureau piloţi – piloţi de sub comanda sa. Cu cât petrec mai puţin timp acolo, cu atât mai mulţi vor veni înapoi.

— Sunt amorsate auto-tunurile? întrebă el.

— Pregătite şi gata de tragere, domnule, spuse Goneril.

— Ce aşteptăm? Trageţi asupra bazei.

Fulminatrix tremură sub picioarele lui Canady când începură să urle enormele turbolasere. Armele alea depăşeau orice mai avusese la dispoziţia lui în Flota Spaţială Imperială şi fuseseră construite pentru a curăţa planetele de viaţă. O singură lovitură putea elimina scuturile planetare de parcă ar fi fost o părere şi transformau o sută de metri cubi de crustă în vapori şi zgură.

— Arătaţi imagini orbitale, ordonă Canady.

Un controler dirijă fluxul pe un ecran de vizualizare. Un nor aprins se rostogolea şi se agita deasupra suprafeţei planetei, ca un uragan în miniatură al distrugerii. Împrejurul furtunii, jungla era în flăcări, cu noi explozii izbucnind în lanţ, extinzându-se la kilometri distanţă de zona exploziei. Baza Rezistenţei de pe D'Qar era distrusă. Goneril îngheţase, privind fix ecranul cu adoraţie.

* * *

La bordul *Raddusului,* Ackbar ignoră strigătele îngrijorate ale plevuştii când Primul Ordin deschise focul asupra D'Qar. Baza servise bine *Rezistenţa*, dar nu mai conta – Ackbar avea ochi doar pentru ridicătoarele de marfă bulbucate care se apropiau de hangarul principal al lui *Raddus*. Mai rămăseseră patru să fie aduse în siguranţă la bord, apoi două, apoi, în cele din urmă, niciuna.

— Ultimele transportoare sunt la bord, anunţă el. Evacuarea este completă.

— Ai reuşit, Poe, spuse Leia în cască. Acum adu-ţi echipa înapoi.

— Nu! Doamnă General, o putem face! Avem şansa să distrugem un cuirasat!

Ackbar murmură dezaprobator. Exact ăsta era Dameron – cu toate abilităţile lui de pilot şi lider promiţător, rămăsese un

tânăr impulsiv, cu prea multe greşeli tinereşti impulsive rămase de făcut. Cum ar fi să gândească despre sine că este un prădător atunci când de fapt era pradă.

Pe de altă parte, vechea prietenă a lui Ackbar, Leia Organa, fusese privată de tinereţe, de sarcini aproape prea dureroase pentru a fi suportate.

— *Trebuie* să scoatem flota de aici, îi spuse Leia pilotului revoltat.

— Astea distrug flote întregi! Nu-l putem lăsa să ne scape! Poe împuşcat înapoi.

— Opreşte-te acum, comandante! Ăsta este un ordin.

O lumină intermitentă indică faptul că Dameron deconectase transmisiunea. În holotanc, micul lui X-interceptor se învârti pentru încă o trecere asupra ultimului tun de pe Dreadnought. Ackbar aruncă un ochi spre Leia. Fiecare ofiţer de pe punte părea paralizat de furia rece de pe chipul ei. Leia, brusc conştientă de atenţia lor, se uită la droidul de protocol auriu care stă lângă ea.

— 3PO, şterge-ţi expresia aia îngrijorată de pe faţă, ordonă ea.

Acest ordin, cel puţin, fu ascultat.

* * *

Poe şi Tallie văzură cel de-al doilea val de TIE-uri care se apropia în acelaşi timp. Un alt X-interceptor fu distrus şi focurile laser rupseră un bombardier în două. Era acum o teamă reală în vocea lui Tallie – chiar dacă bombardierele scăpau de TIE-uri, erau prea lente şi greoaie ca să evite focurile de apărare în punct de pe Dreadnought. Chiar şi un tun era suficient pentru a le distruge unul câte unul.

Ceea ce însemna că trebuia să distrugă tunul. Poe îndreptă nasul lui *Negru Unu* direct spre el.

— BB-8! Acum ori niciodată!

Cu o inventivitate născută din disperare, BB-8 coborî pe jumătate elevatorul pe care îl folosea pentru a se cupla la priza navei, pentru asta trebuind să şteargă alte trei alerte de operare necorespunzătoare trimise de *Negru Unu* şi se întoarse în cavitatea fuzelajului, cât mai aproape posibil de scurt-circuitul din caseta de joncţiune. Ignorând o alertă a propriului sistem de

funcţionare necorespunzătoare, astromecul îşi retrase braţul de sudură, depolariză roţile magnetice care-i ţineau capul ataşat de corpul sferic şi folosi braţul de sudură pentru a-şi lăsa capul în jos, ca un om care renunţa la propria pălărie. Îl lovi de cutia de joncţiune plină de scântei, şi fotoreceptorul primar începu să i se învârtă din cauza feedback-ului electronic. Poe văzu luminile trăgaciului prinzând viaţă şi îşi zdrobi degetul de controale, iar foile S ale X-interceptorului se deschiseră la putere maximă. Amplasamentul tunului de pe Dreadnought dispăru într-o coloană de flacări, iar Poe smuci manşa de control al X-interceptorului, cu picioarele blocate pe pedale, strâmbându-se în timp ce forţele G îl trântiră în scaun.

Manevra se încheie cu trei TIE-uri apărând în faţa nasului lui *Black One*. O clipă mai târziu, toate trei erau praf spaţial strălucitor.

— Daaa! Este liber! Aduceţi bombele!

— Cu bucurie, îi spuse Tallie în ureche. Venim!

* * *

Spre dezgustul lui Canady, Bascus încă monitoriza distrugerea de pe D'Qar – era într-adevăr impresionantă, dar acum era complet lipsită de relevanţă – chiar în timp ce bombardierele *Rezistenţei* se apropiau de *Fulminatrix* şi de partea sa superioară rămasă acum fără apărare. Canady ordonă celui de-al doilea val de TIE-uri să vină înapoi şi să protejeze nava, apoi ceru reîncărcarea auto-tunurilor... şi ţintirea navei amiral a *Rezistenţei*. Dacă asta afecta demonstraţia atent planificată a lui Hux, nu-i nimic, Canady va accepta consecinţele.

Avea o navă de salvat.

* * *

În turela de sub burta lui *Cobalt Hammer,* Paige strângea trăgaciul dublu şi trimitea salvă după salvă în spaţiul din jurul ei. Fiecare lovitură zgâlţâia mingea de sticlă care o încapsula – între asta şi loviturile ratate ale TIE-urilor, îşi muşcase limba de mai multe ori decât putea să numere. Temperatura se ridica în interiorul mingii, făcând transpiraţia să-i curgă pe frunte şi în

ochi. Voia cu disperare să o şteargă, dar nu îndrăznea să dea drumul trăgaciului.

Un MG-100 StarFortress zbura ca un asteroid apatic, aşa că fiecare bombardier se baza pe vecinii săi pentru protecţie, zburând astfel încât tunarii din spate şi din mingii să-şi poată suprapune câmpurile de foc. Dar, după cum o învăţase Fossil, un plan nu dura decât până când era dejucat. Trei bombardiere fuseseră distruse, forţând escadrilele Cobalt şi Crimson să-şi schimbe poziţiile.

Şi totuşi TIE-urile continuau să vină, duelându-se cu X-interceptoarele şi A-interceptoarele care se roteau şi zburau în jurul bombardierelor, încercând să le protejeze de focul neobosit al Primului Ordin. Un TIE se lovi de *Clema* unuia dintre bombardierele escadrilei Crimson, detonându-şi încărcătura şi distrugând alte două bombardiere vecine într-o reacţie în lanţ devastatoare.

Prin canalul comun, C'ai Threnalli ţipă în Abnedeni, avertizându-l pe Poe că nu-i mai pot ţine departe pe atacatori.

— Ba da, putem! îl îndemnă Poe, îndreptându-se cu viteză cu X-interceptorul său spre luptele individuale. Stai aproape de bombardiere!

Paige trase într-un TIE care se învârtea în raza ei vizuală, turela învârtindu-se lin pentru a urma traiectoria vânătorului inamic. Loviturile de laser îi străpunseră cabina ca o bilă, trimiţându-i panourile solare, în spirală, în altă direcţie. Rose s-ar fi bucurat să vadă o astfel de lovitură – în prima lor misiune de bombardare, Fossil îi vorbise despre nevoia de a fi atentă la îndatoririle ei de inginer de zbor şi nu la priceperea de tunar a surorii ei mai mare. Dar Paige nu avu timp să exulte – un alt TIE se îndrepta spre ea, lansând focuri de smarald în căutarea lui *Cobalt Hammer*.

În faţă, nasul Dreadnoughtului se apropia ca un ţărm.

— Suntem aproape! spuse Tallie. Bombardiere, începeţi secvenţa de lansare!

Deasupra ei, pe puntea de zbor Nix Jerd va introduce acum comenzile în consola bombardierului, activând bombele şi declanşatorul de la distanţă pe care îl avea cu el. Paige ştia că ordinul lui va trimite mai mult de o mie de încărcături magnetice, rostogolindu-se din cala bombelor lui *Cobalt Hammer*, atrase de ţinta de mai jos. Ea va putea să le

urmărească până la capăt şi va simţi reculul familiar când bombele îşi vor livra sarcina utilă şi vor înflori, eliberând bombele cu protoni.

Dacă îşi atingeau ţinta.

O lumină albă strălucitoare se aprinse la tribord şi *Cobalt Hammer* fu lovit în lateral, fuzelajul bombardierului gemând de încordare. Paige îşi ridicase instinctiv mâinile pentru a-şi proteja faţă şi începu să bâjbâie după trăgaci, încercând frenetic să clipească pentru a-şi îndepărta petele luminoase din ochi. Pilotii Primului Ordin profitară de eroarea ei pentru a se arunca asupra lui *Cobalt Hammer,* ratările lor scuturând bombardierul. Paige deschise focul frenetic, întorcându-se pentru a verifica poziţia celorlalte bombardiere.

Nu mai existau altele. *Cobalt Hammer* era singura StarFortress rămasă.

* * *

— Auto-tunurile au luat ţinta, spuse Bascus.

— Încă patruzeci de secunde până la încărcare completă, adăugă Goneril.

Canady nu le mai ordonă ofiţerilor de la senzori să consulte schemele navei amiral a *Rezistenţei* şi să-i calculeze cele mai vulnerabile puncte. Nu mai conta – tunurile *Fulminatrixului* vor distruge nava de război inamică în câteva momente.

Canady rânji – gândea ca Bascus sau Hux. Cercetă indicatoarele şi se holbă încruntat la singura StarFortress ce zbura deasupra cocii Dreadnoughtului, în mijlocul unei escorte de luptă ce scădea numeric.

— Distrugeţi acel ultim bombardier, spuse el.

* * *

Un X-interceptor negru trecea pe sub turela lui Paige, îndeajuns de aproape încât ea să poată vedea astromecul în priza sa droid.

— Bombardier Cobalt, de ce nu ai deschis uşile calei? întrebă Poe. Paige, răspunde!

Paige văzu, cu groază, că uşile calei bombelor de pe burta lui *Cobalt Hammer* erau închise. Îl strigă pe Nix, apoi pe alţi membri ai echipajului ei, dar nu auzi niciun răspuns.

Când a fost ultima transmisie pe care a primit-o de la vreun alt membru al echipajului ei? Şi de ce nu trăgea Spennie?

Sub ea, coca Dreadnoughtului era o întindere vastă.

Mişcându-se rapid, Paige eliberă blocarea magnetică a trapei turelei în formă de bilă şi urcă în cala bombelor, deschizând manual uşile de sub ea. Printre fuioare de fum, îl văzu pe Nix căzut pe pasarela de deasupra capului ei, cu declanşatorul încleştat în mână.

— Nix! ţipă ea. Nix!

— Daţi drumul la bombe! îi strigă Poe în ureche. Acum!

Paige urcă scara până pe puntea de zbor. Văzu imediat că Nix era mort. Tocmai smulsese declanşatorul din strânsoarea lui atunci când o explozie zgudui *Cobalt Hammer*. Piciorul îi alunecă şi scăpă telecomanda din strânsoare, în timp ce mâna ei se repezi spre marginea pasarelei – şi rată. Căzu pe puntea inferioară a calei bombelor, zece metri mai jos. Pleoapele îi fluturară şi încercă să-şi mişte picioarele dar nu putea. Deasupra ei, cu ochii înceţoşaţi, putea vedea declanşatorul care stătea chiar la marginea pasarelei. O durea totul. Voia să doarmă şi se luptă cu disperare să nu o facă, forţându-şi piciorul să se ridice şi să se lovească de scară.

Deasupra ei capul, pasarela se zgâlţâi şi declanşatorul se răsuci.

* * *

— Auto-tunurile sunt complet încărcate, spuse Bascus, aplecându-se cu nerăbdare.

— Foc! strigă Canady.

* * *

Paige lovi din nou cu piciorul în scară, durerea săgetând-o. Se mişcase declanşatorul? Nu putea să-şi dea seama. Picioarele îi tremurau. Îşi dori să fie sigure şi trânti o ultimă lovitură la baza scării. Declanşatorul sări şi căzu de pe pasarelă. Ridică o mână tremurândă, încercând să-l prindă în timp ce se

învârtea prin aer, lovindu-se de încărcăturile magnetice de pe rafturi. Cumva, îi căzu în mână.

Clic.

Siguranţele rafturilor se deschiseră cu un scârţâit. Mâna lui Paige se strecură sub costumul de zbor spre guler, căutând medalionul Otomok din jurul gâtului. Îl găsi în timp ce bombele cădeau ca ploaia neagră din rafturi, atrase magnetic înspre peisajul îndepărtat al suprafeţei Dreadnoughtului. Îl găsi şi îl ţinu strâns în timp ce *Cobalt Hammer* se cutremură, pierdu putere şi căzu în focul şi ruina de dedesubt.

* * *

În timp ce Dreadnoughtul era distrus, vânătorii *Rezistenţei* se repliară şi se îndreptară spre siguranţa oferită de *Raddus,* urmărite de TIE-uri.

Poe venea triumfător, deschizând acceleraţia în timp ce alerga spre flota *Rezistenţei* aflată în depărtare.

— Începeţi saltul în hiperspaţiu, acum! ţipă el.

Distrugătoarele Spaţiale din spatele lui deschiseră focul. Ignorând ţipetele lui BB-8 şi luminile roşii de avertizare de pe toată consola de zbor, Poe intră în hangarul de luptă al lui *Raddus* la viteză maximă.

O clipă mai târziu, navele *Rezistenţei* dispărură, lăsând focurile laser ale navelor de război ale Primului Ordin să săgeteze spaţiul gol.

* * *

Pe podul *Finalizatorului,* jubilarea fu înlocuită de o tăcere şocată. Hux stătea şi privea spaţiul gol unde se aflase flota *Rezistenţei* cu un moment mai devreme, apoi întoarse capul pentru a privi rămăşiţele arzătoare ale Dreadnoughtului zdrobit al lui Canady.

— Domnule General, Liderul Suprem Snoke vă contactează de pe nava sa, spuse un monitor de comunicaţii.

Hux se obligă să pară impasibil, neîndrăznind să se întrebe dacă reuşise.

— Excelent, spuse el. Voi răspunde din camerele mele.

Dar o clipă mai târziu o hologramă uriaşă a capului lui Snoke apăru pe punte. Chipul liderului Primului Ordin se ridica deasupra lui Hux, iar ochii lui albaştri uimitori fulgerau.

— Oh, bine, Lider Suprem..., începu Hux, dar o forţă nevăzută îl trânti pe podeaua neagră şlefuită a punţii.

— Generale Hux, spuse Snoke. Dezamăgirea mea faţă de evoluţia ta întrece orice limite.

Hux se luptă să se ridice şi să-şi recupereze demnitatea.

— Nu pot scăpa, Lider Suprem! insistă el. Se agaţă de un fir de aţă!

* * *

Finn se trezi cu o tresărire, strigând numele lui Rey – şi se lovi imediat la cap.

Se uită în jur sălbatic, aşteptându-se să se afle în pădurile înzăpezite ale planetei pe care Primul Ordin o transformase în Baza Starkiller. Acesta era ultimul lucru pe care şi-l amintea el: silueta subţire a lui Rey stând la pământ în timp ce Kylo Ren, sângerând, înainta spre ea, cu sabia lui de lumină stacojie borborosind şi vuind. Aceeaşi sabie de lumină îl lovise pe Finn în spate, făcându-i fiecare nerv din corp să i se zbată agonizând. Îl lăsase culcat în zăpadă, mirosindu-şi propria carne arsă, cu corpul încercând să se adune pe jumătate în jurul unei linii de foc trasate pe spatele lui. Încercase să-şi forţeze braţele şi picioarele să se mişte, pentru a se ridica în picioare.

Aşa cum trebuia să facă un soldat. Nu, aşa cum trebuia să facă un prieten.

Finn se uită în jur, derutat. Această parte a pădurii era ciudat de diferită. Încă mai era zăpadă peste tot, dar era mai cald, iar tufişurile aveau unghiuri ciudate. Pentru că...

Pentru că nu era deloc o pădure. Era înconjurat de alb, dar nu era zăpadă – erau zidurile şi tavanul unei camere. Stătea întins pe o targă, cu un cocon medical transparent deasupra capului. În jurul lui erau lăzi şi echipamente, împrăştiate întâmplător.

Şi nu era nici urmă de Rey.

Finn dădu deoparte bula coconului medical. Braţul îi scârţâi în mod ciudat când făcu gestul, şi un miros ciudat – sărat şi oceanic – îi făcu nările să se umfle. Îşi dădu seama că purta

un costum bacta flexpoly[10], striat şi plin de tuburi. Era un costum vechi... Primul Ordin l-ar fi afuncat într-un compactor de gunoi cu mult timp în urmă în favoarea unui model mai nou.

Dar el scăpase de Primul Ordin şi de viaţa lui ca FN-2187 plecând cu Rey de pe Jakku pe Takodana şi apoi la Baza Starkiller. Se reîntorsese în inima maşinii de război a Primului Ordin pentru a o salva de Ren, doar pentru a afla că se salvase singură. Oare o făcuse din nou, după ce Finn îşi pierduse cunoştinţa în zăpadă? Oare îl salvase? Era cu totul posibil – Rey era impulsivă, încăpăţânată şi irascibilă, dar şi de încredere şi capabilă. Dacă asta se întâmplase, poate că era pe-aproape.

Finn se ridică în picioare şi căzu imediat. Când se ridică din nou, lichidul bacta vindecător i se scurgea din costum şi băltea la picioarele lui. Avea o durere surdă în spate şi mintea-i era înceţoşată. Se împletici de-a lungul camerei aglomerate până la o fereastră plină de o strălucire albastră – semnătura inconfundabilă a hiperspaţiului. Asta îi răspundea, cel puţin, la o întrebare – se afla la bordul unei nave. Încercând să se concentreze, Finn se întoarse de la fereastră. Găsi o uşă şi îi bâjbâi comenzile, ieşind într-un hol. Soldaţii treceau în grabă, purtând amestecătura de uniforme ale *Rezistenţei*. Înainte să poată scoate vreo întrebare din mintea lui năucită, ei dispăruseră deja pe hol, ignorându-l complet.

Finn îi urmă cât putu de repede, strigând numele lui Rey.

* * *

Imediat ce Poe ateriză cu *Negru Unu* pe puntea de zbor din hangarul lui *Raddus*, X-interceptorul începu să-l bombardeze pe BB-8 cu probleme despre care insista că trebuiau să le pună imediat la punct nişte tehnicieni competenţi.

De această dată, astromecul încărcă pur şi simplu toate cele 106 probleme în baza de date a solicitărilor de întreţinere a navelor *Rezistenţei*. Goss Toowers se putea ocupa de X-interceptorul temperamental pentru următoarele câteva ore. Poate chiar va programa o mult dorită ştergere a memoriei.

Cupola cabinei se ridică şi Poe îşi scoase casca obosit.

---

[10] Costum bacta flexpoly – era un tip special de costum care putea fi purtat de pacient pentru a fi tratat cu bacta artificială, o terapie avansată înainte de scufundarea în rezervoarele bacta.

— Bună treabă, amice, spus el către BB-8.

În timp ce Poe cobora din X-interceptor, BB-8 începu să-şi decupleze legăturile. Dar *Negru Unu* nu terminase. Motorul acela experimental era în mod evident un produs de mâna a doua, periculos, care nu ar fi trebuit niciodată să fie instalat, dar dacă tot a fost, a înregistrat BB-8 viteza maximă a vânătorului în timpul luptei ce tocmai s-a încheiat? Şi nu a fost cea mai mare viteză înregistrată vreodată pentru un X-interceptor T-70?

BB-8 trebui să recunoască faptul că avea o uşoară curiozitate cu privire la întrebare. Răspuns veni instantaneu din baza de date tactică a lui *Raddus* – a fost. Imediat ce BB-8 trimise răspunsul, *Negru Unu*, fiind *Negru Unu*, avu o altă întrebare: a fost cea mai mare viteză înregistrată vreodată de *vreun* vânător stelar? Aceasta era o întrebare mai complicată, una la BB-8 decise imediat că era o irosire inutilă a ciclurilor sale de procesare, cu atât mai mult a celor ale navei amiral a *Rezistenţei*. Aşa că, astromecul îl asigură pe *Negru Unu* că acesta stabilise şi acel record.

Dacă acest lucru era adevărat, foarte bine pentru *Negru Unu.* Şi dacă nu era? Ei bine, X-interceptorul trebuia să primească o lecţie de smerenie.

Senzorii vizuali ai lui BB-8 semnalară ceva ciudat pe coridor, dincolo de uşa hangarului. Astromecul examină datele şi bipăi nedumerit spre Poe.

— Finn gol sac spart, ce? răspunse Poe. Ţi s-a ars vreun cip?

Dar o privire mai atentă îi dezvălui că era într-adevăr un Finn Gol Sac Spart ce trecea pe lângă uşa hangarului, scăpând jeturi de bacta prin nenumăratele furtune prinse de costumul lui. Poe alergă spre fostul soldat din trupele de şoc ale Primului Ordin.

— Prietene! Strigă el. Hai să te îmbrăcăm. Trebuie să ai mii de întrebări.

Dar când în sfârşit păru să-l recunoască pe Poe, Finn nu avu decât una.

— Unde este Rey?

Partea a II-a

Capitolul 5

Scara era construită din pietre străvechi, crăpate de vârstă şi tocite de trecerea nenumăratelor picioare. Se ridica de pe marginea mării şi se îndrepta spre vârful de deasupra capului lui Rey, o linie neagră prin verdele înconjurător, ascunsă pe ici şi colo de smocuri de nori.

Rey îşi luă bastonul şi îşi ajustă tolba unde îi atârna pe umăr. Îşi imagină că poate simţi greutatea sabiei de lumină dinăuntru – misterioasa armă străveche care o chemase sub castelul lui Maz Kanata şi pe care o luase cu ea pe această planetă tulburată, cu mări cenuşii, punctate cu insule verzi. O planetă identificată pe harta BB-8 cu legenda AHCH-TO. Rey privi prima dintre acele pietre mari – începutul sfârşitului călătoriei lungi de la nisipurile de pe Jakku – şi privi în urma ei, unde ponositul *Şoim* al *Mileniului* cu forma lui de farfurie stătea pe trenul de aterizare. Nava aproape acoperea zona largă şi plată de deasupra mării. Chewbacca stătea la poalele rampei cargobotului, cu astromecul R2-D2 lângă el. Wookieeul îi strigă o încurajare lui Rey, în timp ce R2-D2 fluieră şi se bâţâi pe cele două picioare butucănoase. În regulă. Nu era ca şi cum ar fi venit mii de ani-lumină pentru a se opri aici. Începu să urce treptele, cu vântul biciuindu-i părul întunecat peste faţă.

După Jakku, Ahch-To părea ceva ca de vis. Aerul era umed, cu o nuanţă de sare şi pantele abrupte ale insulei erau un verde viu. Acum câteva zile, verdele fusese o culoare pe care Rey doar o visase – acum era înconjurată de variaţii ale ei, de la tufele de iarbă de smarald până la muşchiul cenuşiu care se agăţa de lespezile de piatră. Oceanul era o lucrare în culori aparent imposibile, de asemenea, dar acestea erau într-o continuă transformare şi schimbare. Aici apa arăta neagră sau gri, dincolo era verde sau albastră, şi peste tot era pătată de raze galbene de soare reflectat sau de albul vârfurilor de valuri. Când ieşise prima dată din *Şoim,* creierul lui Rey insistă să interpreteze apa ca pe o suprafaţă şi stomacul i se revoltase la refuzul acelei suprafeţe de a sta nemişcată. Acum, înconjurată de mare, îşi dădea seama că ceea ce vedea era doar stratul superior a ceva profund, vast şi veşnic în mişcare. Se gândise la insulă ca la un punct minuscul pe apă, dar era, de asemenea, o

percepţie greşită – insula era culmea unui munte care începea în întuneric, ridicându-se din oasele planetei cu mult mai jos.

Se uită înapoi şi fu surprinsă de cât de mic arăta deja *Şoimul* – şi ce amuzant era să-l vadă pe Chewbacca făcându-i cu mâna. Wookieeul refuzase să vină cu ea, explicându-i că *Şoimul* avea defecţiuni, avarii şi modificări neavizate cât pentru ani de zile, care trebuiau să fie corect. R2-D2 fu mai dispus, dar nu ajunse mai departe de baza primei trepte înainte de a se retrage cu un suspin electronic.

Pantele din jurul lui Rey erau pline de viaţă. Insecte asemănătoare cu nişte beţe o priveau enigmetic în timp ce îşi croiau drum prin iarbă, în timp ce păsările pluteau în vânt deasupra capului ei. Multe dintre aflorimentele stâncoase pe lângă care trecuse erau cuiburi pentru aviare mici, dolofane. Erau curioase în privinţa ei, privind-o cu ochi mari şi lichizi şi provocând-o cu salve de ţipete. Zborul lor i se părea lui Rey ca fiind un triumf al hotărârii asupra capabilităţii – arătau ca nişte roci aeriene, aruncându-se de pe stânci şi fâlfâind din aripile lor scurte cu disperare până când reuşeau cumva să treacă la centimetri de un dezastru. Rey se opri să respire – era obişnuită să escaladeze ruinele falnice ale Distrugătoarelor Spaţiale, dar mai avea încă mult de urcat. *Şoimul* era acum un cerc aproape alb cu mult sub ea; deasupra ei, scara îşi continua ascensiunea ocolită. Îşi spuse că trebuie doar să urce şi să nu se gândească la ceea ce o aştepta în vârf, dar asta era imposibil. Ar fi o glumă cosmică într-adevăr crudă să afle că Maestrul Jedi Luke Skywalker – omul despre care presupusese că era un mit – îşi făcuse bagajele cu ceva timp în urmă. Dar ceva îi spunea lui Rey că nu era aşa. Cumva era sigură de prezenţa lui – era ca un lucru trecător prins de vederea periferică sau precum senzaţia gâdilată dintre omoplaţi, care anunţa o prezenţă în spatele tău.

Fusese *menită* să vină pe această planetă, să aterizeze pe această insulă, să urce această scară. Era sigură de asta. Întreaga ei viaţă – toate acele zile de muncă disperată în căldura şi praful lui Jakku, toate acele nopţi dezolante petrecute în frig şi singurătate – fuseseră doar un preludiu.

Un perete începu să se ridice pe lângă scările care treceau printr-o poiană cuibărită pe stâncă. Câteva colibe modeste de piatră umpleau spaţiul, ansambluri conice de piatră clădite minuţios, cu uşi înguste. Erau vechi, dar bine îngrijite.

Unele întrări erau deschise şi fără uşi, în timp ce altele aveau uşi simple din lemn cenuşiu rezistent. Şi una avea o uşă din metal neregulat şi ruginit, împodobit cu dungi roşii decolorate. Rey aruncă o privire spre colibe, dar ştia că nu aceasta era destinaţia ei... nu încă. Urmă scările pe o pantă ierboasă până când se terminară într-o curmătură între turnuri de stâncă. O siluetă învăluită într-o mantie şi robă simple stătea la marginea unei stânci, privind departe de ea, la marea nesfârşită. După o clipă, silueta ridică capul şi se întoarse încet, aruncând o privire pe sub glugă. Faţa de deasupra bărbii înspicate era încreţită şi bătută de vânturi, tăiată şi gravată de ceea ce părea a fi un climat extrem. Dar ochii îi erau de un albastru strălucitor.

Rey se îndreptă spre Luke Skywalker în timp ce el îşi dădea gluga pe spate. Mâna lui stângă era din carne şi oase, cea dreaptă era din metal şi fire. O privea fix, cu o privire directă şi intensă, cu o expresie ciudată. Ea nu-şi putea da seama dacă era furie, disperare sau dor pe chipul lui. Fără a rupe contactul vizual cu bărbatul pe care venise de atât de departe ca să-l vadă, Rey îşi aruncă toiagul peste umăr, băgă mâna în tolbă, şi scoase sabia de lumină. O întinse spre el.

O ofertă. O pledoarie.

Emoţiile alergau pe faţa Maestrului Jedi. După câteva momente făcu un pas tentativ înainte, apoi un altul. Întinse mâna şi îi luă sabia de lumină din mână. Rey făcu un pas înapoi, cu respiraţia oprită în gât, în timp ce Luke privi arma antică. Apoi ridică ochii spre ea. Ea se forţă să susţină privirea aceea puternică şi să rămână pe loc. Atunci Luke aruncă sabia de lumină de pe stâncă.

Ochii lui Rey i-au urmat arcul prin aer, apoi s-au întors spre Luke, măriţi de şoc. El trecu pe lângă ea fără un cuvânt, cu paşi lungi şi deliberaţi.

— Ăăă, Maestre Skywalker? reuşi ea, dar el dispăruse pe scări.

Ea ezită, apoi se grăbi după el, spre poiana cu colibe. Sosi exact la timp pentru a-l vedea cum trântea uşa metalică ruginită, lăsând-o singură cu păsările tânguitoare. Rey merse până la uşă şi bătu uşor în ea.

— Maestre Skywalker, sunt din *Rezistenţă*, spuse ea. Sora ta Leia m-a trimis. Avem nevoie de ajutorul tău. Avem nevoie să vă întoarceţi.

Nu primi niciun răspuns.

— Maestre Skywalker? încercă din nou. Alo?

Nu se putea întâmpla una ca asta, nu după toate prin câte trecuse pentru a ajunge aici. Se simţea de parcă ar fi căzut într-un vis urât, în care ea vorbea, dar cuvintele ei nu scoteau niciun sunet. După alte câteva momente de tăcere începu să bată în uşă.

— Alo?

* * *

Rey găsi sabia de lumină în iarbă mult sub stânca de pe care o aruncase Luke. Câteva dintre păsările curioase şi dolofane o inspectau, ciripind una la alta, nedumerite. Le alungă şi recuperă sabia de lumină, frecându-şi degetele umfle de cât bătuse în zadar la uşa Maestrului Jedi.

Sub ea, observă o formă sub apele unui golf micuţ – o formă prea unghiulară pentru a fi naturală. Îşi dădu seama că era un X-interceptor, corodat de o imersiune prea îndelungată în apa sărată.

Inspectă sabia de lumină şi fu uşurată să o găsească nedeteriorată. O puse cu blândeţe în pachet, gândurile întorcându-i-se la Maestrul Jedi îmbufnat în coliba lui de pe munte. Făcuse ceva greşit? Îl jignise în vreun fel? Eşuase să îndeplinească vreun ritual Jedi secret despre care nu se deranjase nimeni să-i spună?

Rey nu avea nicio idee – şi nici despre cum să rezolve lucrurile. Şi era un drum lung înapoi pe munte pentru a fi ignorată pentru cine ştie cât timp. Se uită morocănoasă la X-interceptorul scufundat. Deci de acolo apăruse uşa – Skywalker recuperase una dintre aripi. Mai luase altceva? Ochiul ei exersat găsi amplasamentul bobinelor antenei, a repulsoarelor de manevră, a cuplajelor de descărcare statică şi a altor echipamente pe care le-ar fi putut recupera cândva şi negocia pentru raţii.

Nu cred că este recuperabil. Zero raţii.

Zâmbi uşor la ideea cum ar fi căscat ochii Unkar Plutt la un vânător care acum era mai mult recif decât vehicul. Reactorul încă ar mai putea produce căldură reziduală, dar asta nu ar face nimănui niciun bine cu excepţia peştilor şi a

crustaceelor din apropiere. Poate că o parte din cablaje şi conducte ar fi încă intacte, în interiorul protejat. Restul ar fi, totuşi, gunoi.

Întra-devăr, asta nu însemna neapărat că nu îl poţi curăţa şi încerca să-l dai ca fiind operaţional – o mulţime de dealeri fără scrupule din Niima Outpost îşi trăiau viaţa în felul acesta. Dar rezultatul ar fi doar o defecţiune sau o avarie care trebuia să se întâmple.

Defecţiuni şi avarii, hmm.

Dacă Maestrul Skywalker nu vorbea cu ea, va aranja o conversaţie cu cineva pe care nu putea să-l ignore. Se îndepărtă în direcţia *Şoimului.*

* * *

De data aceasta, cel puţin, bătaia în uşă primi un răspuns – un ordin enervat de a pleca. O clipă mai târziu, uşa fu desprinsă din balamale, lovindu-se de zidul îndepărtat şi un Wookiee furios intră în colibă, mârâind şi urlând.

Rey îl urmă pe Chewbacca în interior, privind pe lângă copilotul *Şoimului*. Luke îşi schimbase hainele şi acum era îmbrăcat cu haine de lână tăiate brut şi jambiere. Trebui să recunoască faptul că şocul de pe faţa lui era satisfăcător.

— Chewie? Ce faci aici?

Chewbacca, încă furios, îl supuse pe Luke la o altă rundă de mugete.

— Spune că te vei întoarce cu noi, îi spuse Rey.

Luke îi aruncă o privire enervată.

— Am înţeles asta, spuse el, înainte de a-şi întoarce atenţia asupra Wookieeului. Nu ar trebui să fii aici.

Chewbacca urlă indignat.

— Cum m-ai găsit? întrebă Luke, tot prefăcându-se că Rey nu ar fi fost acolo.

— Este o poveste lungă, spuse Rey. O să v-o spunem în *Şoim.*

— *Şoimul*? Aşteptă…

Rey văzu imediat că el îşi dăduse seama ce nu era în regulă.

— Unde este Han? îl întrebă Luke pe Chewbacca.

Furia Wookieeului se stinse, lăsându-l cu umerii căzuţi de suferinţă. Gemu jalnic. Rey ezită, apoi păşi înainte. Cel puţin îl putea scuti pe Chewie de partea asta. Dar asta însemna că îi revinea ei sarcina de a-i spune lui Luke că Han Solo era mort.

Capitolul 6

În timp ce uşile turboliftului se închideau, Generalul Hux trase de manşetele uniformei sale, deşi ştia că sunt perfecte. Încercă să nu gândească cât trecuse de când Liderul Suprem Snoke îl chemase în camera tronului său la bordul imensei nave de război cunoscută sub numele de *Supremaţia*.

Supremaţia era o aripă zburătoare masivă, măsurând 60 de kilometri de la un vârf la celălalt al aripii. Designerii săi au uns-o ca fiind prima din clasa *Mega* de Distrugătoare Spaţiale a galaxiei, dar o astfel de clasificare i se păru lui Hux ca fiind eminamente fără sens. Era adevărat, *Supremaţia* putea livra puterea distructivă a unei flote întregi. Dar aceasta era o perspectivă mult prea restrânsă din care să-i fie evaluate capabilităţi. Sub carena sa blindată se aflau linii de producţie care făceau totul, de la armuri pentru trupele de şoc, la Distrugătoare Spaţiale, turnătorii şi fabrici, laboratoare de cercetare-dezvoltare şi centre de pregătire pentru cadeţi.

Capacitatea industrială a *Supremaţiei* depăşea nivelul unui întreg sistem stelar, în timp magaziile sale cu de toate, de la produsele alimentare, la minereu, puteau asigura o funcţionare independentă de ani de zile fără a face aprovizionarea pe vreo planetă. Toate acestea intraseră în proiect. Snoke fusese neclintit în refuzul de a desemna o lume drept capitală a Primului Ordin, explicând glacial că avea mult mai multe în minte pentru regimul său decât să conducă mână de sectoare pe care le revendicase în Inelul Exterior sau grupurile de lumi colonizate dincolo de frontieră.

Astfel de ambiţii făceau ca Primul Ordin să nu fie diferit de diferitele state nealiniate care apăruseră în urma Războiului Givil galactic sau de regatele ermetice ale Regiunilor Necunoscute – multe dintre ele fiind demontate sau distruse de către Primul Ordin în timpul ridicării sale secrete. Nu, Snoke avea un destin mai mare în minte – Primul Ordin avea să restabilească tot ceea ce-i fusese furat Imperiului şi apoi să construiască pe acea temelie reconstruită. Dar până la împlinirea acestei promisiuni, capitala Primului Ordin va fi mobilă. Va fi *Supremaţia*.

Era o strategie la care Hux ajutase în formularea ei. *Supremaţia* nu putea fi tăiată de liniile sale de aprovizionare, deoarece le purta cu ea. În plus, Hux văzuse pericolele capitalelor fixe – aveau propria lor gravitaţie, atrăgând totul, de la flote, la muşchi şi talent intelectual. Erau centre culturale, dar erau şi pline de scursuri – şi asta le făcea vulnerabile.

Sistemul Hosnian dovedise acea vulnerabilitate, credea Hux, cu un zâmbet jucându-i în colţul buzelor. Fosta capitală a Noii Republici era acum o casă de cărbuni – tăciunele agitat al unei stele, ce avea pe orbită miezurile planetare spulberate, care erau trase lent în inele de praf şi cenuşă. Pentru milenii, sistemul Hosnian va rămâne un monument al zilei în care Primul Ordin a măturat slăbiciunea şi necinstea Republicii, restabilind principiul guvernării prin forţă şi disciplină.

Şi numele lui Armitage Hux va fi amintit, de asemenea – de asta era sigur. Va fi venerat ca fiind constructorul armatelor Primului Ordin, arhitect al revoluţiei sale tehnologice şi călău al Noii Republici.

Şi, foarte curând, distrugătorul *Rezistenţei*.

Pentru care va câştiga o altă recompensă, medită Hux. Comandantul *Supremaţiei* ar fi un titlu excelent... depăşit doar de cel al *Liderului Suprem Hux*.

Hux aproape că îşi şopti aceste trei cuvinte, dar se abţinu la timp. Snoke avea spioni peste tot prin Primul Ordin... incluzându-i, foarte posibil, pe cei electronici din turboliftul care ducea către domeniul său privat din inima *Supremaţiei*.

Uşile se deschiseră şi Hux intră în acel domeniu, fiind una dintre puţinele fiinţe căreia i se acordase vreodată privilegiul de a-l vedea pe Snoke în realitate. Liderul Primului Ordin stătea pe tronul său, flancat de opt membri ai Gărzii sale Pretoriene cu armuri stacojii. Deasupra atârnau bannerele cu emblema regimului, reflectate pe negrul strălucitor al podelei, iar ferestrele camerei erau acoperite de perdele roşii. În umbrele încăperii tronului, Hux distingea droizii care se ocupau de îndatoririle lor şi extratereştrii muţi, cu robe purpurii, care ajutaseră Primul Ordin să ardă rutele hiperspaţiale din Regiunile Necunoscute.

De îndată ce Hux căzu într-un genunchi, ochii albaştri ai lui Snoke erau fixaţi pe el, scăpărând pe chipul ruinat.

— Generale, ţi-am dat un buzdugan şi te-am trimis după o furnică, spuse el.

— După cum v-am asigurat, Lider Suprem, întârzierea este doar temporară, răspunse Hux.

Snoke îl studie apreciativ. Liderul Suprem nu era persoana uriaşă văzută în transmisiunile holografice, dar un om tot părea pitic pe lângă el. Faţa îi era asimetrică, corpul era ghebuit, dar Snoke iradia putere. Părea că din el emană o energie rea, una pe care Hux îşi imagina că o poate simţi trimiţând tentacule cercetătoare în creierul lui. Hux ştia că Forţa era reală – trupul încă îl durea de la izbitura de puntea *Finalizatorului.* Dar o asemenea vrăjitorie era ultimul ecou muribund al istoriei antice, nesigură şi imprevizibilă acolo unde priceperea tehnologică furniza certitudine. Snoke nu comanda legiuni de războinici ai Forţei, aşa cum făcuseră odată Jedii. Copiii nu erau smulşi din rândurile soldaţilor din trupele de şoc ale Primului Ordin dacă arătau abilităţi dincolo de cele ale fiinţelor obişnuite. Erau doar Snoke şi creatura lui detestabilă Kylo Ren.

Şi Skywalker, pe care Snoke şi Ren îl vânau atât de avid, în loc să facă multe alte lucruri atât de necesare.

— După eşecul de azi, Generale, asigurările tale nu inspiră încredere, spuse Snoke.

Umerii lui Hux se încordară la mânia îngheţată din glas. Se forţă să rămână impasibil. Dacă Snoke ar fi vrut să-l omoare, ar fi făcut-o la bordul *Finalizatorului,* acolo unde moartea lui Hux ar fi servit ca lecţie pentru alţii. Nu ar fi irosit timp chemându-l aici pentru a-l îndepărta în secret.

— Spui că poţi urmări flota *Rezistenţei* chiar şi după ce a scăpat în hiperspaţiu – ceva ce nicio forţă militară din istoria galaxiei a fost în stare să facă, spuse Snoke şi Hux se relaxă.

Acum, Liderul Suprem putea vedea de ce este în stare Hux.

— Nicio forţă militară din istoria galaxiei nu a avut acces la tehnologia pe care noi am creat-o, Lider Suprem.

— Flota *Rezistenţei* este deja în cealaltă parte a galaxiei, spuse Snoke. În oricare dintre cele un miliard de sisteme stelare. Perspectiva de a le verifica pe toate mă oboseşte, Generale.

— Nu trebuie să le verificăm pe toate, Lider Suprem. Reţeaua de calculatoare a sistemului de urmărire conţine date adunate de-a lungul a milenii: fiecare raport de acţiune din istoria imperială, precum şi multe altele ale Forţelor Judiciare ale Republicii şi ale Forţelor de securitate planetare. Conţine rapoarte de astronavigaţie, informaţii de la cercetaşi şi breslele comerciale, informaţii deţinute de separatişti...

— Un inventar complet ar fi obositor, mormăi Snoke.

Hux şi-a înclină bărbia.

— Desigur, Lider Suprem. Senzorii noştri identifică ultima traiectorie cunoscută a ţintei şi sistemul de urmărire o compară cu seturile noastre de date. Milioane de destinaţii potenţiale sunt cernute şi reduse la sute, apoi zeci, şi în sfârşit una.

— Şi de ce nu ne îndreptăm către acea destinaţie singură? întrebă Snoke.

— Verificăm încrucişat rezultatele analizei noastre iniţiale, Lider Suprem, spuse Hux. Calculele finale ar trebui să fie complete în câteva minute.

Snoke se lăsă pe spate în tronul său, gândindu-se. Paznicii lui stăteau nemişcaţi în armura lor roşie. În spatele lui, navigatori extratereştri îşi desfăşurau activitatea enigmatică.

— Deci soluţia ta la această problemă antică nu este vreo descoperire conceptuală, spuse Snoke. Invenţia ta nu este un produs de geniu, ci de forţă brută.

— Forţa brută este subestimată, Lider Suprem, spuse Hux zâmbind. Flota Noii Republici este distrusă şi senatorii supravieţuitori au dizolvat forţele rămase pentru a-şi protejeza lumile de origine. Divizarea îi lasă fără apărare. Nicio putere din galaxie nu poate fi împotriva noastră, Lider Suprem.

Comunicatorul său emise o alertă cu prioritate ridicată.

— Cu permisiunea dumneavoastră, Lider Suprem? întrebă Hux şi primi o aprobare din cap. Mesajul era cel pe care sperase să îl audă. Avem coordonatele flotei Rezistenţei, Lider Suprem. Nivel de încredere – cinci-nouă.

— Atunci du-te, Generale. Mi-ai explicat cum funcţionează invenţia ta... Acum arată-mi că funcţionează. Îngenunchiază rebelii lui Organa.

În timp ce Hux se ridica, turboliftul se deschise în spatele lui şi Ren intră în camera tronului, cu faţa ascunsă în spatele

măştii sale cu negru şi argintiu. Hux nu putu rezista să nu rânjească la el.

— Noua jucărie a lui Hux pare să funcţioneze, spuse Snoke pentru Ren. *Rezistenţa* va fi în curând în mâinile noastre.

— Mulţumesc, Lider Suprem, spuse Hux şi intră în lift.

Snoke îl chemase să răspundă pentru eşecul său şi îl trimisese laudându-i inventivitatea. Hux ştia că Kylo Ren sosise fără nicio realizare care să îndepărteze mânia Liderului Suprem – trebuise să fie salvat de pe Baza Starkiller aşa cum era, rupt în bucăţi şi, de atunci, petrecuse o mare parte din timp pentru a fi repus pe picioare de droizi medicali.

Snoke condusese Primul Ordin de-a lungul anilor săi petrecuţi prin sălbaticiile galactice, transformând o trupă de refugiaţi imperiali într-o armată pregătită să recupereze galaxia. Ca atare, el va fi întotdeauna amintit. Dar Hux ştia că viitorul va avea nevoie de un alt tip de lider – unul capabil să direcţioneze industria galaxiei şi să-i alimenteze inovaţiile, inspirând respectul cetăţenilor săi.

Snoke nu era acel lider. Şi nici Ren nu era.

* * *

Kylo Ren îl ignoră cu grijă pe Hux când generalul îmbrăcat în negru aproape că ieşise mândru din camera tronului. Dar Snoke nu avu nicio dificultate să simtă furia care fierbea în Kylo la vederea zâmbetului lui Hux.

— Te întrebi de ce îl păstrez pe acest câine turbat într-o astfel de poziţie de putere, spuse Snoke când rămaseră singuri. Notează asta – slăbiciunea unui câine, manipulată corespunzător, poate fi o unealtă foarte tăioasă.

Kylo o ignoră – nu avea chef de învăţăturile lui Snoke, nu după toate cele întâmplate.

— Cum este rana? întrebă Snoke, fără să facă niciun efort pentru a ascunde zeflemeaua din întrebarea sa.

— Nu-i nimic grav, spuse Kylo.

Nu era adevărat – rana de sabie de lumină de la faţa lui fusese închisă cu microsuturi, dar Kylo va purta cicatricea pentru tot restul vieţii. Şi abdomenul îl durea acolo unde îl lovise aruncătorul de săgeţi al lui Chewbacca – o lovitură care ar fi fost

instantaneu fatală dacă Kylo nu şi-ar fi păstrat instinctiv energia cu Forţa.

— Puternicul Kylo Ren, spuse Snoke, considerând studentul său. Când te-am găsit, am văzut ceea ce toţi maeştrii doresc să vadă: putere brută, neîmblânzită. Şi, în afară de asta, ceva cu adevărat special – potenţialul moştenirii tale. Un nou Vader. Acum, mă tem că am greşit.

În spatele măştii sale, Kylo se holbă spre silueta înaltă în robă khalat[11] aurie.

— Ţi-am dat tot ce am, ţie – părţii întunecate, spuse Kylo, cu vocea distorsionată de mască. *Totul.*

— Scoate-ţi chestia aia ridicolă, spuse Snoke, cu vocea plină de dezgust.

Şocul îl îngheţă pe Kylo pentru moment. Ridică încet mâinile şi îşi scoase masca, dezvăluindu-şi chipul cicatrizat. Snoke se ridică de pe tron, târşâitul lent al picioarelor sugerând o durere care stăruia la fiecare pas. Kylo rămase cu faţa împietrită în timp ce Snoke se apropie de el, forţându-se să rămână nemişcat când un deget se îndreptă spre partea superioară a obrazului său. Vârful degetului urmări pleoapa lui Kylo, lăsând o urmă de umezeală în urmă.

— Da, spuse Snoke, asta este. Ai prea mult din sufletul tatălui tău în tine, tinere Solo.

Ochii lui Kylo se fixară pe cei ai lui Snoke, arzând de furie.

— L-am *omorât* pe Han Solo. Mi-am ucis... când a venit momentul, am trecut lama sabiei prin el. Nu am ezitat.

— Nerăbdare, nu tărie, şuieră Snoke. Şi uită-te la tine!| Fapta ţi-a sfâşiat spiritul în două. Ai fost dezechilibrat, ţi-a venit de hac o fată care n-a ţinut niciodată în mână o sabie de lumină. Ai *eşuat.*

Kylo simţi că furia se aprinde adânc în el – se aprinde şi devine un infern cerând eliberarea. Dar şi Snoke anticipase asta. Kylo abia făcuse cel mai mic pas către Maestrul său că fulgerul izbucni din degetele lui Snoke, aruncându-l pe Kylo înapoi şi lăsându-l în durere. Gardienii Pretorieni ttecură în poziţii de luptă, cu viziere fără chip fixate pe Kylo. Un fluturare al mâinii

---

[11] Robă khalat – robe exterioară din mătase, cu mâneci lungi ornate şi luxoase purtate de Liderul Suprem Snoke. Snoke purta robele ca pe un simbol al puterii sale.

lui Snoke îi făcu să revină la locurile lor, deşi încă priveau cu suspiciune prudentă silueta în negru de pe podea.

— Skywalker trăieşte! Snoke urlă la Ren. Sămânţa Ordinului Jedi trăieşte! Şi, atâta timp cât o face, speranţa dăinuie în galaxie!

Liderul Suprem îl fixă pe Kylo cu o privire dispreţuitoare.

— Am crezut că tu vei acela care o va stârpi. Din păcate, nu eşti Vader, eşti doar un copil cu o mască.

Kylo îi întors spatele lui Snoke, luptându-se să păstreze zăgăzuit focul furiei – aşa că rată zâmbetul crud care răsuci faţa Liderului Suprem.

În turbolift, cu uşi închise, se uită la casca din mâinile lui. De data aceasta furia veni fără avertisment, ceva viu care părea chiar că-i va arde şi băşica trupul. Kylo îşi izbi masca de peretele de metal. Forţa urla în interiorul lui, dându-i puterea de a-şi lovi masca până o prefăcu într-o bucată răsucită de negru şi argintiu.

Uşile turboliftului se deschiseră şi doi ofiţeri înspăimântaţi făcură instinctiv un pas înapoi în faţa omului în negru care clocotea.

— Pregătiţi-mi nava, se răsti Kylo.

Capitolul 7

Soarele după-amiezei târzii plutea jos peste insulele lui Ahch-To, lungind umbrele colibelor vechi de piatră. Mai jos, surful ofta, un sunet ritmic ca de paraziţi. Luke Skywalker şedea pe o bancă în afara locuinţei sale simple, alături de morocănosul Chewbacca. Rey stătea prin apropiere, nedorind să-i întrerupă pe cei doi vechi prieteni în durerea lor. Dar problema era urgentă.

— Han Solo a fost prietenul meu, spuse ea. Nu mai există lumină în Kylo Ren, şi devine tot mai puternic.

Simpla menţionare a numelui păru să-l străpungă pe Luke acolo unde stătea prăbuşit lângă Chewie. O clipă i se păru lui Rey că era bătrân şi înfrânt, stors de orice putere pe care o posedase cândva şi se simţi ca un intrus în mâhnirea lui.

Dar galaxia avea nevoie de acest om – avea nevoie ca el să se ridice deasupra oricărei nenorociri şi suferinţe care îl adusese în auto-exilul impus. Rey fusese trimisă să-l găsească, iar ea făcuse, deja, asta. Acum trebuia să-i vorbească şi să-l facă să înţeleagă că totul era pe muchie de cuţit.

— Leia mi-a arătat estimările stocului militar al Primului Ordin, spuse Rey. Este *masiv.* Şi acum, că Republica este distrusă, nu mai este nimic care să-i oprească. Vor controla toate sistemele importante în câteva săptămâni. Vor distruge *Rezistenţa*, pe Finn, pe toată lumea la care ţin. Ne vei ajuta *acum*? *Trebuie* să ne ajuţi. Avem nevoie de Ordinul Jedi. Avem nevoie de Luke Skywalker.

Ochii lui Luke erau reci şi împietriţi.

— Nu.

— Ce?

— Nu ai nevoie de Luke Skywalker.

— Ai auzit ceva din ceea ce tocmai am spus? *Într-adevăr, chiar* avem nevoie.

Luke se încruntă.

— Tu crezi… *ce*? Că o să ies cu o sabie laser şi o să înfrunt tot Primul Ordin? Jedii – dacă ai avea înapoi câteva zeci de cavaleri Jedi în robe, ce crezi tu că ar putea face de fapt?

Rey îl privi neîncrezătoare. Încerca cu adevărat să o angajeze într-un fel de dezbatere strategică? Chiar nu înţelegea ce însemnau Jedii pentru o galaxie în pericol?

— Să restaureze... echilibrul de...—

În privirea lui Luke se simţea o uşoară milă, în timp ce ea se chinuia să-i răspundă... Dar era şi mânie.

— Ce credeai că se va întâmpla aici? întrebă el. Tu crezi că nu ştiu că prietenii mei suferă? Sau că am venit în cel mai de nedescoperit loc al galaxiei, fără niciun motiv?

Acum Rey era furioasă. Problema nu era că nu înţelegea – era că nu-i păsa.

— Atunci *de ce* ai venit aici? întrebă ea.

În loc să-i răspundă, Luke se ridică în picioare, privindu-l plin de tristeţe pe Chewbacca.

— Îmi pare rău, bătrâne, spuse el. Nu mă întorc.

Chewbacca nu răspunse – îi trecuse supărarea pe Luke – dar Rey ţâşni de pe banca ei.

— Nu plec fără tine, îl avertiză ea.

— Atunci simte-te ca acasă, răspunse Luke în timp ce se retrăgea în coliba lui, oprindu-se să ridice uşa spartă şi să o sprijine de piatră.

Rey păşi în faţa uşii, cu mâinile în şolduri şi îl privi sfidătoare prin deschizătură. Lasă-l să creadă că se dăduse bătută – în curând va descoperi contrariul. Jakku o antrenase să facă două lucruri mai bine decât oricine altcineva.

Primul era recuperarea lucrurilor stricate.

Al doilea era să aştepte.

* * *

Leia era singură în cabina ei la bordul *Raddusului,* privindu-se tunelul alb-albastru al hiperspaţiului. Flota *Rezistenţei* avea periculos de puţin combustibil – nu avuseseră timp să transfere pe navele aflate pe orbită mai mult de o fracţiune din rezerva stocată pe D'Qar. Ackbar nu era prea îngrijorat – nu cu flota scăpată în hiperspaţiu. Planul lui era să facă un salt scurt spre un punct de întâlnire în adâncul spaţiului folosit cândva de Alianţă, apoi să evalueze situaţia.

Leia începu automat să examineze lista lucrurilor care trebuiau făcute. Prima lor sarcină era să anunţe galaxia că

Rezistenţa supravieţuise şi i se opunea lui Snoke şi Primului Ordin. Trebuiau să-i apeleze prin canale codate pe Snap Wexley, Jess Pava şi pe ceilalţi piloţi pe care Leia îi trimisese să adune comandanţii supravieţuitori ai Noii Republici. Aveau nevoie să recruteze aliaţi de pe Inelul Exterior, să contacteze senatorii şi liderii planetari care căutau protecţie împotriva Primului Ordin, şi taberele cu forţe militare rămase fără conducere în urma distrugerii sistemului Hosnian, şi să reactiveze reţeaua de droizi spioni a lui C-3PO. Era o listă descurajantă, dar Leia se simţi uşurată că nu putea face nimic în acest moment. Cel puţin pentru moment, Ackbar şi echipajul său de pe punte se puteau ocupa de tot.

Însă, deşi îşi asigurase în sfârşit un pic de singurătate, Leia nu se simţea confortabil în ea şi nici în lumina amplificată de nenumăratele stele care se roteau în jur ei. Galaxia era din nou în război şi fiecare stea care lumina în drumul ei era un potenţial câmp de luptă, o recoltă amară de mizerie şi pierderi care aşteaptau să se întâmple. Văzuse prea multe pierderi pe prea multe lumi – familie, prieteni, tovarăşi în arme, aliaţi şi inocenţi – şi gândul la cât de multe pierderi aveau să urmeze, era o greutate monstruoasă. Nu exista niciun loc în galaxie în care să se poată duce, fără să fie înconjurată de fantome.

Speranţa este o lumină mai strălucitoare decât întunericul cel mai profund – dar numai noi o putem ţine aprinsă.

Mama ei spusese asta – Breha Organa, regina Alderaanului. Breha care fusese ucisă de Imperiu – împreună cu toţi oamenii pe care jurase să-i protejeze.

Şi aşa ar fi vrut să-mi amintesc de ea? Să-mi amintesc de ei? Ca simple victime ale Imperiului?

După Endor, Leia învăţase să se deschidă spre Forţă, să simtă câmpul energetic misterios care susţinea cosmosul. Luke îi spusese că folosise Forţa toată viaţa ei, fără să fie conştientă de asta – nu doar când îi auzise apelul disperat de ajutor deasupra Oraşului Norilor, ci şi în sesiunile Senatului şi la reuniunile strategice ale Alianţei. Forţa o ajutase să citească oamenii din încăpere şi să înţeleagă curentele politice. Acordase autoritate apelurilor ei pentru acţiune. O încurajase când sarcinile de la birou ameninţau să devină apăsătoare. A vrut să

o înveţe cum să acceseze Forţa în mod conştient; după aceea, putea să facă ce dorea.

La bordul *Raddusului,* Leia închise ochii şi îşi aminti.

Întinde-te cu sentimentele tale, îi spusese Luke. Îi explicase că viaţa crease Forţa şi o făcea să crească. Lecţiile lui Obi-Wan Kenobi şi Yoda îl ajutaseră să înţeleagă Forţa ca fiind un curent luminos care se revărsa dincolo de limitele corpului care o genera, conectând şi legând toată viaţa într-o pânză de energie care cuprindea galaxia. Învăţând să fie calm şi împăcat, spunea el, un Jedi putea simţi această energie în jurul lui, urmărindu-i curenţii şi ondulările în continuă schimbare făcute de viaţă. Deschizându-se spre Forţă, putea apoi să-i ghideze posibilităţile şi să facă lucruri extraordinare. Dar toate aceste lucruri depindeau de această înţelegere de bază a Forţei ca fiind o creaţie a vieţii – şi că Jedii erau nişte vase temporare doar a voinţei sale. Lucrurile vii creaseră Forţa, dar nu o puteau îngrădi – energia se revărsa din ele până când satura totul, făcând chiar ideea de prezenţă individuală aproape lipsă de sens. Leia îşi aminti să inspire, apoi să expire. Se vizualiză pe sine eliberându-şi fricile şi neliniştile, una câte una.

Respiraţia i se încetini şi îşi lăsă simţurile să rătăcească, ca şi cum i-ar fi fost desprinse de corp. Se întinse dincolo de limitele camerei, conştiinţa extinzându-i-se pentru a cuprinde întregul *Raddus*, cum zbura prin hiperspaţiu. Putea să simtă Forţa în jurul ei, şi pe fiinţele care o creau, împreună cu cacofonia sălbatică a emoţiilor lor. Erau o bucuroşi că scăpaseră şi emoţionaţi de perspectiva luptei. Dar exista şi frica faţă de situaţia lor precară şi anxietate faţă de posibilitatea de a eşua. Forţa strălucea de furie şi de nevoia de răzbunare şi se învârtejea de agonia de a fi nevoiţi să continue fără prieteni şi persoane dragi.

Leia lăsă totul să treacă peste ea, lăsându-i valurile să o poarte încoace şi încolo. Apoi se întinse către acei indivizi cu care avea o legătură emoţională.

În acest punct, îi explicase Luke, el respinsese învăţăturile Jedi. Ordinul interzicea ataşamentul emoţional, avertizând că îi făcea pe Jedi vulnerabili la ispita părţii întunecate. Şi într-adevăr, dragostea transformată în gelozie şi posesivitate fusese cea care îl dusese pe tatăl lor, Anakin Skywalker, în întuneric şi disperare. Dar Luke nu era de acord cu

Yoda şi Obi-Wan Kenobi că Anakin era pierdut pentru partea luminoasă. El insistase că însăşi încărcătura emoţională care îl determinase pe Anakin să devină Darth Vader, putea, de asemenea, să-l atragă înapoi – încărcătură precum iubirea încăpăţânată dintre tată şi fiu, fiecare dintre ei crezând că celălalt pierduse. Luke avusese dreptate – şi ignorându-i pe profesorii săi îl salvase pe tatăl său, Alianţa şi galaxia.

Leia se întinse şi îl găsi pe Ackbar – obosit, totuşi solid, cu mintea cernând grijile în modul său obişnuit şi ordonat. O simţi pe Connix epuizată şi nesigură, bănuitoare. Simţi şi că mâhnirea lui Fossil pentru piloţii ei de bombardiere pierduţi era atât de crudă şi deschisă încât Leia se retras instinctiv din ea. Fu surprinsă sesizând prezenţa lui Finn, dezertorul din Primul Ordin care fusese pus în comă indusă pentru a-i ajuta vindecarea. Era treaz şi încărcat de anxietate şi confuzie. Înfrăţit cu el în conştiinţa lui Leia era Poe Dameron, cu emoţiile oscilând între mândrie şi îndoială. este *mult prea multă mândrie, nu îndeajuns de multă îndoială,* gândi ea, apoi trecu mai departe. O să aibă de-a face cu Poe destul de curând.

Leia îşi lăsă mintea să treacă mai departe, departe de *Raddus,* până când simţi alte minţi, fiinţe de pe lumile pe lângă care treceau prin hiperspaţiu – un zumzet constant de emoţii, speranţe, vise şi temeri. Trecu şi mai departe, căutând o anumită prezenţă, una despre care ştia că ar arde strălucitoare în Forţă.

Dar nu era acolo.

Odată, fusese capabilă să simtă mintea lui Luke la distanţe de jumătate galaxie, chiar dacă era doar ca o agitare slabă în Forţă. Dar trecuseră ani de când nu mai simţise această prezenţă. Când familia ei fusese ruptă de trădare, agonia şi vinovăţia lui Luke biciuiseră Forţa până când o simţea ca o mare în plină furtună. Fusese capabilă să simtă agitaţia emoţiilor fratelui ei când se retrăsese, abandonând-o în cel mai disperat moment. Copleşită de propria ei mânie şi întristare, îl lăsase să plece şi pentru o vreme chiar îl dorise departe de ea. Şi chiar asta se întâmplase. Prezenţa fratelui ei scăzuse la un ecou, apoi la o şoaptă şi în final la absolut nimic.

Nu ştia de ce sau ce însemna. Poate că Rey descoperise de ce şi se întorcea la ea cu răspunsul. Şi, poate, Luke era cu ea. Atunci, Leia simţi dispozitivul pe care îl ţinea înfăşurat în jurul

încheieturii şi se opri, coborând mâinile şi bazându-se în schimb pe simţurile ei. Poate dacă se întindea din nou...

O clipă mai târziu, ochii i se deschiseră şi se simţi ameţită. Forţa era brusc zguduită de pericol. Venind spre ea – spre ea şi spre întreaga *Rezistenţă*.

Pe fereastra camerei, rostogolirea hiperspaţiului dispăruse, fiind înlocuită de negrul spaţiului. Se ridică şi se grăbi spre punte.

* * *

Poe îl adusese pe Finn în apartamentele sale, pentru ca să-şi poată şterge rămăşiţele lipicioase de bacta, să îmbrace una dintre uniformele de rezervă din *Rezistenţă* ale lui Poe – şi să obţineă un răspuns la întrebarea lui.

Dar răspunsul lui Poe îl făcea şi mai neliniştit.

— Deci ai distrus Baza Starkiller, Rey l-a bătut pe Kylo, *Rezistenţa* a obţinut harta, îi spuse Finn lui Poe. Ai câştigat, nu? De ce nu simt că este un câştig?

Rostogolindu-se pe coridor pe lângă ei, BB-8 bipăi jalnic – astromecul părea să fie de acord cu Finn.

— Am ieşit din ascunzătoare pentru a ataca Baza Starkiller, spuse Poe, ajustând sub braţ pachetul pe care-l luase dintr-un vestiar din camera sa. Nu i-a trebuit Primului Ordin prea mult timp pentru a ne găsi baza.

Finn putea vedea că prietenului său era cu mintea departe. Se opri, încercând să-şi dea seama cum să pronunţe ceea ce ştia că are de spus.

— Uite, Poe, spuse el. Cred în ceea ce faceţi voi. Dar eu nu m-am alăturat vouă – am urmat-o pe Rey. Nu vreau să crezi că sunt ceva ce nu sunt.

— Va fi în regulă, nu-ţi face griji, spuse Poe. Eşti cu noi, acolo unde aparţii.

Reacţia prietenului său îl făcu pe Finn să se simtă mai vinovat. Poe nu înţelesese că Finn nu se alăturase atacului de pe Baza Starkiller pentru a ajuta *Rezistenţa*, ci doar pentru a o salva pe Rey. Finn sperase să o convingă să i se alăture undeva în sălbăticia din Inelul Exterior, unde Primul Ordin nu-i va putea găsi niciodată. Fusese un plan logic atunci şi rămăsese aşa şi acum. Primul Ordin nu va înceta niciodată să vâneze *Rezistenţa*

până când nu era distrusă, dar doi fugari ar putea avea o şansă să scape de sub observaţia sa şi să-şi creeze o viaţă pentru ei înşişi într-o lume liniştită şi stagnantă.

Finn se scărpină într-o parte – era o uşurare să fie eliberat de bacta, dar tot îl mai mânca într-un mod abominabil – şi astfel nu observă că Poe îi oferea ceea ce luase din camerele sale. Acum observă că era vechea geacă a pilotului – cea pe care Finn o salvase dintr-o epavă TIE pe Jakku, când crezuse că Poe este mort şi prin care tăiase Kylo Ren în confruntarea lor de pe Baza Starkiller. Ruptura din spate fusese refăcută de o mână care în mod clar nu era a unui expert.

— Nu prea le am cu cusutul, spuse Poe scuzându-se. În plus, am fost, ştii tu, ocupat să salvez flota.

Lui Finn îi căzu faţa. Era un gest amabil, ceea ce nu era o surpriză – Poe fusese întotdeauna amabil cu el. La naiba, nu fusese pilotul cel care îi dăduse un nume lui Finn? Dar asta nu însemna decât că Poe va fi şi mai dezamăgit când va afla cât de mult îl judecase greşit pe Finn.

Finn se uită neliniştit la prietenul său, încercând să-şi facă curaj să-i explice. Dar înainte să poată vorbi, un droid protocol auriu se repezi de după colţ, surprinzându-l pe BB-8 şi aproape să lovindu-se de ei.

— Comandante Dameron, Prinţesa Leia vă solicită prezenţa pe punte, imediat, spuse C-3PO. Am încercat să fac asta să sune pe cât de plăcut am putut.

Capitolul 8

Poe nu-şi putea aminti o perioadă în care nu o cunoscuse pe Leia Organa. Ea fusese un îndrumător al părinţilor săi, Kes Dameron şi Shara Bey, ambii servind în Alianţă. Continuase să fie cu ochii pe el pe măsură ce creştea, învăţând să împingă navele de vânătoare până la limită – şi uneori dincolo de acea limită. Şi, ea îl convinsese să lase Noua Republică pentru *Rezistenţă*.

O cunoştea suficient de bine pentru a recunoaşte furia rece de pe faţa ei când el intră pe puntea *Raddusului,* cu Finn şi BB-8 în spatele lui.

Supărată, Generalul Organa era o forţă care trebuia luată în calcul – o forţă pentru care Poe avea un respect sănătos. Dar se simţea sigur că poate convinge. O făcuse mereu înainte, până la urmă. Se înţelegeau unul pe altul. Ea ştia că el poate fi pripit şi nesăbuit, iar el ştia că ea nu l-ar fi vrut altfel. Când îl recrutase, de fapt, îi spusese că *Rezistenţei* i-ar putea fi de folos o oarecare pripeală şi adăugase că nesăbuinţa şi pasiunea erau deseori confundate. Poe nu uitase niciodată acele cuvinte şi ştia că nici Leia nu o făcuse.

Deci, fu un şoc atunci când ea îl plesni pesta faţă.

— Te degradez, spuse ea, ignorând feţele uimite de pe puntea din jurul ei.

— Pentru ce? protestă el, cu obrazul înţepându-l. Pentru o luptă încheiată cu succes? Am distrus un cuirasat!

— Cu ce preţ? Scoate-ţi capul din carlingă!

— Când începi un atac, îl duci până la capăt! spuse Poe.

— Sunt lucruri pe care nu le poţi rezolva sărind într-un X-interceptor şi aruncând ceva în aer. Am nevoie să înveţi asta.

— Au fost eroi în misiunea asta, spuse Poe, nedorind să accepte că pierdea.

— Eroi morţi, se răsti Leia. Nu lideri.

Tăcerea care urmă fu incomodă şi aparent fără sfârşit. Cel care a rupt-o fu Finn.

— Chiar că suntem nicăieri – pierduţi în spaţiu, spuse el. Cum o să ne mai găsească Rey acum?

Flota ieşise din hiperspaţiu într-un vechi punct de întâlnire al Alianţei, care nu era altceva decât nişte coordonate

alese în mod arbitrar, iar Finn se uită, aparent cu consternare, la harta holografică a poziţiei lor. Ceva legat de nevoia tânguitoare din întrebarea lui Finn o mişcă pe Leia. Fostul soldat din trupele de şoc era curajos şi capabil, dar avea o calitate copilărească – nepăzită şi aproape nevinovată. Într-o galaxie răscolită de război, credea ea, asta trebuia să fie preţuit, nu pedepsit.

Leia îi zâmbi şi îşi ridică mâneca pentru a dezvălui o jucărie slab strălucitoare prinsă la încheietura mâinii, gata să-i explice lui Finn ce era.

Nu avu nevoie – el o recunoscuse deja.

— Un semnal binar ecranat.

Leia dădu din cap.

— Ca să-i lumineze drumul spre casă.

— Bine, spuse Finn. Deci, până se întoarce, care este planul?

— Trebuie să găsim o bază nouă, spuse Leia.

Comandantul D'Acy dădu din cap.

— Una cu destulă energie, ca să trimitem un semnal de ajutor aliaţilor noştri răspândiţi prin Inelul Exterior.

— Şi, ceea ce este cel mai important, trebuie să ajungem acolo nedetectaţi, adăugă Leia.

Ca şi cum i-ar fi răspuns, pe punte începu să sune un claxon.

— O alertă de proximitate! spuse Ackbar uimit.

— Nu se poate, spuse Poe.

Dar o privire aruncată pe ecranele holografice ale lui *Raddus* îi arătă că era. O navă de război masivă apăru din hiperspaţiu, însoţită de mai mult de două duzini de Distrugătoare Spaţiale. Poe fu unul dintre puţinii ofiţeri din *Rezistenţă* care recunoscu nava imensă. Existenţa ei fusese anunţată de informaţiile aduse pe D'Qar chiar înainte de evacuare. Sperase că informaţiile erau, cumva, greşite, dar ceea ce vedea, dovedea definitiv contrariul.

— Aia este nava lui Snoke, spuse el. Nu se poate. Putem sări la viteză superluminică?

— Abia avem suficient combustibil pentru un singur salt, spuse Connix gravă, cu faţa palidă.

— Fă-o repede – trebuie să plecăm de aici!

Dar Leia ridică mâna.

— Staţi, spuse ea, realizând sumbru că se ivise o problemă. Ne-au urmărit prin hiperspaţiu.

— este imposibil, răspunse Poe.

— Da, este. Dar au făcut-o.

Încă o dată, Finn rupse tăcerea uluită de pe punte.

— Deci dacă sărim în hiperspaţiu, ne vor găsi din nou şi nu vom mai avea combustibil, spuse el. Suntem prinşi în capcană. Ne-au prins.

Asta îl scutură pe Poe din transă.

— Încă nu, insistă el, apoi se întoarse spre Leia, riscând un reproş. Pot să sar într-un X-interceptor şi să arunc ceva în aer?

— Poţi.

Poe se grăbi de pe punte, simţindu-se ciudat de uşurat să revină în luptă. Leia fusese cu adevărat supărată pe el şi îşi promise că va găsi timp să se gândească la ceea ce-i spus ea şi de ce o spusese. Dar şi ea îşi amintise ceva mai important: uneori chiar avea nevoie ca el să fie nechibzuit. Ca acum, de exemplu.

* * *

Urletul claxonului o scoase pe Tallie din moţăiala ei din camera de pregătire aflată chiar lângă hangarul principal al lui *Raddus*. Piloţii de luptă cunoşteau necesitatea de a fi capabil să dormi oricând, în orice loc şi cât timp ţi se dădea, dar somnul lui Tallie fusese întrerupt şi neliniştit. Tot continua să cadă în acelaşi vis, unul în care trebuia să protejeze bombardierele *Rezistenţei* care nu îi apăreau pe radar; le putea localiza doar după ţipetele piloţilor când mureau. Se uită în jur, înfiorată şi îl văzu pe Starck stând pe un pătuţ din apropiere, părând la fel de confuz.

Holotancul camerei de pregătire se aprinse şi amândoi piloţii îl priviră, apoi se priviră unul pe altul.

— Este, practic, o întreagă flotă stelară, spuse Tallie.

— Şi două dintre acele nave sunt aceleaşi care ne-au urmărit pe D'Qar, spuse Starck. Nu poate fi adevărat. Trebuie să fie o eroare.

Începură să clipească puncte roşii în golul dinaintea navei amiral inamice.

— Eroarea ta tocmai a lansat o escadrilă de TIE-uri, spuse Tallie.

Îşi puse cizmele şi vesta de zbor, ajustând automat curelele cu mâini exersate pentru a se potrivi bine, apoi luă cască în mână. Starck sărea într-un picior, încercând să-şi pună cealaltă cizmă.

— Exersează-ţi mişcările de dans mai târziu – trebuie să zburăm, spuse ea peste umăr, activându-şi comunicatorul şi selectând canalul escadrilei.

— Şefu', vezi asta? strigă Tallie în comunicator în timp ce se strecura pe puntea hangarului, ferindu-se de unităţile BB ciripitoare şi de tehnicienii îngrijoraţi care lucrase la întreţinerea de rutină până mai înainte.

— Ştiu – sunt pe drum, spuse Poe fără suflare.

Raddus se scutură sub Tallie chiar când ea ajunse la A-interceptor. Îndepărtă un tehnician Sullustan care se chinuia cu scara şi se urcă pe fuzelajul vânătorului, apoi se aruncă în cabina de pilotaj. Starck striga la astromecul său să urce în navă şi la echipajul de la sol să scoată furtunurile de combustibil. Îşi notă să-i amintească să nu mai facă asta. Tehnicienii îşi cunoşteau meseria şi lucrau pe cât de repede era posibil – dacă striga la ei nu ajuta cu nimic.

Raddus tremură din nou. Tallie porni motoarele la rece şi micul vânător mormăi un scurt protest, apoi începu să zdrăngăne pe lângă ea, ca şi cum ar fi fost dornic să iasă în spaţiu şi să se confrunte cu cei care chinuiau flota. *Negru Unu* era încă gol, dar echipajul de la sol detaşa furtunurile de la X-interceptor şi închideau panourile de acces cu o viteză frenetică.

În timp ce piloţii îşi începeau apelul, Tallie văzu astromecul cu accente portocalii al lui Poe rostogolindu-se în hangar de pe coridorul principal. Liderul escadrilei sprinta chiar în spatele droidului, cu ochii fixaţi pe X-interceptorul lui.

Apoi, senzorii din A-interceptorul lui Tallie se luminară în roşu, arătând o avertizare urgentă.

Detectare de rachete? Suntem încă în hangar. Asta este cu adevărat o eroare.

Degetele lui Tallie se îndreptară spre întreruperea alimentării. Înainte să poată întrerupe alerta, totul în jurul ei deveni căldură şi lumină.

* * *

O canonadă a grupului de atac al Primului Ordin lovi *Vigil,* rupând spatele fregatei de marfă. O clipă mai târziu, nava de război explodă într-un nor de fragmente strălucitoare, tocmai o escadrilă de TIE-uri ale Primului Ordin când trecea de ea. Vânătorii TIE trecură razant pe lângă coca lui *Raddus*, trăgând focuri de laser din armele lor, iar crucişătorul gemu şi se cutremură.

— Torpilă! strigă un ofiţer de la senzori. Lovitură directă asupra hangarului navelor de luptă!

Leia nu avu timp să se gândească la pierderile pe care le mai suferise într-o zi devenită deja insuportabilă şi nici să se întrebe dacă Poe ajunsese la hangar înainte de impact.

— Cu toată viteza înainte, ordonă, cu vocea depăşind vacarmul de pe punte. Ieşiţi din raza Distrugătoarelor Spaţiale şi vânătorii se vor retrage.

— Toate navele, motoarele la maxim, spuse Ackbar. Concentraţi energia pe scuturile din spate.

Leia aprobă. *Raddus* era în coada coloanei *Rezistenţei*, scuturile sale aflându-se între urmăritorii din Primul Ordin şi celelalte trei nave.

Şi apoi deveni rigidă. Privind, se împletici spre un scaun şi aproape căzu în el, chipurile îngrijorate ale ofiţerilor *Rezistenţei* întorcându-se în direcţia ei.

Mintea ei atinsese o prezenţă familiară în Forţă – una pe care ea o ştia intim. O prezenţă care fusese cândva strălucitoare, dar care devenise neagră ca spaţiul, un ţipăt fără sonor de furie şi nenorocire. Ştiu imediat că era Ben Solo, fiul ei.

Leia încercă să nu se lase atrasă de amintiri, chiar dacă ştia că nu va fi în stare să reziste. Ben în pântecele ei, întorcându-se şi rostogolindu-se în căutarea confortului, o strălucire în continuă expansiune în Forţă, dar una străbătută de filoane de umbră. Luke o asigurase că era normal – cu cât lumina era mai puternică, cu atât umbra era mai întunecată. Sperase cu disperare că era adevărat.

Ben ca bebeluş, cu faţa roşie şi rotundă. Părul îi fusese negru de la naştere, imposibil de fin şi delicat – cel mai moale lucru pe care Leia şi-l imaginase vreodată.

Ben când era copil mic, urmându-l întotdeauna pe Han. Purtând zarurile din *Şoimul Mileniului* – cele folosite de tatăl său pentru a câştiga cargobotul ponosit şi iubit – şi făgăduind oricui îl asculta că într-o bună zi, va fi şi el pilot, ca tatăl său.

Ben în adolescenţă, cu faţa uscăţivă deasupra unui maxilar puternic. Un baiat care părea întotdeauna singur, o furtună agitată în Forţă. Şi a cărui furie începuse să se manifeste în defecţiuni şi avarii, şi obiecte care cădeau de pe rafturi şi erau spulberate deşi nu era nimeni pe aproape.

Ben, fiul ei. Care i-a fost furat ei şi lui Han, furat de vicleniile lui Snoke, de greşelile lui Luke şi de propriile sale furii. Care devenise Kylo Ren, luptător al Primului Ordin – şi ucigaş al tatălui său.

Ben conducea acea escadrilă de TIE. El trăsese torpila care îi omorâse piloţii şi acum venea să o omoare pe ea şi pe toţi ceilalţi.

* * *

Kylo înclină vânătorul – un prototip TIE Silencer cu o cocă neagră ca noaptea – departe de ruinele hangarului de nave, colegii lui de echipă copiindu-i manevra.

Flota *Rezistenţei* abia era demnă de acest nume – zborul iniţial al vânătorilor săi o redusese la un crucişător greu Mon Calamari şi două nave mai mici. Navele mai mici nu erau importante. Crucişătorul greu îşi reechilibrase scutul pentru protecţie împotriva turbolaserelor navelor Primului Ordin care veneau din spate. Asta era o strategie bună, dar lăsa crucişătorul vulnerabil la atacul vânătorilor TIE şi Kylo tocmai se asigurase că nu-şi va lansa interceptoarele prea curând.

— Ţinteşte puntea principală, spuse el.

Mama lui va fi acolo, ştia asta. Nu era stilul lui Leia Organa să conducă din spate sau să-şi pună propriile preocupări mai presus de cauza care îi era dragă la un moment dat.

Pentru o clipă Kylo se lăsă să-şi amintească conversaţiile îngrijorate ale părinţilor săi din spatele uşilor închise, cele despre care se amăgeau singuri să creadă că el nu va afla. Conversaţii despre mânia şi resentimentele care dăduseră iar pe afară din fiul lor. Conversaţii în care vorbeau despre el ca şi cum nu era fiul lor, ci un fel de monstru. Se temeau de el, îşi dădea

seama de asta. Aşa că au scăpat de el, trimiţându-l la unchiul său Luke – a cărui trădare se dovedise mult mai rea.

Dar Ben Solo nu mai era – Kylo îşi lepădase identitatea din copilărie şi slăbiciunea patetică pe care o reprezenta. Zilele lui Han Solo de înşelat şi dezamăgit oamenii se terminară. Noua Republică era distrusă. Şi acum urma să dispară şi *Rezistenţa* – ultima dintre cauzele mamei sale.

Puntea crucişătorului greu se fixă în obiectivul lui Kylo. El aruncă o privire spre instrumente, verificând dacă torpilele sale erau încărcate şi armate.

Mama lui era într-adevăr acolo. Îi putea simţi prezenţa familiară în Forţă, şi putea simţi hotărârea şi concentrarea ei... alături de o oboseală profundă. Şi griji. Şi întristare.

E prea târziu să-ţi pară rău, mamă. Deşi ai dreptate să-ţi faci griji.

Degetul mare i se plimbă peste declanşator, chiar în timp ce simţurile i se îmbătau cu impresii din Forţă. Panica de pe punte izbucnise şi plutea în jurul calmului focalizat care era mama lui. Anxietatea ei pulsă în Forţă, în acest ultim moment înainte de moartea ei... Dar ei nu-i era teamă.

Îşi dădu seama că era îngrijorată *pentru* el. Şi nu era supărată. Dorea ca el să se întoarcă la ea. Kylo apăsă uşor declanşatorul, dar nu îndeajuns ca să deschidă focul. Apoi ridică degetul. Nu putea să o facă.

O clipă mai târziu, coechipierul lui Kylo trase.

* * *

Torpila tăie prin puntea *Raddusului* şi explodă. Într-o nanosecundă deveni centrul unei extinderi de suprapresurizare care aruncă membrii echipajului şi echipamentele în toate direcţiile, spulberă ferestrele şi îndoi pereţii care separau puntea de restul navei. Apoi plasma supraîncălzită a torpilei vaporiză tot ceea ce unda de şoc nu aruncase deja în spaţiu, lăsând în urmă o ruină de metal răsucit, înnegrit, care se răcea deja în vid.

Explozia îl uimi pe Kylo în cabina sa. Dacă ar fi ştiut, ar fi putut opri torpila – îngheţând-o în spaţiu cu un gând. Dar fusese surprins. Acum nu-şi mai putea simţi mama – şocul îi

zdruncinase atenţia, făcându-l să respire greu în spatele manşei de control a vânătorului său.

— Navele *Rezistenţei* au ieşit din raza de acţiune, spuse Hux în comunicator. Nu vă mai putem acoperi la această distanţă. Întoarceţi-vă la flotă.

— Nu!

Kylo se întoarse spre *Raddus,* hotărât să distrugă crucişătorul şi restul flotei *Rezistenţei*. Tunurile de apărare ale navei Mon Calamari scuipară energie spre navele TIE şi vânătorul din stânga lui dispăru într-o minge de foc.

— Ordinul lui Snoke, spuse Hux. Nu vor mai rezista mult, arzând combustibil în felul acesta. Este doar o chestiune de timp.

Hux era calm, ca şi cum i se adresa unui copil. Kylo îi va arată arogantului general că era o greşeală fatală.

Armele *Raddusului* incinerară un alt TIE.

Ce dinţii strânşi, Kylo opri atacul, strecurându-se spre linia îndepărtată a navelor de război ale Primului Ordin.

* * *

Leia Organa zbura prin vid, cu braţele ridicate parcă în rugăciune.

Putea să simtă umiditatea din ochi şi gură cum se evapora iar plămânii i se luptau pentru aerul care nu mai era acolo. În jurul ei, văzu resturi – şi pe membrii echipajului punţii. Cei care nu erau morţi vor fi în curând.

Putea să vadă vânătorii Primului Ordin, cum se micşorau în depărtare. Fiul ei – pierdut pentru ea, zbura înapoi la stăpânul său care era la bordul unuia dintre punctele de lumină dispuse în linie dincolo de acei vânători. Acele lumini erau Distrugătoare Spaţiale, care-i vânau fără încetare mica flotă bătută şi asaltată.

Putea să se predea şi totul s-ar termina într-o clipă. Ar avea pace.

Apoi observă o altă lumină în apropiere, care se plimba prin spaţiu pe fondul epavei. Îşi dădu seama că era semnalul binar ecranat al lui Rey – cel cu ajutorul căruia trebuia să-şi găsească drumul înapoi. Se desprinsese de încheietura Leiei.

Mâna ei se strânse în jurul strălucirii sale moi. Nu putea renunţa, nu încă. Trebuia să continue – pentru Rey şi pentru toţi ceilalţi de pe *Raddus*.

Şi pentru toţi cei pe care Primul Ordin i-ar expedia către mizerie şi disperare.

Ochii lui Leia se închiseră şi îşi coborî capul, cu mâinile întinse, încordate în timp ce se concentra.

Simte Forţa în jurul tău. Viaţa o creează, o face să crească.

Leia se întinse cu simţurile. Era înconjurată de rămăşiţele luptei – dar în jurul ei rămăseseră urme slabe de viaţă, generate de microorganismele minuscule care trăiau, nedetectate, pe şi în corpuri şi chiar în aer. Energia lor de Forţă era în scădere – mureau sau deveneau adormite – dar putea simţi că formaseră o urmă subţire înspre nava de război din spatele ei.

Leia îi ceru Forţei să o ajute să străbată acea urmă pentru a se întoarce pe puntea distrusă. Unde, abia putea vedea echipajele *Rezistenţei* strânse la uşa unei camere de presurizare.

Chiar dacă simţurile îi slăbeau, corpul i se mişcă spre puntea spulberată. Alunecă printre resturi în camera de presurizare. Degetele lui Leia făcură o mişcare spre fereastră, şi trapa exterioară se închise.

Apoi se deschise uşa interioară, inundând spaţiul îngust cu lumină, şi aer, şi viaţă. Încet, parcă de la mare distanţă, auzi comenzile contradictorii şi întrebările agonizante din jurul ei. Forţa era strălucitoare şi plină de frică.

Leia vru să le spună salvatorilor că va fi bine, că ei ar trebui să aibă grijă de flotă. Dar îi fu imposibil chiar să-şi imagineze efortul necesar pentru face acest lucru. Şi aşa, în cele din urmă, de predă, lăsă totul şi alunecă în întuneric.

Partea a III-a

Capitolul 9

Maestrul Jedi ieşi din coliba sa în zori. Venise toamna pe insulă şi dimineaţa era cenuşie, indicând că va veni vreme mai rea.

O găsi pe Rey stând în afara uşii reparate, sprijinindu-se de bastonul ei.

— 'Neaţa, spus ea.

Luke nu o băgă în seamă, punându-şi raniţa pe umăr şi luând-o în sus pe scări. Rey nu se aşteptase ca el să cedeze atât de uşor aşa că îl urmă. Şi continuă să-l urmeze, în timp ce escalada insula până la creasta sa zdrobită pentru a urmări cel de-al doilea soare al lui Ahch-To dispărând la orizont.

— Deci acesta este locul în care au construit templul Jedi original? întrebă ea. Acum cât timp?

— Pleacă, răspunse Luke.

Vorbise! Decise să considere asta un progres şi zâmbi în timp ce îl urmă înapoi pe cărarea bine purtată, până ajunseră la stâncile agitate şi plajele înguste care mărgineau linia ţărmului. Păsările de mare ţipau deasupra capului şi aerul mirosea puternic a sărat. Pe plajă, scroafele de mare stăteau apatice în bazinele de maree, aşteptând să le încălzească soarele. Luke scoase o sticlă din raniţă şi se aplecă peste burta unei scroafe, storcând laptele verde din ugerul ei umflat. Bău, apoi ridică privirea de la munca sa, cu o urmă verde pe buza superioară. Rey îl urmărea, deşi partea finală o făcea să i se facă puţin rău. Scroafa o privi leneşă.

— Este ca şi cum te prefaci că mă ignori, dar în secret îmi predai lecţii? întrebă Rey.

— Nu, răspunse Luke.

Era acolo şi a doua zi dimineaţă când uşa lui se deschise.

— Nu am văzut niciodată atâta apă în viaţa mea, spuse ea.

— Nu-mi pasă, mormăi Luke şi îşi începu rutina.

Ea îşi reţinu un zâmbet uşor. Astăzi îi vorbise imediat. În acest ritm, în câteva luni vor putea avea o conversaţie reală.

Pe partea de sud a insulei, o intrare îngustă străpungea pământul, mărginită de stânci abrupte formând un golf înspumat. De marginea stâncii era sprijinită o prăjină, cu capătul

înfipt mult mai jos, în adâncuri. Luke apucă prăjina şi o folosi ca pârghie pentru a străbate distanţa.

— Uau – fii atent, strigă Rey.

Luke ateriză uşor pe cealaltă parte, stând pe o lespede imposibil de îngustă şi aruncă spre ea o privire stinsă. Se aplecă deasupra hăului şi ridică prăjina, privind în jos spre apă. Rey se apropie de margine şi se uită în jos ca să vadă unde atârna capătul ascuţit, zimţat, deasupra apei înspumate. Luke aşteptă, cu adevărat nemişcat, până când un anumit semnal îi spuse să scufunde prăjina în apă. Când o trase afară, la capătul ei se zbătea, străpuns, un peşte lung de un metru.

— Cum ai făcut asta? întrebă Rey. Cu Forţa?

— Nu.

Ploua tare pe când se întorceau pe platoul din vârful insulei, cu peştele mare legat de spatele lui Luke. Rey mergea greoi la câţiva paşi în spate, uitându-se la spatele lui prin vântul tot mai puternic şi ploaia biciuitoare şi asigurându-se că stătea suficient de aproape pentru a-l auzi dacă vorbea cu ea.

Nu o făcu.

Ploaia rece continuă să cadă în cea mai mare parte a nopţii. Când uşa lui Luke se deschise dimineaţa, Rey era acolo – înfrigurată şi obosită, dar acolo. El ezită o clipă, dar apoi trecu pe lângă ea, îndreptându-se în sus pe scările uzate, îmbrăcate în ceaţă. Rey îl urmă, cu degetele albe strânse pe baston. Începu să vorbească, la început doar pentru a se încălzi, apoi pentru ca să se mai audă şi altceva pe lângă murmurul mării şi strigătele păsărilor. Aşa că lăsă să i se desfăşoare povestea vieţii: toţi acei ani de recuperator pe Jakku, sosirea lui BB-8, zborul cu *Şoimul*, cum văzuse priveliştea miraculoasă de pe Takodana, cum se trezise pe Baza Starkiller, cum plecase de pe D'Qar având un Wookiee copilot şi o hartă antică drept ghid.

Povestea ei era adresată spatelui lui Luke. Poate că dacă o spunea corect îl va face să realizeze importanţa misiunii ei şi nu o va mai trata ca pe un intrus. Şi dacă nu, ei bine, faptul că îl enerva, era de-acum o recompensă în sine.

Apoi, în mijlocul poveştii, se opri.

Ceva o chema – un sunet dulce, care-i şoptea prin ceaţă. Se îndepărtă de Luke şi merse tăcută în direcţia opusă, cu ochii fixaţi în faţă.

Luke se opri şi se întoarse. O privi cum merge, cu capul aplecat, curioasă.

* * *

Arborele uneti[12] fusese cândva masiv, dar tot ce mai rămăsese din el acum era o cochilie străveche, plină de muşchi. Într-o parte, se deschidere o intrare, sculptată de vreme şi timp. În interior era cald şi uscat. Lumina ce pătrundea printr-o fisură din trunchiul vechi cădea pe un raft din lemn – unul pe care se afla un rând de aproximativ zece cărţi foarte vechi. Rey merse încet, privindu-le. Când se apropie de cărţi, începură să strălucească uşor, iar ea simţi cum aerul tremura de energie.

Se simţea aproape hipnotizată. Cărţile păreau să o cheme. Dar spre deosebire de sabia de lumină de pe Takodana, acea chemare nu se simţea ca o ameninţare. Mai degrabă, se simţea ca o promisiune, făcută cu mult timp în urmă şi acum gata să fie împlinită. Întinse mâna spre cărţi, ca să le atingă.

— Cine eşti tu? întrebă Luke.

O urmărise şi acum stătea privind-o de parcă o vedea pentru prima dată.

Rey era atât de vrăjită de cărţi încât abia dacă observă că, în cele din urmă, Luke o băgase în seamă.

— Ştiu acest loc, spuse ea. Asta este o bibliotecă.

Luke păşi în faţa ei şi luă una dintre cărţile de pe raft. Ea nu putea să citească vechile rune de pe paginile ei, dar le putea simţi puterea.

— Construit cu o mie de generaţii în urmă ca să păstreze astea – textele Jedi originale, spuse Luke. Aionomica, Rammahgon, încă o duzină de alte nume inventate, care să sune mistic – fundamentul unei credinţe antice. Ele au fost primele şi acum, la fel ca mine, sunt ultimele din religia Jedi.

Ridică privirea din carte, cercetând-o pe Rey. După zilele pe care le petrecuse încercând să-i atragă atenţia, privirea lui bruscă era un pic neliniştitoare.

— Ştii acest loc, spuse Luke. Ai văzut aceste cărţi. Ai văzut această insulă.

---

[12] Arborele uneti - era o specie de copac care creştea pe planeta Ahch-To. Biblioteca veche, construită pentru a păstra textele fondatoare ale Ordinului Jedi, se afla în trunchiul scobit al unui copac uneti.

— Numai în vise, spuse Rey.

El o privi din nou şi repetă întrebarea anterioară.

— Cine eşti tu?

— Nu ai ascultat? Ţi-am spus toată povestea.

— Eram şi nu eram atent.

Era greşit să-ţi dai peste cap ochii în prezenţa textelor fondatorilor Jedi. Ea reuşi să se abţină.

— M-a trimis *Rezistenţa*, spuse Rey.

— Te-a trimis? Ce este special la tine? Te tragi din Jedi? Te-ai născut cu anumite drepturi?

Rey nu era nimic din toate acestea şi, după o clipă de gândire, Luke păru să simtă asta.

— O orfană, spuse el obosit. Acesta este coşmarul meu. O mie de ucenici doritori care apar la uşa mea, în speranţa că sunt Cei Aleşi, dorind să ştie cum să ridice pietre. De unde eşti? întrebă Luke.

— De nicăieri, spuse Rey, amintindu-şi zile nesfârşite de căldură şi nisip.

— Nimeni nu este de nicăieri.

— De pe Jakku.

Luke ridică o sprânceană.

— Bine, asta chiar este nicăieri. De ce eşti aici, Rey de Nicăieri?

— Rezistenţa m-a trimis. Avem nevoie de ajutorul tău. Primul Ordin...

Dar ochii lui Luke se întoarseră din nou.

— Ai tinereţe, ai o luptă de dat, un întreg univers de explorat, spuse el. De ce ai venit să mă dezgropi pe mine? Oase uscate şi legende vechi obosite. Lasă-le să se odihnească, Rey de nicăieri. Găseşte-ţi propria cale.

— Nu este asta... Aceasta *este* calea mea.

— Este? De ce eşti aici?

Nu se putea ascunde de ochii lui. Ea respiră şi apoi îl privi rugătoare.

— Ceva în mine a fost dintotdeauna acolo, dar acum... s-a trezit. Şi mi-e teamă. Nu ştiu ce este sau ce să fac cu ea. Şi am nevoie de ajutor.

— Vrei un învăţător. Nu te pot învăţa.

— De ce nu? Ţi-am văzut rutina zilnică – nu eşti ocupat.

— N-o să mai antrenez nicio altă generaţie de Jedi, spuse Luke. M-ai întrebat de ce am venit aici? Am venit pe această insulă ca să mor – şi să ard biblioteca, pentru ca Ordinul Jedi să moară odată cu mine. Nu ştiu decât un adevăr: este timpul pentru ca toate astea să se încheie.

Cuvintele păreau să reverbeze în interiorul capului ei, îngrozitoare şi final.

— De ce? întrebă Rey.

— Nu poţi înţelege, spuse Luke, descurajant, dar şi puţin întristat.

— Aunci fă-mă să înţeleg, spuse Rey. Leia m-a trimis aici cu speranţă. Dacă s-a înşelat, merită să ştie de ce. Toţi merităm asta.

Dintr-o dată, totul fu prea mult. Văzuse legătura între ea şi cărţi, încetase să o mai ignore, doar pentru a o respinge din nou. S-o respingă pe ea, pe sora lui şi pe toţi cei care se bazau cu disperare de el.

Îl rugă tăcută să spună ceva. Dar el doar s-a uitat la ea pentru o clipă înainte să se întoarce şi să iasă din bibliotecă, revendicându-şi singurătatea pe care şi-o păstrase cu atâta grijă.

Capitolul 10

Într-un coridor din profunzimile *Raddusului,* Finn stătea singur pe o ladă de echipamente, privind la semnalul binar ecranat din mâna sa. Generalul Organa îl strângea în mână când se deschisese trapa către camera de presurizare a punţii. În timp ce echipajul şi medicii lucrau frenetic la rănile grave ale liderului *Rezistenţei*, baliza se rostogolise peste punte, neobservată şi se oprise la picioarele lui Finn. El o luase şi apoi se dăduse înapoi, permiţând droizilor medicali să se ocupe de General şi să o ia de acolo pe o targă. Rostogolise dispozitivul înainte şi înapoi în mâinile sale. Rey era acolo, undeva – şi când se va întoarce, va veni acolo unde se va afla baliza.

Finn se ridică în picioare. Ştia ce avea de făcut, chiar dacă Poe şi ceilalţi prieteni ai lui din *Rezistenţă* nu vor înţelege niciodată.

Spera doar să nu regrete asta pentru tot restul vieţii sale.

* * *

Rose Tico stătea, de asemenea, singură într-unul dintre coridoarele de pe *Raddus*, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji şi căzându-i în poală. Din când în când, mâna i se ridica până la gulerul costumului, pentru a atinge medalionul Otomok în formă de lacrimă din jurul gâtului.

Petrecuse drumul spre D'Qar arătându-le tehnicienilor de pe *Ninka* munca făcută cu materialele aflate la îndemână în urma căreia dezvoltase camuflajul care masca semnăturile energetice ale motoarelor ionice ale bombardierelor. Odată ce terminase, se transferase pe *Raddus.* După aceea, ea şi Paige petrecură puţin timp împreună – Rose privise dintr-o cameră de pregătire de la bordul lui *Ninka* cum *Cobalt Hammer* aruncase bombele asupra Dreadnoughtului Primului Ordin şi apoi dispare în rugul funerar al puternicei nave.

Paige îi spusese lui Rose că sunt legate una de alta şi de casă – şi că nu trebuiau să se afle în acelaşi loc pentru ca asta să fie adevarat. Dar acum, legătura lui Rose cu sora ei fusese retezată brutal. După ce foarte rar petrecuse mai mult de câteva zile departe de Paige, Rose se gândea că vor urma zile

nesfârşite în care o să fie fără ea. Nu avea idee cum avea să supravieţuiască – sau chiar dacă voia să o facă.

Tehnicienii de pe *Raddus* nu ştiau ce să facă cu ea şi erau prea ocupaţi să ţină crucişătorul funcţional pentru a se gândi la asta. Îi dăduseră o salopetă de rezervă de la Divizia de Logistică Terestră şi o trimiseseră să facă muncă de droid – să verifice uşile de etanşare şi conductele de la nivelele inferioare.

Rose presupunea că ar fi trebuit să se simtă jignită – până la urmă, fusese inginer de zbor la bordul bombardierului. Ştia că Paige ar fi făcut scandal în numele ei – atunci când s-au alăturat *Rezistenţei*, refuzase să zboare fără ca Rose să fie parte a echipajului ei de bombardiere.

Dar *Rezistenţa* nu mai avea bombardiere şi Paige era moartă.

Munca de droid se dovedise a fi o binecuvântare deghizată, permiţându-i să fie, în mare parte, singură aici, în adâncurile lui *Raddus*. Se întâlnise scurt cu Fossil, care era şi ea lăsată deoparte ca personal suplimentar, comandant al unei escadrile care nu mai exista. Fossil îi oferise un inel gravat cu sigla vechii *Alianţe Rebele* – ca amintire, spusese ea, a sacrificiului lui Paige pentru *Rezistenţă*.

Întristarea lui Martigrade nu făcuse decât să adâncească suferinţa lui Rose; era mai bine să treacă ca o somnambulă prin turele de serviciu fără să aibă altă companie, cu excepţia zdrăngănitului purificatoarelor de aer din *Raddus*.

Apoi, crucişătorul greu fusese atacat – Rose simţise impactul torpilelor pe punte ca pe un fior şi o tresărire, urmate de o gemere adâncă şi înfricoşătoare, care părea să se răsucească prin toată coca. Zvonurile începuseră să zboare, ajungând la ea atunci când se oprise în sala de mese sau când se întorsese în cazărmă. Cum că Generalul Organa era moartă. Că *Rezistenţa* şi Primul Ordin negociau o predare. Că Primul Ordin avea o altă super-armă şi mai multe lumi ale Noii Republici erau vizate.

Şi apoi, în schimbul de dimineaţă, lui Rose i se înmânase în electro-şoc şi un ordin sumbru: Ameţeşte pe oricine accesează capsulele de evacuare ale lui *Raddus*.

Acceptase fără ezitare. Sora ei murise pentru a salva nava asta – pentru a salva întreaga flotă a *Rezistenţei* – şi dezertorii îi necinsteau sacrificiul.

Rose auzi ceva mişcându-se pe coridor şi ridică privirea de la admirarea sumbră a inelului pe care i-l dăduse Fossil. Pe coridor se strecura un bărbat, cu o geantă de pânză pe umăr. Era atât de atent la ceea ce făcea, încât nu o văzu.

Curioasă, îşi şterse nasul cu mâneca şi îl urmă. Era înalt şi cu pielea închisă la culoare – chipeş, gândi ea. Purta o jachetă a *Rezistenţei*, cu o ruptură pe spate. Ruptura fusese reparată de un droid defect sau de o persoană care abia dacă avea cunoştinţe teoretice despre folosirea acului şi aţei.

— Ce faci aici? îl întrebă ea.

Era la doar câţiva metri şi sunetul vocii ei îl sperie pe omul care îşi băgase capul pe trapa unei capsule de evacuare.

— Salut! spuse el, apoi începu să bâlbâie.

Rose nu îşi dădea seama ce încerca să-i spună. Apoi îşi dădu seama că era *el.*

— Eşti Finn! Acel Finn! spuse ea.

El păru perplex. *Acel Finn*?

Nu era bine. Ea se forţă să se oprească.

— Îmi pare rău, lucrez la ţevi toată ziua, spuse ea, încercând să se adune.

Dar, cumva, asta o făcu să se simtă mult mai confuză.

— Să vorbesc cu eroii *Rezistenţei* nu este punctul meu forte, spuse ea, apoi se strâmbă de cum sunase asta. Să vorbesc... Eu sunt Rose.

— Respiră, îi spuse Finn şi ea o făcu.

Asta o ajută, puţin.

— Nu sunt un erou al *Rezistenţei*, spuse Finn. Dar a fost plăcut să vorbesc cu tine, Rose. Fie ca Forţa să fie cu tine.

— Uau, reuşi să spună Rose. Şi cu tine.

Ea înţelesese – el avea anumite lucruri de făcut. Toată lumea la bordul lui *Raddus* avea ceva de făcut cu excepţia ei, se părea. Ce nu îi spuseseră dar era atât de important? Exista vreo scurgere de radiaţii? Erau sabotori la bord?

Rose se îndepărtase câţiva paşi pe coridor când se hotărî că nu mai putea să rabde. Nu-l cunoştea pe Finn, dar indiferent care era problema, poate îl putea ajuta. Şi Finn părea că are nevoie de puţin ajutor.

— Bine, dar tu chiar *eşti* un erou, spuse ea, găsindu-l iar la deschiderea trapei capsulei de evacuare, unde îl lăsase. Ai părăsit Primul Ordin şi ceea ce ai făcut pe Baza Starkiller...

— Ascultă..., încercă Finn să spună, dar Rose continuă să vorbească, sperând fă-l să înţeleagă.

— Când am auzit despre asta, Paige – sora mea – a spus: Rose, ăsta-i un erou adevărat. Ştie ce este corect şi ce este greşit, şi nu fuge când dă de greu, spuse ea.

— Sigur.

— Ştii, tocmai azi dimineaţă, am fost nevoită să imobilizez trei persoane care încearcau să părăsească nava în aceste capsule de evacuare, spuse Rose. Să fugă.

Gândindu-te la asta, se înfurie din nou.

— Este ruşinos, spuse Finn.

— Ştiu. Oricum.

— Ei bine, ar trebui să mă întorc la ceea ce făceam, spuse Finn zâmbind larg.

— Ce *anume* făceai? întrebă Rose.

— Control. Doar controlam... Ăăă, verificam.

Ochii lui Rose săriră de la faţa lui la geanta de pe puntea capsulei de evacuare deschise.

Sunt cea mai mare idioată din istoria marilor idioţi.

— Verificai capsulele de evacuare, spuse ea încet.

— Verificare de rutină, spuse Finn.

— Încercând să ajungi la bordul uneia dintre ele. Cu geanta pregătită.

— Bine, ascultă, începu Finn, dar ea auzise destul.

Coborî mâna cu o mişcare deja exersată, desfăcu electro-şocul de pe centură, îl ridică şi îl electrocută.

* * *

Convocarea venise în timp ce Poe se certa cu Vober Dand despre cum să repare mai bine interceptoarele rămase în flotă pentru a proteja *Raddus.* Poe ştia că dezacordul ar fi fost mai mic dacă nervii amândurora nu ar fi fost atât de iritaţi, chiar dacă el şi Vober s-ar fi supărat destul de rău unul pe celălalt. Merseră împreună cu turboliftul spumegând în tăcere, ignorând semnalele sonore ale lui BB-8 şi oprindu-se pe poziţii diferite în mulţimea de ofiţeri care era adunată în camera de informare de pe puntea de urgenţă a lui *Raddus*.

Luând loc lângă C'ai Threnalli, Poe îi văzu pe D'Acy şi Connix – doi dintre puţinii ofiţeri care nu au fost pe puntea principală în timpul atacului Primului Ordin.

D'Acy păşi înainte, iar vacarmul de conversaţii încetă.

— Generalul Organa – Leia – este inconştientă, dar se recuperează, spuse ea. Aceasta este singura veste bună pe care o am. Amiralul Ackbar, toată conducerea noastră – au dispărut. Leia a fost singura supravieţuitoare de pe punte.

Poe ştia asta, dar tot o simţea ca pe o lovitură în stomac.

— Vai de mine, vai de mine, spuse C-3PO.

D'Acy continuă să vorbească.

— Dacă ar fi aici, ar spune, *lăsaţi supărarea pentru după luptă.* Pentru asta, a lăsat instrucţiuni clare despre cine ar trebui să-i ia locul. Cineva în care a crezut întotdeauna şi în care are deplină încredere.

Poe se gândi la linia probabilă a succesiunii. Fără îndoială, Ackbar ar fi fost următorul, dar bătrânul veteran al Alianţei era mort.

Deci cine…

Nu, nu se poate.

Dar chiar credea că se poate. O promovare din corpul de vânători stelari era neobişnuită, dar nu apreciase Leia întotdeauna personalitatea mai mult decât ierarhia militară? Pentru o clipă, Poe fu sigur că D'Acy îl privea. Dar Viceamiralul Amilyn Holdo fu aceea care veni în faţă lângă D'Acy, făcându-l pe Poe să fie nesigur dacă ceea ce simţea era uşurare sau dezamăgire.

Dacă Holdo era conştientă de examinarea atentă a celor din jur, nu o arăta.

— Mulţumesc, Comandante, spuse ea, cu un zâmbet vioi pe faţă. Părul ei era de un violet spălăcit şi purta o rochie din aceeaşi culoare. Uitaţi-vă în jurul vostru. Suntem patru sute pe trei nave. Suntem ultimii din *Rezistenţă*, dar nu suntem singuri. În fiecare colţ al galaxiei, cei asupriţi şi oprimaţi ne cunosc simbolul şi şi-au pus speranţa în el.

În timp ce vorbea, Poe îi studie pe ceilalţi ofiţeri. Arătau sceptici, gândi el. Sau poate că erau cu toţii doar în stare de şoc.

— Suntem scânteia care va aprinde focul care va restabili Republica, spuse Holdo. Această scânteie – această *Rezistenţă* –

trebuie să supravieţuiască. Aceasta este misiunea noastră. Acum treceţi la locurile dumneavoastră şi Forţa să fie cu noi.

— Ea este Amiralul Holdo? îl întrebă Poe pe C'ai. Holdo din Bătălia de pe Centura Chyron?

Pilotul Abednedo ridică din umeri şi mormăi ceva în limba proprie.

— Nu mă aşteptam la asta, spuse Poe.

Când mulţimea se împrăştie, Poe se apropie de Holdo. Discursul ei avusese o retorică lungă, dar puţine lucruri specifice. Şi avea reputaţia de a fi neconvenţională – unii ar spune excentrică. Dar ştia, de asemenea, că era una dintre cele mai vechi confidente ale Leiei – şi una dintre cele mai apropiate prietene a generalului. Numai asta şi era suficient ca Poe să-i ofere orice fel de ajutor.

— Doamnă Viceamiral? întrebă el, încercând să-şi amintească dacă făcuseră vreodată cunoştinţă. Sunt Comandantul Dameron.

Holdo îl studie. Ochii ei i se păreau a fi subtili.

— Doamnă Amiral, cu consumul nostru actual de combustibil nu mai putem rămâne mult timp în afara razei acelor Distrugătoare Spaţiale, spuse Poe.

— Eşti foarte amabil că mi-ai spus, spuse Holdo.

— Trebuie să scăpăm de ele înainte să găsim o bază nouă. Care este planul nostru?

— Planul nostru... *Căpitane*? Nu *Comandant,* da? Nu a fost ultimul act oficial al lui Leia să te degradeze? Pentru planul tău cu Dreadnoughtul? În care am pierdut toată flota de bombardiere?

Poe, uimit, s-a trezi neştiind cum să se apere.

— "Căpitan", "comandant", oricum ar fi... Vreau doar să ştiu ce se întâmplă.

Dar Holdo nu terminase. Ochii ei se înfipseră într-ai lui.

— Normal că vrei. Înţeleg – am avut de-a face cu multi piloţi gata să tragă, ca tine. Eşti impulsiv. Periculos. Şi ultimul lucru de care avem nevoie acum. Aşa că rămâi la postul tău şi urmează-mi ordinele.

Şi cu asta noul comandant al *Rezistenţei* se îndepărtă, lăsând în urmă un as al vânătoarelor stelare, uluit.

Capitolul 11

Chewbacca stătea lângă foc, cu umbra întunecată a *Şoimului Mileniului* în spatele său. Să facă focul, durase mai mult decât se aşteptase – insula avea puţini copaci, doar arbuşti încăpăţânaţi, piperniciţi din cauza vântului neîncetat. Cel puţin păsările native îndesate – Luke spusese că se numesc porgi – erau uşor de prins. Dornic să schimbe raţiile de la bord, Chewbacca curăţase una ca să o facă frigăruie.

Wookieeul roti frigăruia încă o dată şi o adulmecă. Era terminată. Era arsă frumos, cu un iz de esenţă de la lemnul de foc. Era bine. Chiar mai bine, nu va fi lipsă de carne de porg la mesele viitoare – insula era invadată de ele şi nu păreau să se teamă de bipezi. Era gata să ia prima muşcătură când ceva îi atrase privirea. Era un porg, care stătea la marginea focului ca şi cum ar fi fost hipnotizat.

Un porg special şi cu aspect suculent, se gândi Wookieeul, întrebându-se dacă merita să întârzie masa cu câteva minute pentru a-l prinde şi pe acesta. Porgul îl privea cu ochii mari şi sticloşi. Chewie decise reticent că era greşit să îl mănânce. Stomacul lui chiorăi şi îi întoarse spatele porgului, enervat de privirea lui aparent întristată. De cealaltă parte a focului, o întreagă familie de porgi se îngrămădeau împreună, privindu-l fix.

Wookieeul răbufni şi porgii fugiră în întuneric. Verificând să se asigure că nu îi scăpase niciunul, se întoarse la cina sa – doar pentru a simţi că şi-a pierdut pofta de mâncare. Ceva din felul în care îl priveau porgii îl făcea să simtă că făcuse ceva rău. Dar îi fusese foame.

Era prea ocupat cu părea rău pentru sine ca să mai observe silueta întunecată care se strecură la lumina lunii şi în sus pe rampa cargobotului din spatele lui.

* * *

Luke merse încet pe coridoarele *Şoimului,* simţindu-se ca o fantomă. Sunetul călcâielilor sale pe punte îi era familiar. Aşa era şi mirosul – un amestec distinct de combustibil şi lichid de

răcire, cu un iz slab de circuite arse de la ceea ce era defect la momentul actual.

Începând din momentul în care Rey discutase emoţionată despre cum zburase cu el, gândurile lui Luke se tot întorceau la nava lui Han Solo, stând pe piatra antică de la poalele insulei, până când în cele din urmă nu mai fusese în stare să reziste să o viziteze. *Şoimul* îl luase de pe Tatooine cu zeci de ani în urmă – un băiat de fermă şocat, aruncat în mijlocul unui războiul civil galactic despre care crezuse în mod greşit nu-l va atinge niciodată pe el, pe părinţii lui vitregi sau pe prietenii lui. Se întrebă ce ar fi crezut acel Luke Skywalker despre ceea ce devenise el acum. Intră în cabină, stând în spatele scaunului pilotului, care fusese aproape ca o casă pentru Han. Lumina lunii străluci pe o pereche de zaruri care atârna deasupra şi el le apucă uşor, întorcându-le în toate felurile cu degetele sale mecanice.

Salonul principal era slab luminat şi liniştit. Luke se uită la masa de holoşah, apoi privi casca familiară şi scutul blindat. Purtase casca aceea la prima sa lecţie cu sabia de lumină, chinuit de şuieratul dispozitivului telecomandat folosit pentru antrenament, pe care nu-l putea vedea, şi încercând să-şi dea seama la ce se gândea Ben Kenobi când îi spunea să se simtă cu sentimentele sale.

Se aşeză la masa de joc, copleşit. Aici stătuse chinuit după ce Ben murise, aparent tăiat în două de către Darth Vader cu lama sabiei sale. Aici căutase Leia să-l consoleze în timp ce stătea şocat. Îl văzuse pe Ben, simultan, ca fiind ultima sa legătură cu trecutul său de pe Tatooine şi ca profesor care îl va ajuta să navigheze în viitor. Fără el, el ar fi fost singur şi abătut.

Un şir de bipuri interogative familiare veniră din umbră.

— R2? întrebă el, luminându-se, şi un moment mai târziu, astromecul alb cu albastru se rostogoli la vedere, ciripind şi fluierând încontinuu.

— Da, spuse Luke. Decenii de misiuni cu R2-D2 îl făceau să fie, în mod rezonabil, fluent în limba droidă, dar lista de acuzaţii a astromecului era atât lungă, cât şi foarte specifică. Nu, eu... da, este adevărat.

R2-D2 ciripi în bătaie de joc.

— Hei, este insula sacră, spuse Luke. Vezi cum vorbeşti.

Droidul răspunse cu un scâncet plângăreţ.

— Bătrâne prieten, aş vrea să te pot face să înţelegi. Nu mă întorc. Nimic nu mă poate face să mă răzgândesc.

Luke îşi aşeză mâna pe cupola lui R2-D2, dar droidul răspunse prin activarea proiectorului său holografic. Respiraţia lui Luke se opri când o văzu pe sora lui, aşa cum o arăta prima dată – îmbrăcată în alb, cerând ajutorul lui Obi-Wan Kenobi.

— Urât tertip, îl mustră pe droidul care bipăi mândru.

Înregistrarea dispăru, lăsându-i pe Luke şi R2-D2 singuri. Micul astromec rămase nemişcat în timp ce fostul său stăpân privea în gol. Şi rămase aşa până când Luke se ridică şi îşi croi drum pe coridor şi în josul rampei, cu paşi înceţi şi deliberaţi.

* * *

Rey se trezi cu o tresărire. Luke stătea lângă banca de piatră unde ea alesese să doarmă, pentru a putea să-l intercepteze înainte de runda de dimineaţă. Deasupra ei, chipul lui era tras şi palid în lumina lunii.

— Mâine, în zori, spuse el. Trei lecţii. Te voi învăţa căile Jedi – şi de ce trebuie ei să dispară.

Partea a IV-a

Capitolul 12

Se pare că noua tendinţă a lui Finn era să se trezească complet confuz. De data asta era întins pe spate – dar, din cine ştie ce motiv, lumea aluneca în jurul lui.

Ridică capul, ceea ce îi cauză durere în tâmple şi văzu spatele salopetei lui Rose. Găsise un cărucior şi îl căra pe un coridor de pe *Raddus.*

— Cred că glumeşti, spuse Finn, cu gura şi limba luptându-i-se să formeze corect cuvintele. Nu mă pot mişca! Ce s-a întâmplat? Atunci înţelese. M-ai electrocutat! ţipă el acuzator. Cu o *chestie de electrocutat*! Oh Dumnezeule, eşti complet nebună. Ajutor!

Rose îi aruncă o privire care îi sugeră că *chestia de electrocutat* ar putea face iar parte din viitorul său.

— Te duc la închisoare şi te predau ca dezertor, spuse ea.

— De ce?

— Pentru că dezertai.

— Nu! protestă Finn.

Ea încetă să mai tragă căruciorul şi apăru în faţa lui. Erau nas în nas.

— Sora mea tocmai a murit protejând flota, spuse ea. Am auzit ce ai făcut pe Baza Starkiller. Toată lumea vorbea despre tine. Erai un erou pentru *Rezistenţă*! Şi voiai să fugi?

— Îmi pare rău, spuse Finn. Dar am făcut ceea ce am făcut pentru a-mi ajuta prietena, nu pentru a mă alătura unei alte armate.

Ştia că era greşit chiar şi să spună asta. Dezamăgirea lui Rose era clară, la fel şi furia ei. Finn îşi dădu seama că trebuie să vorbească repede – sau următoarea lui trezire de ceaţă o va face în închisoarea lui *Raddus*, şi atunci va fi prea târziu.

— Nu ştiu câte cunoşti, dar această flotă este pierdută, explică el. Dacă prietena mea se întoarce aici, este şi ea condamnată. Vreau să duc această baliză departe de aici. Atunci mă va găsi şi va fi în siguranţă.

— Eşti un trădător egoist, se răsti Rose.

— Uite, spuse Finn rugător. Dacă aş putea-o salva pe Rey salvând flota *Rezistenţei*, aş face-o, dar nu pot. Nimeni nu poate.

— Da-da, spuse Rose nepăsătoare.

— Nu putem depăşi flota Primului Ordin, spuse Finn.

— Putem sări în hiperspaţiu.

— Ne pot urmări prin hiperspaţiu.

Asta o opri pe Rose.

— Ne pot urmări prin hiperspaţiu?

Nu ştia. *Desigur* că nu ştia. Finn ştia cum este să petreci schimb după schimb pe punţile inferioare ale unei nave de război, făcând muncă de droid şi fără să ţi se spună nimic. Hei, cel puţin Rose nu transpira pe jumătate moartă într-o armură de corp.

— Ar apărea după 30 de secunde şi noi am irosi o grămadă de combustibil – care, apropo, este oricum puţin, spuse Finn.

Rose continua să se lupte cu ultimele informaţii.

— Ne pot urmări prin hiperspaţiu, spuse ea din nou, cu mintea departe.

— Vezi? Da! Nu pot să-mi simt dinţii. Cu ce m-ai împuşcat?

— Localizare activă, spuse Rose.

Finn lăsă deoparte verificarea faptului că toţi dinţii erau acolo unde îi lăsase.

— Poftim?

— Localizarea prin hiperspaţiu este o tehnologie nouă, dar principiul trebuie să fie la fel ca al oricărui localizator activ, spuse Rose. Am făcut lucrări de întreţinere a localizatoarelor active – sunt cu o singură sursă pentru a evita interferenţele. Aşa…

Finn îşi dădu seama ce vrea să spună şi încheie propoziţia odată cu ea.

— Ne urmăresc doar de pe nava principală.

Rose aprobă din cap, dar Finn putea să vadă că mintea ei era din nou departe, cântărind problema.

— Dar urmărirea prin hiperspaţiu necesită *multă* putere de calcul, spuse ea. Întreaga flotă ar trebui să fie o bancă de calcul, ceea ce este o nebunie. Doar dacă nu…

— Doar dacă nu…? întrebă Finn îngrijorat.

— Un generator static de câmp hiperspaţial, spuse Rose. *Asta-i* ceea ce fac ei.

— Ce anume?

Rose îşi muşcă buza. Părea să fi uitat că el era acolo.

— În loc să adaugi mai multe computere, adaugi mai multe cicluri de procesare, spuse ea. Faci asta înconjurând calculatoarele cu un generator de câmp hiperspaţial. Ai putea să le grăbeşti de un miliard de ori... Presupunând că nu se topeşte nimic sau că nu va fi accelerat chiar prin coca navei. Sunt chestii teoretice – tehnologie super-avansată. Dar dacă poate cineva să o facă să funcţioneze, atunci este Primul Ordin.

— Deci au făcut-o să funcţioneze. Cum să facem să *nu* funcţioneze?

Rose îl privi cu ochii mari. Începu să spună ceva, apoi se opri. Finn plecă capul spre ea.

— Voiai să spui *dar*. Pot să-mi dau seama. Ai privirea aia specifică.

— Dar, spuse Rose, cu fruntea încreţită. Nu putem ajunge la localizator. Este un proces clasa A, îl vor controla de pe puntea principală.

— Nu, spuse Finn, iar ea îi aruncă încă o privire de-a ei. Adică da, dar fiecare proces din clasa A...

De această dată ea fu cea care îi urmări gândul până la concluzia logică şi o exprimă împreună cu el.

— Are un întrerupător al lui dedicat.

Se uitară unul la altul. Acum pe Finn îl *dureau* dinţii. Asta însemna că lucrurile erau din ce în ce mai bune sau mai rele?

— Dar cine ştie unde ar putea fi camera întrerupătorului pe un Distrugător? întrebă Rose.

Finn se lovi cu degetul în piept.

— Tipul care obişnuia să dea cu mopul pe acolo. În adâncul complexului submotor. Dacă putem ajunge acolo...

Rose îşi lovi propriul piept.

— Aş putea să închid localizatorul.

— Da! Rose! Trebuie să spunem acest plan cuiva de încredere!

— Ce? Hei, încet, obiectă ea. Când am spus *noi* nu am vrut să spun *noi doi*.

— Cred că glumeşti – am putea salva flota!

Rose clătină din cap.

— Eşti un trădător ciudat. Eu sunt de la întreţinere. O să trimit planul mai departe.

— Poe! spuse Finn disperat, îngrijorat că era pe punctul de a-l electrocuta din nou.

— Sunt Rose, îţi aminteşti? răspunse ea, enervată.

— Nu. Rose. *Poe.* Du-mă la Poe Dameron şi îi vom spune planul. Poe. Rose, *te rog*.

— Poe Dameron? Va fi ocupat.

— O să mă vadă, spuse Finn. Erou al *Rezistenţei*, nu?

Aceasta era o altă greşeală. Rose se încruntă, cu o mână în drum spre dispozitivul de pe centură, cu aspectul său ciudat bifurcat.

— Lasă-l să audă, spuse Finn grăbit. Dacă spune că nu, poţi mă electrocutezi. Cu *chestia de electrocutat*.

— Eu o voi face, să ştii.

Finn nu se îndoi nicio secundă. O privi pe Rose cum se hotăra.

— Nu ştiu de ce am încredere în tine, spuse ea, dezgustată.

— Este chipul meu de copil, răspunse Finn. Binecuvântare şi blestem.

* * *

— Mai spune-mi o dată, spuse Poe. Dar mai simplu.

Rose şi Finn îl găsiseră în camerele Generalului Organa, care fuseseră convertite într-un centru medical improvizat. Liderul *Rezistenţei* stătea nemişcată pe o targă, înconjurată de instrumente şi supravegheată de droizi medicali MD-15 placaţi cu alb. C-3PO se plimba nervos prin apropiere, în timp ce BB-8 circula în jurul camerei, bipăind cu jale.

Rose îl privi pe Finn pregătindu-se să-i expună încă o dată, în grabă, lui Poe planul conceput, despre care începuse să gândească cu reticenţă s-ar putea până la urmă să nu fie o idee chiar atât de cumplită. Şi-ar fi dorit ca Paige să poată vedea asta – sora ei mai mică, tehnician de întreţinere, vorbind cu cel mai bun pilot din *Rezistenţă* şi cu eroul galactic pe care Paige sperase să-l întâlnească într-o bună zi. Paige s-ar fi bucurat enorm – bine, cu excepţia părţii în care Rose îi găsise eroul strecurându-se într-o capsulă de evacuare. Finn era chipeş –

Rose trebuia să recunoască asta. Era păcat că era un dezertor. Şi dragostea bizară pentru prietena sa... Oricine ar fi această Rey, trebuia să fie ceva de capul ei ca să te facă să dezertezi de cei alături de care ai luptat şi să devină o cauză în care ai ajuns să crezi.

Dar apoi, îşi aminti ea, Finn crescuse în sălile de antrenament ale Primului Ordin, unul dintre acei orfani fără chip care primeau numere în loc de nume. Poate că tocmai de aceea se îndrăgostise atât de tare de prietena lui. Numărul de oameni care au fost vreodată drăguţi cu el trebuie să fi fost foarte mic.

— Primul Ordin ne urmăreşte doar de pe un singur Distrugător – cel principal, spuse Finn.

— Deci îl aruncaţi în aer? întrebă Poe nerăbdător şi Rose se luptă cu nevoia de a-şi da ochii peste cap. Piloţii de luptă, chiar şi aşii, erau toţi la fel.

— Îmi place unde vrei să ajungi, dar nu, ar începe să ne urmărească de pe un alt Distrugător, spuse Finn.

Rose găsi holoproiectorul încorporat în biroul Leiei şi îl activă, afişând schema Mega-Distrugătorului pe care o studia Poe.

— Dar, spuse Rose.

— Dar dacă putem să ne strecurăm la bordul Distrugătorului principal şi să dezactivăm localizatorul fără a fi prinşi..., spuse Finn.

— Nu îşi vor da seama că este oprit pentru un ciclu de sistem, interveni Rose. Pentru aproximativ şase minute.

— Asta îi dă timp flotei *Rezistenţei* pentru o fereastră rapidă în care să sară neatinsă în hiperspaţiu, spuse Finn.

— Şi să scape! se băgă C-3PO. Sclipitor!

Finn numără pe degete elementele planului.

— Ne strecurăm la bord. Dezactivăm localizatorul. Flota noastră scapă înainte ca ei să-şi dea seama.

Poe se gândi la asta prudent. Rose îl putea vedea încercând să calculeze şansele. Însă BB-8 bipăi emoţionat.

— Tu nu ai drept de vot, îi spuse Poe, apoi se întoarse către Rose. Ce crezi?

— Într-un fel, faptul că toată asta a fost ideea mea, s-a pierdut în povestire, spuse ea. Dar dacă ne duce la localizator, îl pot închide. Cred că ar funcţiona.

Poe se gândi, apoi se uită la ei.

— Cum v-aţi întâlnit voi doi? întrebă el, curios.

Privirea panicată de pe chipul lui Finn era, de fapt, destul de distractivă.

— Doar din noroc, spuse Rose.

— Noroc bun?

— Încă nu sunt sigură.

Poe rumegă ideea, privirea întorcându-i-se la Leia, unde stătea inconştientă.

— Poe, asta va salva flota şi o va salva pe Rey, spuse Finn. Trebuie s-o facem.

Rey Rey Rey. Rose voia cu adevărat să-l electrocuteze din nou.

— Dacă trebuie să fiu eu vocea raţiunii, Amiralul Holdo nu va fi niciodată de acord cu planul, declară C-3PO. De fapt, este exact genul de eroism nechibzuit care ar înfuria-o în mod special.

Poe zâmbi larg.

— Ai dreptate, 3PO. Planul ăsta îl ştim doar noi. Ea, nu.

— Nu asta a fost exact ceea ce eu..., obiectă droidul de protocol în timp ce BB-8 fluieră aprobator.

— Bun. Voi opriţi localizatorul şi eu o să sar în hiperspaţiu, spuse Poe. Cum vă strecurăm pe Distrugătorul lui Snoke?

— Furam o navetă a Primului Ordin, spuse Rose.

Faţa lui Finn căzu.

— Degeaba, nu avem coduri de acces.

Rose se încruntă, gândindu-se că era genul de probleme pe care cineva familiarizat cu procedurile de securitate ale Primului Ordin ar fi putut să le ridice mai devreme.

— Atunci furăm coduri de acces, spuse ea, dar Finn scutură din cap.

— Sunt bio-hexacriptate şi se schimbă la fiecare oră, spuse el. Este imposibil. Scuturile lor de securitate sunt etanşe. Nu putem trece de ele nedetectaţi. *Nimeni* nu poate.

Poe şi Rose îl priviră trişti. Atunci Finn se gândi la cineva care s-ar putea dovedi capabil să-i dovedească contrariul.

* * *

În mai bine de un mileniu de viaţă, Maz Kanata fusese rănită de şaizeci şi şapte de ori, cu douăzeci şi două dintre acele răni suficient de serioase pentru ca aproape să o omoare. Fusese scufundată în litri de bacta, înfofolită în metri de plasturi medicali, ataşată la mai mult de o duzină de droizi şi petrecuse săptămâni fără ajutor, bazându-se doar pe propria ei constituţie încăpăţânată şi pe voinţa Forţei pentru a evita să devină una cu ea. Lipsea un ghinion remarcabil, pe care să nu-l vadă venind – ceea ce, în mod clar, era genul care avea tendinţa de a face ca în acest moment deranjul să nu fie în avantajul ei. Ar fi considerat că problema actuală era ceva între o neînţelegere şi o toană, a situaţie care deraiase suficient de pe şine pentru ca o parte să-şi salveze orgoliul rănit împuşcând-o pe cealaltă.

Asta se întamplase. Ştia toţi actorii şi era rezonabil de sigură că în câteva săptămâni, supravieţuitorii se vor afla într-o cantină, distrându-se bine, ciocnind pahare, comparându-şi cicatricele lăsate de arsurile de blaster şi bând în amintirea ghinioniştilor mori. Dar încă nu venise timpul acela. Până atunci, să reuşească să nu fie împuşcată, i se părea o politică excelentă.

Maz se feri de o explozie care era puţin prea aproape, trăgând cu pistolul înapoi în acea direcţie pentru a-şi arăta lipsa de apreciere şi întoarse un ochi acoperit de ochelari spre emiţătorul de holograme. Patru siluete sclipeau în câmpul albastru al transmisiei. Una dintre ele era Finn, tânărul dezertor din Primul Ordin care îi trezise interesul pe Takodana, înainte ca foştii săi colegi să sosească şi să cauzeze atât de multe daune operaţiunilor ei. Fusese curioasă despre ceea ce văzuse atunci în ochii lui şi se întreba cum or arăta acum. Era posibil să fi învăţat răbdarea care îi lipsise atât de temeinic atunci? Maz se îndoia de asta. Finn era doar un om, până la urmă. Viaţa umană se termina, regretabil, cu câteva secole prea devreme pentru ca răbdarea să înceteze să mai fie o virtute şi să devină un obicei.

Maz îi recunoscu pe doi dintre ceilalţi. Poe Dameron părea să fi ieşit dintr-un afiş de recrutare ale Leiei Organa, dar eroii de război erau o duzină pentru un decicredit. Avea nevoie să greşească de câteva ori pentru a deveni remarcabil. Cât despre droidul de protocol al lui Leia, nu îi fusese niciodată permis să acumuleze acel cinism şi acele capricii care l-ar putea face să aibă ceva interesant de spus într-una dintre cei

şapte milioane de limbi cu care se lăuda mereu. Totuşi, spre deosebire de alţii, nu avea o dată de expirare. Câteva miliarde de cicluri de procesare fără ştergere de memorie l-ar putea transforma într-un companion amuzant.

A patra persoană din hologramă era o tânără care purta o salopetă cu aspect dureros de plictisitor. Era nouă pentru Maz şi prin Forţă arăta pierdută şi confuză. Dar această Rose avea duritate şi rezistenţă, de asemenea. Maz îşi notă să-şi amintească de ea şi să profite de ocazie pentru a-i privi într-o zi ochii. Era curioasă să vadă ce era în ei şi să-şi dea seama în viaţa cui îi mai întâlnise înainte.

Dar nu era timp pentru asta acum – nu cu galaxia într-o astfel de grabă din nou. Iar aceştia patru doreau ceva de la ea. Ce anume? Oh, da. O cerere simplă, într-adevăr – una pe care, în circumstanţe diferite, le-ar fi rezolvat-o fără probleme, doar pentru a vedea ce curenţi începeau să curgă printre posibilităţile lui Finn şi Rose.

Dar aşa cum stăteau lucrurile acum, cei doi vor trebui să demonstreze ceva iniţiativă, în loc să se bazeze pe ea.

— Dacă aş putea s-o fac? întrebă Maz. Normal că aş putea. Dar *nu* pot acum. Sunt un pic prinsă cu treburi acum.

Finn i se păru că era mai alarmat de focurile de blaster din jurul ei decât ar fi trebuit să fie un fost soldat din trupele de şoc. Dar poate că de asta nu mai era unul.

— Maz, ce se întâmplă? întrebă el.

— Dispută sindicală – nu vreţi s-auziţi despre asta, spuse ea. Dar norocul vostru, există un singur om de încredere, care poate sparge genul ăsta de securitate. Este un Maestru spărgător, soldat, luptător pentru libertate şi pilot de excepţie. Un poet cu blasterul – şi al doilea cel mai bun contrabandist pe care l-am întâlnit vreodată.

— Oh! spuse C-3PO. Se pare că spărgătorul ăsta poate face orice!

— O, da, poate, spuse Maz şi îşi permise să-şi amintească ceva prostii şi specule mai bune, pe care îl ajutase să le facă. Chiar era una dintre fiinţele ei preferate, deşi ştia că unul dintre atacurile sale neatente îi vor provoca, probabil, moartea înainte să ajungă cu adevărat interesant. Ei bine, asta sau egoul său masiv.

Dar amândouă bolile erau printre numeroasele pericole ale afacerilor cu oamenii. Maz aflase cu mult timp în urmă că trebuia să se bucure de aventurile lor cât putea de mult. Scrâşnetul şi încărcătura de aer ionizat îi întrerupseră reveria.

— *Şi* este simpatizant al *Rezistenţei*, spuse Maz. Vei găsi el la Canto Bight, pe Cantonica.

— Cantonica? întrebă Poe. Dar asta este... Maz, există vreun fel în care putem facem asta noi înşine?

Atât de nerăbdător, băiatul ăsta. Dacă nu zboară pe un vânător stelar, este pierdut. Este păcat – îmi place bărbia aceea a lui.

Maz examină câmpul de luptă şi îşi dădu seama că poziţia ei era gata să fie cucerită. Asta ar fi fost supărător.

— Îmi pare rău, copile, spuse Maz. Asta este o spargere rară. Dacă vrei să ajungi pe Distrugător, eu ştiu doar o opţiune – găsiţi-l pe Maestrul spărgător. Îl vei recunoaşte după bobocul roşu de plom de la rever.

Îşi activă pachetul propulsor pe care-l purta, întrerupând transmisia în timp ce se ridica de la sol. Planând pe cer, Maz se întrebă dacă prietenii ei îl vor găsi pe Maestrul spărgător. Nu încercă să speculeze, ştiind că era inutil. Ca orice altceva din galaxie, dacă reuşeau ori nu – sau descopereau că destinul lor nu implica nici una nici alta – va depinde de voinţa Forţei.

Totuşi, le putea ura noroc.

Capitolul 13

Zorii pe Ahch-To găsiră insula învăluită în ceaţă, nuanţată de focul stacojiu al soarelui care răsărea. Crezând în promisiunea lui Luke că se vor antrena în zori, Rey îşi abandonase veghea în afara uşii sale pentru a dormi într-o colibă a ei proprie – deşi banca de piatră din structura pe care o alesese nu oferea mai mult confort decât cea din poiană. Se ridică, clipind în lumina soarelui care se strecura prin fereastra îngustă – şi apoi se opri. Pentru o clipă, crezu a că văzut pe cineva în coliba ei – o siluetă înaltă şi palidă, stând liniştită, cu o formă întunecată, bulbucată, plutind lângă ea şi atingându-i faţa. Şi era aproape ca şi cum ar fi simţit ceva atingându-i obrazul, urmărindu-i linia maxilarului.

Ridică privirea şi ochii i se lărgiră. Kylo Ren stătea acolo, cu obrazul tăiat de o linie roşie ciudată – rana cu care îl însemnase ea în zăpada Bazei Starkiller. Partea sa superioară erau încă prinsă cu suturi.

Îngrozită, Rey se repezi spre blasterul pe care îl purta în toc, îl ridică şi trase. I se păru că îl văzuse pe Kylo tresărind când blasterul scuipă energia în direcţia lui, zgomotul auzindu-se tare în mica colibă de piatră. Dar nu era acolo.

Rey coborî arma, cu mâna tremurându-i uşor şi se uită la gaura fumegândă pe care o făcuse în perete. Nu era nicio urmă a duşmanului ei de moarte – silueta întunecată, ameninţătoare care o îngheţase pe Takodana şi o inspirase pe Baza Starkiller, unde îl ucisese pe Han Solo şi aproape îl ucisese pe Finn. Dar ştia că nu visa – el fusese acolo. Ieşi din colibă, privind în toate direcţiile. Nu era nimic. Doar frigul de dimineaţă şi strigătele de porgi, scufundându-se în grupuri de pe stânci pentru a bombarda bancurile de peşte de mai jos.

Şi apoi, instantaneu, Kylo era acolo. De data asta, ştia că o vede şi el. Ridică mâna, privind-o şi ea putu să îi audă vocea.

— O să-l aduci pe Luke Skywalker la mine, spuse el.

Dar, spre deosebire de Baza Starkiller, niciun deget invizibil nu săpă în creierul lui Rey pentru a-i scoate la iveală gândurile şi secretele. Spre deosebire de Takodana, corpul îi răspundea la ordinele ei nu la ale lui. Erau doar cuvinte şi nu

avea nicio putere asupra ei. Ea zâmbi, iar Kylo coborî mâna surprins.

— Nu tu faci asta. Efortul te-ar ucide.

Acum o privea curios.

— Poţi să vezi în jurul meu?

Parcă era un student gândindu-se la o problemă interesantă – şi se aştepta ca ea să-l ajute ca parteneră pentru a o rezolva. Asta o înfurie.

— O să plăteşti pentru ceea ce ai făcut, spuse ea, dar el o ignoră.

— Eu nu văd nimic altceva – doar pe tine, spuse Kylo. Deci, nu. Asta este ceva.

Atunci apăru Luke din coliba lui, clipind în lumina dimineţii. Rey se întoarse să se uite la Maestrul Jedi, panica accelerându-i bătăile inimii. Kylo l-ar putea vedea pe Luke? Va şti cumva unde era ultimul Jedi? Făcuse ea ceva greşit, deblocase vreo cale care chiar trebuia să rămână închisă?

Când se întoarse, expresia lui Kylo îi spuse instantaneu că deşi nu putea să-l vadă pe Luke, *văzuse* reacţia ei – şi înţelesese ce însemna.

— Luke? întrebă el, cu ochii dornici şi flămânzi, ca un prădător prinzând mirosul prăzii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Luke.

Ochii lui Rey se întoarseră la chipul Maestrului Jedi, aşteptându-se să vadă furie şi trădare, dar Luke doar se uita nedumerit – până când, spre groaza ei, arătă pe lângă ea, direct spre locul în care stătea vizitatorul ciudat.

Ea se forţă să-i urmeze privirea, dar Kylo dispăruse.

Luke arăta spre gaura din coliba ei.

Kylo nu mai era, dar ea şi Luke nu erau singuri. Jumatate de duzină de extratereştri ieşiseră din ceaţă şi se agitau în jurul colibelor, iar unul dintre ei inspecta consternat peretele deteriorat.

Rey ştiu imediat că aceste noi apariţii erau reale – şi că nu erau o ameninţare pentru ea. Aveau feţe largi şi picioare cu trei degete, iar trupurile lor robuste erau ascunse sub haine simple în bej şi alb. Îi aminteau lui Rey de pustnicii de pe Jakku, care găsiseră pustiul ideal pentru o viaţă simplă de observaţie religioasă şi adeziune.

Îşi dădu seama că Luke încă aştepta un răspuns la întrebarea lui. La fel şi extratereştrii. Primul instinct al lui Rey fu să-i spună adevărul, în speranţa că el s-ar putea să o ajute să închidă conexiunea nedorită înainte să devină mai periculoasă. Dar ceva îi spuse că ar fi o greşeală. Luke încetase să se prefacă că nu există, dar relaţia lor era fragilă şi în pericol. Rey simţea că cea mai mică greşeală, îl va determina să o respingă chiar înainte de prima lecţie promisă.

Nu, trebuia să-i spună altceva.

— Eu... îmi curăţam blasterul, reuşi să spună. S-a descărcat.

Luke nu păru mai puţin nedumerit de această explicaţie, dar extratereştrii păreau să o accepte, deşi erau supăraţi. În câteva momente scoteau peştii din coşuri, ascuţeau cuţitele şi smulgeau furioşi pietrele desprinse din peretele deteriorat. Luke îşi înclină bărbia spre treptele care urcau pe munte. Când Rey se întoarse să-l urmeze, una dintre extraterestre se holbă spre ea, apoi se întoarse către Luke.

— *Choo-chigga chupa?* întrebă ea, sau ceva de genul ăsta.

— *Croopy,* răspunse Luke.

Extraterestra părea în mod clar nesigură.

Sigură că făcuse o primă impresie proastă, Rey îl urmă pe Luke pe treptele şerpuite până când crezu că nu mai puteau fi auziţi de activitatea din jurul colibelor.

— Cine sunt acele creaturi? întrebă ea.

— Îngrijitorii, răspunse el. Nativi de pe insulă. Au întreţinut structurile Jedi încă de când s-au construit.

— Cine le-ai spus că sunt? întrebă ea.

Luke îi aruncă un zâmbet subţire.

— Nepoata mea.

— Oh. Nu cred că mă plac.

— Nu-mi pot imagina ce ţi-a dat această idee.

Rey îl urmă pe Luke peste curmătura ierboasă de deasupra colibelor şi apoi pe un alt set de trepte şerpuite din piatră. Această scară urma o proeminenţă stâncoasă, care se contura deasupra insulei şi a mării de dincolo.

Era încă zguduită de apariţia lui Kylo Ren, într-un loc despre care ea ajunsese să creadă că era cel puţin sanctuarul lui Luke, chiar dacă nu era al ei.

După ce o imobilizase pe Takodana, Kylo o duse la Baza Starkiller, pentru a-i smulge din cap amintirea hărţii spre Luke. Îi sondase gândurile, cernând şi sortând şi văzuse multe dintre cele pe care ea le-ar fi păstrat secrete – de el şi de oricine altcineva. Certitudinea ei disperată că abandonul pe Jakku fusese o greşeală sau o necesitate sumbră, care va fi îndreptată de familia ei pierdută, numai dacă aştepta suficient de mult şi cu răbdare. Teroarea şi disperarea ei că se amăgea pe sine şi că avea să-şi petreacă zilele în singurătate, sfârşind ca oase anonime în nisip. Visele ei despre o insulă în mijlocul unui ocean necunoscut – chiar insula pe care era acum.

Kylo dăduse iama prin aceste speranţe şi temeri, lucruri pe care nu avea niciun drept să le ştie. Dar în timp ce căuta, ceva se schimbase. Chiar când el cerceta insensibil prin mintea ei, şi-o deschisese cumva pe a lui. Rey se trezi în mintea lui chiar când el o invada pe a ei. Îi simţise furia, ca pe o furtună distructivă care îi umplea capul, şi ura, şi dorinţa lui de a-i domina şi umili pe cei care l-au nedreptăţit. Dar simţise şi suderinţa şi singurătatea lui. Şi frica lui – că nu se va dovedi niciodată la fel de puternic ca Darth Vader, fantoma care îi bântuia visele.

Kylo se retrăsese când Rey intrase în mintea lui – practic fugise de ea. Dar nu acesta fusese sfârşitul acelei conexiuni ciudate, bruşte. Ea văzuse mai multe – mult mai multe. Cumva, aproape instinctual, ea ştia cum accesase el unele dintre puterile pe care le avea – chiar dacă nu le înţelegea. Era ca şi cum pregătirea lui devenise a ei, deblocând şi deschizând uşă după uşă în mintea ei. Iar acum Rey nu putea închide acele uşi – şi se temea de ceea ce fusese eliberat.

Kylo o îndemnase să-l lase să fie profesorul ei – o rugase, aproape. Ea îl respinsese – doar pentru a fi respinsă, la rândul ei, de Luke.

Până în această dimineaţă.

Rey călătorise aproape jumătate din galaxie, pentru ca Luke să-i ajute pe cei care aveau nevoie disperată de el – Leia, Finn, *Rezistenţa*, populaţia galaxiei.

Dar spera, de asemenea, că o va ajute şi pe ea.

* * *

Rose fu în acelaşi timp enervată şi amuzată când Poe insistă să revadă încă o dată planul, luându-i pe ea şi pe Finn într-o cameră de pregătire de pe hangar pentru a face acest lucru.

— Ai putea veni cu noi, spuse ea exasperată.

Faţa lui Poe căzu şi lui Rose îi păru rău pentru el. Chiar voia să facă asta – voia atât de mult încât îl supăra asta.

— Cineva trebuie să stea aici şi să fie atent la lucruri, spuse el. La Generalul Organa.

— 3PO poate face asta, spuse Finn.

— Ei bine, cineva trebuie să fie atent şi la Holdo.

Gândindu-se la asta, Finn ridică mâna să-şi frece bărbia. Când făcu asta, Rose observă strălucirea balizei din jurul încheieturii mâinii fostului soldat, asemănătoare dispozitivului pe care Rey îl luase cu ea în Regiunile Necunoscute.

Poe o văzu şi el.

— Mai bine lasă-mi mie asta, amice, spuse el, întinzând mâna spre încheietura lui Finn.

Finn se retrase instinctiv şi Rose văzu indecizia de pe faţa lui. Scopul său iniţial fusese acela de a duce baliza departe de flotă şi de pericol, iar acum i se cerea să renunţe la acest scop.

— Generalul a trimis-o pe prietena ta să-l readucă pe Skywalker, ca să ne poată ajuta, spuse Poe. Nu va ajuta *Rezistenţa* în niciun fel dacă o să apară la Canto Bight.

Rose ştiu imediat ce gândea Finn – fostul soldat ar fi fost un slab jucător de sabacc.

— Dă-i-o odată lui Poe, îi spuse ea. Vrei să o salvezi pe Rey? Atunci salvează flota. De aceea facem asta, îţi aminteşti?

Rose văzu surpriza care traversă chipul lui Poe, urmată de înţelegere pe măsură ce piesele se aşezau la locul lor.

— Vreau doar să fie în siguranţă, spuse Finn nefericit.

— La fel şi eu, îi spuse Poe lui Finn, cu voce surprinzător de blândă. Dar problema este mult mai mare decât Rey. Sau decât oricare dintre noi. Este vorba despre toată lumea din galaxie. Aşa că haide – permite-mi să iau asta. Promit că nu o voi scăpa din ochi.

Pentru o clipă, Rose se temu că Finn va refuza. Dar apoi, el desfăcu cu reticenţă baliza de pe încheietură, aşezând-o în palma lui Poe.

— Vezi? spuse Rose. A fost uşor.

Dar chipul lui Finn îi spunea că nu era deloc adevărat.

* * *

În timp ce mergea după Luke în sus pe trepte, Rey văzu că scara se încheia într-o peşteră dintr-o parte a vârfului. Îl urmă pe Luke în interior, unde mozaicul antic era încă vizibil în mijlocul podelei de piatră. Dar nu asta era destinaţia lor – Luke o conduse spre o pereche de lespezi, una înaltă şi una loasă. Era o privelişte ameţitoare din care insula părea să cadă în marea nesfârşită care îi înconjura. Luke o privi o clipă, răsucind în mână o trestie, iar Rey se întrebă dacă el credea cumva că ea se temea de înălţimi. Nu se temea şi nu se temuse niciodată – încă era un copil când escaladase turnul de legătură al primei ei epave de Distrugător.

— Deci? îl întrebă ea.

— Deci.

Rey încercă să nu se încrunte. Până acum dimineaţa când el trebuia să o învețe căile Jedi nu era foarte diferită de dimineaţa în care refuzase să-i vorbească.

— Bine, încep eu, spuse ea. Avem nevoie să-i aduci înapoi pe Jedi, deoarece Kylo Ren este puternic cu partea întunecată a Forţei. Fără Jedi nu vom avea nicio şansă împotriva lui.

Rey aproape că-şi imagină că Luke va merge înapoi în peşteră şi în jos pe scări, lăsând-o să se întrebe ce test ratase de data asta. Dar el pur şi simplu aruncă o privire spre ea.

— Ce ştii tu despre Forţă? întrebă el.

— Este o putere deţinută de Jedi. Asta le permite să controleze oamenii şi... să facă lucrurile să plutească.

Pentru o clipă, singurele sunete au fost strigătele păsărilor de mare şi urletul vântului.

— Impresionant, spuse Luke. Fiecare cuvânt din propoziţia aia a fost greşit. Prima lecţie. Stai aici, cu picioarele încrucişate.

Rey se aşeză pe lespedea cea mai mare dintre cele două, aranjându-şi stângace picioarele într-o poziţie încrucişată.

— Forţa nu este o putere pe care o ai, spuse Luke. Nu înseamnă să ridici pietre. Este energia dintre toate lucrurile – o tensiune, un echilibru care uneşte universul.

— Bine. Dar ce este?

— Închide ochii, îi spuse Luke. Respiră. Acum întinde-te.

Rey făcu aşa cum i se spuse şi îşi întinse braţul, cu degetele desfăcute ca pentru a apuca ceva. Nu se întamplă nimic. Trebuia să se întâmple ceva? Era nevoie de timp? Îi testa răbdarea? Pe Jakku, Teedo venerau un localnic zăpăcit de soare, care stătea toată ziua neclintit deasupra unui stâlp de piatră. Sperase să înveţe că învăţăturile Jedi nu îi vor cere ceva de genul. Dar se pare că greşise.

Apoi Rey simţi ceva ciudat, ca o gâdilare pe mână.

— Ah! îi spuse lui Luke. Simt ceva!

— O simţiţi?

— Da! O simt!

— Asta este Forţa.

— Într-adevăr? întrebă Rey.

Nu putea să nu se simtă mulţumită de sine – la urma urmei, abia dacă se întinsese acum câteva secunde.

— Uau, trebuie să fie foarte puternică în tine.

Rey se întrebă de ce descoperirea ei timpurie îl amuza pe Luke când durerea îi cuprinse mâna întinsă. Ţipă, deschise ochii şi îşi dădu seama că Luke îi biciuise mâna cu trestia – la fel cum o gâdilase cu ea mai devreme.

Sperând că faţa nu-i era roşie, pus o mână peste inimă.

— Să caut, adică să… Bine. Am înţeles. Mai încerc o dată.

Închise ochii şi simţi că Luke îi ia mâinile cu mâinile sale aspre, aşezându-le pe stâncă de o parte şi de alta a ei.

— Respiră, spuse el. Doar respiră. Acum întinde-te cu sentimentele. Ce vezi?

Imaginea îi veni aproape imediat şi era liniştitor de familiară: insula, văzută ca şi cum ar fi una dintre păsările de mare de deasupra capului, la fel cum arătase în visele ei de pe Jakku. Dar aproape imediat, veniră mai multe. Imaginile erau vii, aproape halucinante, dar mai târziu nu putu fi sigură dacă văzuse cu ochii minţii ei sau cumva chiar le experimentase când conştientizarea i se extinse din corp pentru a cuprinde insula şi marea din jurul ei.

Prima ei impresie a fost viaţa – viaţa din jurul ei. Putea să se simtă pe sine, Îngrijitorii care băteau drumurile aproape de colibe, dar era mai mult de atât. Simţea prezenţa florilor şi a ierburilor şi arbuştilor. Păsări şi insecte, şi peşti, şi creaturi prea

minuscule pentru a fi văzute de ochiul liber. Conştientizarea ei despre toate acestea părea să îi aglomereze simţurile, cufundând-o în ceva atât de adânc şi intens, încât pentru o clipă, crezu că se putea îneca în ea, doar ca să-şi dea seama că asta era imposibil, pentru că ea însăşi făcea parte din viaţa respectivă.

Dar exista şi moarte, de asemenea – şi degradare. Carne moartă şi materie vegetală, scufundându-se în solul care ascundea oasele şi beţele uscate din anotimpurile care trecuseră peste insulă. Se îndepărtă de această conştientizare, dar simţi aproape imediat că nu trebuia să se teamă de nimic. Din moarte şi degradare izvora viaţa nouă, hrănită de ceea ce fusese înainte.

Putea să simtă căldura soarelui – nu doar pe faţa ei, ci şi pe stânci şi pe suprafaţa încontinuu tumultoasă a apei. Şi răceală, de asemenea, care înconjura locurile întunecate unde rădăcinile insulei şi podeaua mării se arătau ca fiind una şi aceeaşi. Era pace – mame porgi cu ouă, adăpostite şi în siguranţă în adâncituri calde – dar şi violenţă care lăsa în urmă cuiburi distruse şi carapace spulberate.

Şi tot ceea ce-i arătau simţurile nu era decât un moment. Acel moment nu era decât unul dintre trilioanele de momente, parte dintr-un ciclu care nu se încheia niciodată, început cu eoni înainte ca ea să se nască şi care va continua mai departe pentru eoni după ce era moartă. Şi ea însăşi făcea parte din ceva mult mai mare, atât de enorm încât mintea ei nu putea să înţeleagă, o imensitate în care chiar şi stelele erau doar o parte foarte minusculă.

Rey, cu ochii încă închişi, încercă să-i spună lui Luke ceea ce experimentase, frustrată că vorbele ei erau atât de mici şi inadecvate.

— Şi între toate astea? îl auzi întrebând.

— Un echilibru – o energie, spuse ea, dorind să râdă. *O Forţă.*

— Şi în interiorul tău?

— În mine, aceeaşi Forţă.

Deschise ochii şi fu uşor surprinsă când îl găsi pe Luke neschimbat – un bărbat bătut de vreme, cu barbă cenuşie, în haine de muncă concepute pentru soare şi sare şi vânt.

— Şi asta este lecţia – că Forţa nu aparţine Jedilor, spuse Luke. Este cu mult mai mare. Să spui că, dacă Jedi mor, moare lumina este o vanitate. Poţi să simţi asta? Poţi înţelege asta?

Putea. Dar o nouă prezenţă îi chema simţurile trezite.

— este ceva aici, spuse ea. *Chiar* aici. O lumină puternică – orbitoare.

— Acesta este primul templu Jedi, spuse Luke. O concentrare de lumină.

Rey se întrebă cum au găsit-o, cu atât de mult timp în urmă, acei primi Jedi exploratori şi crezu că ştie. Urmaseră o şoaptă în Forţă, cufundându-se în cenuşa fără urme a stelelor galaxiei şi având încredere în Forţă pentru a-şi găsi calea printre ele. Încercă să-şi imagineze vitejia şi credinţa de care aveau nevoie pentru a face asta.

— Mai este ceva aici, spuse ea, simţind. Sub insulă. Un loc – un loc *întunecat*.

Îl putea vedea acum, în ochii minţii. Platouri stâncoase lângă mare, prevestitoare de rău şi reci. Cu o gaură întunecată în stâncă...

— Echilibru, spuse Luke şi exista o îngrijorare în vocea lui. Lumină puternică, întuneric puternic.

— este frig. Mă cheamă.

Lespedea tremura sub ea iar praful şi pietrele cădeau de pe stâncile din jurul lor.

— Rezistă-i, o îndemnă Luke. Rey, *luptă*!

Rey îi auzea vocea slabă care îi striga numele. Dar dispăru în nimic, şi tot ce putea auzi Rey era clocotirea apelor. Stătea pe malul rece şi stâncos din viziunea ei, mişcându-se parcă hipnotizată spre o gaură neagră dinaintea ei – sursa acelei clocotiri. Sunetul crescu, ajungând la un crescendo când apa ţâşni din stâncă.

Cu o tresărire, Rey se trezi pe bord. Luke îşi trăgea înapoi mâna. O pălmuise. Ea gâfâi ca să respire, având senzaţia că parcă ar fi fost târâtă din apa adâncă.

Faţa îi era udă. La început crezu că este imaginaţia ei, dar din păr îi picura apa şi putea gusta sare pe limbă.

Ochii Maestrului Jedi erau prudenţi şi fixaţi asupra ei.

— Locul ăla încerca să-mi arate ceva, reuşi Rey să-i explice. Aceasta încerca.

— Te-ai dus direct spre întuneric, spuse Luke. Ţi-a oferit ceva ce-ţi trebuia şi tu nici n-ai încercat să te opreşti.

Se întoarse cu spatele spre ea, dar ea întinse mâna tremurândă ca să-l oprească. Pentru că îşi dădea seama de altceva – ceva ce ştiu imediat că Luke ar fi vrut ca ea să nu simtă.

— Am văzut *totul,* spuse ea. Insula şi dincolo de ea am simţit stelele cântând. Am crezut că îmi va exploda inima. *Dar nu te-am văzut pe tine.* Nimic de la tine. Nu lumină, nu întuneric. Te-ai izolat de Forţă.

Luke se uita la ea, cu faţa palidă şi obosită.

— Am mai văzut puterea asta brută o singură dată, în Ben Solo, spuse el. Nu m-a speriat suficient atunci. Acum mă sperie.

Rey se îndepărtă de ceea ce vedea în privirea lui şi fu uşurată când Luke plecă de lângă ea, în întunericul templului antic.

Capitolul 14

Din punctul său de supraveghere de la periferia punţii secundare a lui *Raddus*, Poe o urmărea cu atenţie pe Holdo şi îşi suprimă nevoia de a găsi un motiv să se întoarcă în hangarul unde îi lăsase pe Rose şi Finn.

Totul era pregătit, sau ar fi trebui să fie. Avea prieteni pe toată nava, mulţi dintre ei împărtăşindu-i neliniştea cu privire la noul lor comandant. Era banal să autorizezi un zbor cu o navetă uşoară, să ştergi zborul din programul de zbor şi să treacă peste mesajul de eroare rezultat. Fiecare tehnician de la logistică cu un sentiment rudimentar de autoconservare avea o parolă ascunsă sau chiar două pentru cazul în care sistemul devenea capricios şi bloca operaţiunile normale.

Poe se mută de pe un picior pe altul. S-ar fi simţit mai bine dacă ar fi fost în spatele manşei, desigur, dar Rose şi Finn ştiau să zboare. Ei bine, ok, Finn nu. Dar Rose era calificată pentru o navetă uşoară. La naiba, chiar şi C-3PO ar putea face faţă unei navete uşoare. În plus, dacă ceva nu ar fi mers cum trebuie, BB-8 i-ar spune. Deşi, dacă tot se gândea la asta, Poe nu era sigur unde se dusese BB-8.

Haideţi măi. Scoateţi nava aia de pe punte înainte ca Doamna Rancor să ceară o inspecţie sau ceva de genul ăsta. Cu toate acestea, când alerta sună în cele din urmă pe consola monitorului de operaţiuni, Poe aproape că sări prin geam.

— Ce a fost asta? întrebă Holdo, ridicând privirea.

— Nimic, doamnă Amiral, spuse Connix. Reziduuri spaţiale.

Holdo, mulţumită, se întoarse la munca ei. Connix ridică privirea şi împărtăşi o aplecare din cap conspirativă cu Poe. Naveta se lansase.

— Navele mai mici vor rămâne primele fără combustibil, spuse Holdo. Trebuie să începem evacuarea echipajelor lor pe nava amiral. Începând cu fregata medicală.

Poe examină puntea. Connix nu era singura care avea îndoieli. Le văzu spatele rigid şi ochii fixaţi pe monitoare. Era treaba unui comandant să simtă asta, să-şi citească puntea şi oamenii. Holdo ori nu a putea ori nu voia. Şi asta îl înfurie pe Poe. Leia construise *Rezistenţa* în ciuda apatiei Noii Republici, a

sabotajului Primului Ordin ori a lipsei cronice de credite, echipamente şi personal. Şi acum Holdo – cineva în care Leia avusese *încredere* – părea hotărâtă să-i distrugă toată munca.

— Deci abandonăm *Anodyne*, spuse Poe. Ce schimbări aduce asta, doamnă Amiral? Ce se întâmplă când nu vor mai rămâne nave de abandonat?

Holdo îl fixă cu privirea pe Poe.

— Vrei un plan îndrăzneţ, spuse ea. Ceva pentru eroul impetuos, cutezător, care salvează lumea de unul singur. Asta este ceea ce vrei?

— Vreau doar să cunosc planul, spuse Poe neputincios. Cred că asta vrem cu toţii.

— Şi, la momentul potrivit, îl vei cunoaşte, spuse Holdo. Dar, ca să fie clar: nu vor exista eroisme idioate, planuri îndrăzneţe sau bombardamente spectaculoase, cât timp conduc eu.

Frustrările lui Poe explodară.

— O să distrugi tot ce a construit Leia.

— Căpitane Dameron. Dacă eşti aici pentru a sluji o prinţesă, te voi repartiza să goleşti ploştile bolnavilor, răspunse Holdo. Dacă eşti aici pentru a servi *Rezistenţa*, urmează-mi ordinele. Cineva trebuie să salveze această flotă de eroii săi.

Şi cu asta se întoarse spre monitorul ei, dându-i voie să plece. Poe, uluit, privi în jurul punţii auxiliare şi nu văzu că niciun alt ofiţer nu dorea să-i întâlnească privirea.

* * *

Nava lui Rose şi Finn ieşi din hiperspaţiu deasupra planetei deşertice Cantonica, un glob aproape fără nicio caracteristică, având o singură mare albastră care îi amintea lui Rose, în mod neliniştitor, de un ochi care privea în vid.

— Deci, acest loc este extravagant? întrebă Finn. Nu pare extravagant. Arată bej.

— Partea bej nu contează – nimeni nu locuieşte acolo, spuse Rose, dorind să se poată concentra asupra zborului ei şi nu asupra frământărilor lui. Oraşul este în partea albastră.

— Ştii acest oraş, Canto Bight?

— Din poveşti, spuse ea. Este un loc îngrozitor, plin cu cei mai răi oameni din galaxie.

Paige ar fi spus probabil că este nedrept – că Rose nu ar trebui să-i invidieze pe oamenii care se distrau puţin. Dar ideea de a purta haine luxoase şi de a juca jocuri de noroc în timp ce galaxia ardea, i se părea obscenă.

— De ce nu se ascunde nimeni niciodată într-un loc frumos? întrebă Finn. Flota nu mai are mult combustibil – ar fi mai bine să ne grăbim.

Rose se desprinse de pe scaunul pilotului.

— O să-i derutez pe cei care se ocupă de aterizări, spuse ea. Nu atinge orice.

Finn păru uşor jignit.

— Nu voi atinge nimic.

Dar imediat ce Rose părăsi cabina de pilotaj, îşi sprijini braţul un panou – un panou care, pentru a fi corecţi, părea că nu are nicio legătură cu manşa sau orice era acel lucru pe care Rose îl folosea pentru a zbura – şi naveta se lăsă violent pe o parte.

Îşi ridică braţul şi naveta se întoarse înapoi la cursul potrivit – dar se auzi o lovitură în cabina din spatele lui.

— Am atins ceva, mărturisi Finn. Eu am fost de vină.

Rose băgă capul în cabină, arătând exasperată.

— Fără un pic de practică, o să ne ucizi pe amândoi. Hai să te învăţ cum să aterizezi o navetă.

— Nu sunt pilot, obiectă Finn.

— Ei bine, este timpul să înveţi. Apropo, droidul rotund este în toaletă.

Finn, surprins, trecu pe lângă ea şi privi în spaţiul micuţ. BB-8 se băgase într-adevăr în interior şi îl salută pe Finn cu un şir vesel de bipuri. I se părea lui sau astromecul arata puţin îngâmfat?

— Încetează să mai tragi de timp şi vino aici, îi strigă Rose din cabina de pilotaj.

Finn se întoarse, cu BB-8 rostogolindu-se în spatele lui şi privi cum Rose arăta spre diverse lucruri.

— Controlul manşei, acceleraţia, frâna.

— De ce trebuie să fie totul atât de complicat? mormăi Finn.

— Nu este mai complicat decât o capsulă de evacuare obişnuită, îi spuse Rose cu un zâmbet. Şi păreai gata să zbori cu una.

— Asta a durut, îi spuse Finn, simţindu-şi faţa înroşită.
Rose ridică o sprânceană şi el oftă, ridicându-şi mâinile.
— Bine. Controlul chestiei ăleia, acceleraţia, frâna. Am înţeles. Acum arată-mi restul.

* * *

Sirenele şi strigătele umpleau coridoarele lui *Anodine.* Poe îi ajută pe doi medici tineri să împingă pe coridor o cuvă portabilă de bacta care avea înăuntru un luptător din *Rezistenţă* rănit, omul încercând să se stabilizeze în interiorul cuvei, în timp ce bacta se ondula înainte şi înapoi. Aproape că ajunseseră la hangarul fregatei medicale – dar evacuarea dura prea mult. *Anodyne* abia mai avea combustibil în rezervoare, în cazul în care nu îl epuizase deja. Rămăsese în spatele celorlalte nave din flota *Rezistenţei*, rămânând neprotejată de scuturile puternice ale lui *Raddus*. Când combustibilul fregatei medicale se va termina, nava îşi va pierde avansul şi va intra aproape imediat în raza de acţiune a armelor urmăritorilor lor din Primul Ordin.
Poe se întoarse, făcând semn următoarei grupe de medici să se grăbească.
Anodyne tremura şi o explozie umplu cu foc coridorul din spatele lui Poe. Nu mai era nimic de făcut. Încercară să meargă mai repede fără să răstoarne cuva.
În faţă, în hangar, pilotul de interceptoare C'ai Threnalli stătea în partea de jos a rampei unui transportor. Ca mulţi dintre piloţii flotei – inclusiv Poe – pilotul Abednedo fusese pus să zboare pe transportoare şi navete şi i se ceruse să ajute la evacuarea echipajelor.
Anodyne se cutremură din nou, când turbolaserele Primului Ordin continuară să-i lovească scuturile.
C'ai îl făcu semn lui Poe să se grăbească.

* * *

Pe puntea *Supremaţiei,* Hux privea în holotanc, cu o expresie ocupată pe chip. Grupul nave al Primului Ordin umplea partea stângă a afişajului; în dreapta, *Raddus* le urmărea pe cele două nave mai mici ale *Rezistenţei*.

— Crucişătorul principal este încă în afara razei de acţiune, dar fregata lor medicală nu mai are combustibil şi rămâne în urmă, îi raportă Căpitanul Peavey.

— Începutul sfârşitului lor, spuse Hux. Distruge-o.

Se dădu ordinul şi turboaserele mari ale *Supremaţiei* deschiseră focul. Peavey privi cum scuturile deja slăbite ale *Anodynei* au pâlpâit, apoi au murit. Un baraj de focuri laser sparse spatele fregatei, rupând-o în două; imediat după aceea nava *Rezistenţei* era redusă la gaze şi particule supraîncălzite de metal.

— Ţinta a fost distrusă, spuse Căpitanul Yago, un pic rigid.

— Am înţeles, spuse Peavey, dând uşor din cap în semn de scuză în direcţia lui Yago.

Supremaţia fusese sub comanda lui Yago până când, în mod neaşteptat, lui Hux i se acordase permisiunea de a-şi transfera comanda de pe *Finalizator* pe această navă amiral şi îl informă brusc pe Peavey că şi el era transferat.

Peavey trebuia să-i acorde credit lui Hux pentru asta: Generalul novice ştia că va fi expus fără un căpitan cu experienţă pe care să se bazeze în continuare şi că – după ce a fost lăsat fără comandă – Yago l-ar ajuta cu ranchiună, în cel mai bun caz.

Ca şi Peavey, Yago era veteran al flotei Imperiale. Întâmpinase intrusul de pe puntea sa cu un formalism rigid, purtarea lui fiind rece dar fără cusur şi relaţiile sale Peavey fuseseră practice şi corecte. Asta era produsul anilor de pregătire şi a zecilor de ani de serviciu, genul de lucru pe care tatăl lui Hux – deşi era nebun – l-ar fi înţeles chiar dacă fiul îl desconsidera.

Yago avea să-l îndure pe Hux la fel cum o făcea şi Peavey – pentru că ambii ştiau că Generalul nu va rezista prea mult. Fără îndoială că va reuşi să distrugă rămăşiţele *Rezistenţei* şi se va scălda în gloria acelei realizări pentru o vreme. Dar atunci vor începe adevăratele provocări. Primul Ordin va avea de îmblânzit o galaxie îndărătnică, una care se scufundase în haos. Şi, mai devreme sau mai târziu, Hux va da greş, demonstrând că este un ofiţer incompetent şi un lider necumpătat.

Peavey zâmbi în sinea lui. Hux era un revoluţionar, plin de foc şi fervoare, dar vremurile revoluţionarilor erau trecătoare.

Se uită pe fereastră, cu mâinile la spate. Navele supravieţuitoare ale *Rezistenţei* se aflau imediat în afara razei armelor Primului Ordin. Dacă ar fi existat vreo şansă ca acele nave fugare să primească întăriri, Peavey ar fi recomandat să se încerce avarierea lor cu valuri de atacuri ale vânătorilor TIE, dar toate informaţiile Primul Ordin indicau că nu va veni niciun sprijin. Asta însemna că nu exista niciun motiv pentru a pune piloţii în pericol – nu cu flota *Rezistenţei* incapabilă să fugă şi rămasă fără ajutor. Hux avea dreptate despre un lucru – acesta era începutul sfârşitului lor.

Ceea ce însemna că sfârşitul lui Hux era tot mai aproape.

* * *

Mult sub puntea *Supremaţiei*, Căpitanul Phasma stătea în mijlocul unui vast hangar. Deşi era imposibil de spaţios, mai mare chiar decât unele nave din clasa Capital, era doar una dintre numeroasele zone de reunire de pe enorma navă amiral a Primului Ordin.

Phasma privi rândurile de TIE-uri şi nave de atac, păşitorii care se aflau lângă navele lor de debarcare, legiunile de trupe de şoc, piloţii îmbrăcaţi în negru care aşteaptau în formaţie. Erau gata – gata să se dezlănţuie asupra a ceea ce mai rămăsese din *Rezistenţă* odată ce conducătorii ei vor accepta situaţia şi vor ateriza pe pământ, sperând să fie în siguranţă.

Nu vor fi. Trupele ei vor avea grijă de asta.

Majoritatea fiinţelor galaxiei erau moi – crescute la adăpost şi îşi petreceau restul vieţii încercând să se asigure că rămân ignoranţi şi indolenţi. Phasma era orice altceva dar nu moale – şi din momentul în care începuse să meargă, înţelesese că nu exista siguranţă. Nu exista decât supravieţuirea, care era produsul unei lupte neîncetate.

Îşi înclină casca cromată pentru a i se adresa celui care era al doilea la comandă.

— Fiţi pregătiţi, Comandante, spuse ea. Navele lor cad ca muştele. Se apropie vremea noastră.

* * *

Transportorul lui Poe scăpă de pe *Anodyne* cu puţin timp înainte ca focurile trase de pe nava amiral a Primului Ordin să distrugă fregata neputincioasă în câteva secunde.

Explozia zgudui transportorul şi lumină feţele luptătorilor pe care îi ajutase la evacuare. Unii erau ajutaţi de instalaţiile de asistenţă medicală, fiind mutaţi doar pentru că altfel ar fi murit. Stăteau tăcuţi, bărbaţi şi femei, ameţiţi de sedativele administrate de droizi sau ignorând stoic ceea ce trebuia să fie o durere cumplită.

Dar echipajele şi soldaţii sănătoşi abia arătau mai bine. Se uitau lîn jos, trişti şi nefericiţi.

Ei nu văd niciun motiv pentru a spera. Pentru că Holdo nu le va da vreunul.

Navele *Rezistenţei* zburau, dar Poe se întrebă dacă spiritul mişcării nu dispăruse deja.

Capitolul 15

Rey cobora prin ploaie pe scările crăpate şi ciobite, fiind atentă pe unde mergea – după toate prin câte trecuse, ar fi fost mai mult decât ridicol să moară căzând pe o scară umedă. Îl găsi pe Chewbacca în cabina *Şoimului*, luptându-se cu comunicatorul hiperspaţial al cargobotului.

— Încă nu poţi comunica cu *Rezistenţa*? întrebă ea.

Wookiee lătră frustrat.

— Continuă să încerci, spuse Rey încurajator. Dacă reuşeşti, întreabă-i care este situaţia şi... întrebă despre Finn.

Chewbacca promise că o va face şi Rey luă înapoi spre rampă, ştergându-şi ploaia de pe frunte. Se întrebă dacă ar fi trebuit să întrebe despre duzina de porgi cocoţaţi pe tabloul de bord, urmărind munca Wookieeului – sau despre porgul care se aşezase prietenos pe umărul lui păros. Presupuse că porgii vor deveni cină destul de curând, iar Wookieeul folosea *Şoimul* drept cămară de provizii. Să tratezi cina de mâine, drept animal de companie astăzi i se părea lui Rey ca fiind ciudat, dar galaxia era mare şi fiecare specie avea dreptul la ciudăţeniile sale.

* * *

Acum ploua mai tare, iar Rey zăbovi sub *Şoim,* privind cu uimire şi întinzând ocazional mâna, astfel încât să poată simţi ploaia stropindu-i palma. Apa era preţioasă pe Jakku, fiind monedă de schimb, fiind păstrată cu grijă şi fiind motiv de luptă, iar abundenţa strălucitoare de aici încă i se părea o minune. Ştia că Îngrijitorii o adunau în butoaie, în timp ce rădăcinile subţiri ale ierbii insulei şi arbuştii beau nerăbdătoare cât de mult puteau.

Ceva răzbătu prin conştientizarea ei şi se întoarse să se uite la marea cenuşie, fericirea ei lăsând loc groazei de ceea ce deja ştia că va vedea. Kylo se uita la ea.

— Şarpe ucigaş, spuse Rey în timp ce ochii lui se fixau pe ai ei.

El se apropie şi ea tresări, dar refuză să dea înapoi.

— Nu eşti cu adevărat aici, nu mă poţi atinge, spuse ea. Sunt în siguranţă.

— Pentru cineva care este în siguranţă, îţi este grozav de frică, răspunse Kylo.

El o privea cu ochi întunecaţi pe faţa lui palidă şi ea îşi dădu seama că el putea vedea stropii care săreau din piatră şi o loveau.

— Ai întârziat prea mult, spuse ea, hotărâtă să treacă de aerul lui de curiozitate detaşată. Ai pierdut. L-am găsit pe Skywalker.

— Cum merge? întrebă Kylo, amuzat. Apoi ochii lui fulgerară. Ţi-a spus ce s-a întâmplat, în noaptea în care i-am distrus templul? Ţi-a spus de ce?

— Ştiu tot ce trebuie să ştiu despre tine, răspunse ea uimită.

— Chiar aşa? întrebă el şi o privi atent. Da, ştii. Ai privirea aia în ochi, ca în pădure, când m-ai făcut monstru.

El ajunse la un metru sau doi de Rey, iar ea se întrebă ce s-ar întâmpla dacă refuza să se mute şi se intersectau. Se va regăsi din nou în mintea lui şi trebuia să-i îndure prezenţa în a ei? Puteau chiar să se atingă, având o întreagă galaxie între ei?

— Tu *eşti* un monstru, spuse Rey, amintindu-şi teroarea paraliziei de pe Takodana.

Se uită la el şi-i văzu ochii plini de durere. Durere şi conflict.

— Da, sunt, spuse Kylo fără nicio ameninţare în vocea lui – numai nefericire.

Şi apoi dispăru, lăsând-o să privească valurile cum se rupeau pe pietre. Se uită la marea înspumată, nefiind sigură ce căuta, apoi simţi o altă furnicătură de conştientizare. Se întoarse, privi spre insulă, prin ploaie, şi îl văzu pe Luke care o aştepta.

* * *

În inima de metal a *Supremaţiei,* Kylo stătea şi se uita la locul unde fusese Rey. Simţi ceva ciudat şi se uită în jos la mâna lui înmănuşată.

Avea apă în palmă.

Se uită la ea, apoi îşi făcu mâna pumn pentru a nu o mai vedea.

Capitolul 16

Finn se îndrăgosti de Canto Bight din momentul în care zbură peste el.

Privea neîncrezător spre marea punctată de iahturi elegante şi la curba graţioasă a golfului în formă de semilună, plin de hoteluri superbe, impunătoare. Dincolo de ele, oraşul era o bijuterie strălucitoare. Bulevardele sale largi înconjurau un complex modern de gresie şi sticlă neagră, scăldat în lumini strălucitoare de toate culorile. Dincolo de complex era un labirint de clădiri joase din piatră, străbătute de străzi înguste, plăcut luminate.

Rose nu dorea să aterizeze în portul spaţial temându-se că naveta va fi recunoscută ca fiind a *Rezistenţei*, aşa că se apropiară jos, pe deasupra marginii mării. Sub ei, cuplurile se plimbau de-a lungul promenadei, admirând apusul soarelui, în timp ce copiii alergau spre marginea valurilor blânde, provocând apa să le atace picioarele înainte de a alerga înapoi pe plajă la părinţii lor.

Finn era atât de ocupat să privească în jur, încât uită să privească mai jos. Naveta se trânti cu nasul pe plajă, aruncându-l pe BB-8 prin cabină şi îmbrâncindu-i pe Rose şi Finn în lateral în centuri, înainte să se oprească cutremurându-se. Finn ridică o privire vinovată în timp ce Rose se ridica de pe scaunul copilotului, crispându-se. Îşi muşcase buza şi era destul de sigură că centurile îi vor lăsa vânătăi acolo unde îi intraseră în umeri.

— Ce? întrebă Finn. Suntem jos dintr-o bucată, nu-i aşa?

BB-8 bipăi amuzat. Rose doar clătină din cap.

— Încă mai cred că este o idee proastă să lăsăm naveta aici, spuse Finn.

— Nu ne putem permite o dană în portul spaţial, îţi aminteşti? Sau să ne transmită identităţile. În plus, dacă ai fi aterizat aşa în portul spaţial îacum am fi în unitatea medicală, sau într-un crater.

— Dar...

— Dar nimic. Haide. Flota are nevoie de noi.

Se grăbiră să urce plaja până la promenadă, apoi se îndreptară spre luminile cazinoului. Traversând piaţa delimitată

de copaci din faţa Casinoului Canto şi a Pistei de curse, Finn aproape că fu lovit de două speedere luxoase – maşini de stradă puternice, musculoase, cu motoare care urlau. Unul după altul, şoferii organici se aplecară de pe geamuri pentru a le face sugestii anatomice neplăcute.

Rose îi răspuns celui de-al doilea şofer cu o contra-sugestie care ar fi cerut mult mai multă intimitate şi îl care făcu pe BB-8 se bipăie admirativ.

— Nu au droid-speedere în oraşul ăsta? întrebă Finn, destul sigur că se înroşise.

Rose îl privi surprinsă.

— Orice turist îşi poate permite să se plimbe cu un droid, explică ea cu răbdare. Dacă ai într-adevăr credite, angajezi ajutor în carne şi sânge.

— Nu mă gândisem la asta, spuse Finn stânjenit în timp ce urcau spre intrarea în cazinou, ferindu-se de pâlpâirile de avertizare ale câmpurilor anti-furt ale speederelor parcate.

Finn ocoli un valet agitat şi privi grădinile parfumate şi holo-panourile care salutau vizitatorii.

— Au un hotel de lux şi un spaţiu comercial, spuse el mirat. Şi douăzeci şi două de restaurante. Cum îl vom găsi pe Maestrul spărgător în toate astea?

— Poate că ne va găsi el, spuse Rose, grăbindu-se în timp ce ajutoarele în livrea deschiseră grandios uşile duble. Tot ce trebuie să facă este să se uite după cei doi ţărani îmbrăcaţi ca nişte jochei unsuroşi de speedere.

Finn înţelese imediat ce a vrut să spună. Erau înconjuraţi de oameni şi extratereştri din fiecare specie imaginabilă, de la micuţii Chadra-Fan la falnicii Dor Namethians cu mâini lungi. Dar toţi erau îmbrăcaţi imaculat. Ochii lui Finn săriră de la vălurile elegante şi rochiile unduitoare la smochingurile elegante şi vestele luxoase cu trene ţinute sus de însoţitori. Capetele aveau coroniţe; ochii priveau prin lornioane ţinute pe poziţie de repulsolifturi. Urechile, nasurile şi apendicele pe care Finn nici nu le recunoştea erau pline de bijuterii în fiecare nuanţă. Mâinile şi degetele erau înconjurate de brăţări şi inele care străluceau în lumină, iar picioarele şi tentaculele ventrale erau ţinute în sus de încălţări care i se părea lui Finn a fi periculos de largi, de înalte sau ambele. Dezmăţul de culori şi bogăţie era atât de copleşitor încât ţinuta cea mai extraordinară abia era băgată în

seamă – dar fiecare ochi părea atras de geaca murdară al lui Finn şi de salopeta de întreţinere a lui Rose. Finn dorea să găsească o gaură în care să se târască, dar Rose privea pur şi simplu în jur dispreţuitoare, respingând oferta de asistenţă a unui însoţitor. Apoi îşi îndreptă umerii şi merse pe hol, cu Finn grăbindu-se după ea. Spre surprinderea sa, personalul cazinoului îi tratã cu aceeaşi slugărnicie extravagantă ca pe oaspeţii ce purtau ţinute care costau cât un mic satelit. Braţele făceau semne de bun venit şi le erau oferite salutări în limbile vorbite rapid ale Inelului Exterior, în timp ce el şi Rose se plimbau prin cazinoul principal, cu BB-8 rulând în spatele lor.

— Acest loc este minunat! exclamă Finn.

— Nu, nu este, mormăi Rose.

— Glumeşti? *Ba da. Este.* Uită-te... uite! Şi uite!

Rose se uită spre rândurile de mese de joc, unde grupurile care râdeau pariau mormane de Cantojetoane pe orice, de la whist Savareen şi Kuari zinbiddle[13] la rotiri ale roţilor jubileu şi runde de hazard toss[14]. În altă parte, jucătorii care cărau găleţi strălucitoare cu jetoane înconjurau caruselurile de maşini plutitoare cu fise, aurii şi negre lucioase având în partea frontală roţi care se învârteau. Barmanii jonglau agitatoare de cocktailuri, dealerii cu fesuri verzi şi veste asortate ofereau felicitări sau simpatie şi droizii servitori păşeau cu atenţie prin mulţimi, plecând politicos capetele, în timp ce roteau abili tăvile cu băuturi din calea celor beţi sau neatenţi.

— Hai să găsim Maestrul spărgător şi să plecăm de aici, spuse Rose.

În timp ce scanau mulţimea, un extraterestru mic, cu ochi întunecaţi, în haine de seară, se împletici până la BB-8 şi băgă o monedă într-un slot de diagnostic instalat într-una dintre nişele de instrumente ale droidului. Confuz şi puţin jignit, BB-8 se dădu înapoi şi bipăi la jucătorul în stare de ebrietate – cine se sughiţă la droid şi apoi băgă încă o monedă.

— Mi-aş dori ca Rey să poată vedea asta, spuse Finn în timp ce Rose se strecura prin mulţimea de invitaţi, vânând la

---

[13] Zinbiddle – joc în care jucătorii erau asmuţiţi unul împotriva celuilalt, cu cărţi extrase din mai multe pachete.

[14] Hazard toss – joc care implică două zaruri şi o cupă din care să fie rostogolite.

fiecare masă bobocul roşu de plom. Frustrată, sări în cele din urmă pe o masă că să poată vedea întregul etaj.

— Ce faci? întrebă Finn, aruncând o privire nervoasă la câţiva extratereştri cu haine negre plictisitoare, despre care era destul de sigur că erau forţe de securitate, întrucât ochii lor erau mereu în mişcare şi nu zâmbeau niciodată.

— Misiunea noastră, nu-ţi aminteşti? Încetează să mai salivezi privind la toate astea, nu mai tânji după Rey şi apucă-te de treabă.

— Nu tânjeam după Rey, obiectă Finn.

Rose păru dispreţuitoare.

— Tânjeai din greu. *Din greu.* Erai gata să abandonezi *Rezistenţa* pentru a o ajuta. Cum poate o persoană să însemne mai mult pentru tine decât o întreagă cauză?

Finn nu se mai uită la trioul de Suertons joviali – nu era nicinu plom roşu acolo – pentru a se uita la Rose.

— Am crescut într-o armată ca să lupt pentru o cauză, spuse el. Apoi am întâlnit-o pe Rey. Şi pentru prima dată am avut pe cineva la care să ţin şi pentru care să lupt. Asta am vrut să fiu.

Se pregăti pentru o altă remarcă caustică, dar faţa lui Rose se înmuie.

— Când va reveni, va fi un Jedi ca în poveşti? întrebă ea. Robe brune, părul împletit în coadă?

Asta îl făcu pe Finn să râdă.

— Nu. Rey să fie Jedi? Nuuu.

Încercă să-şi dea seama unde ar putea purta un boboc roşu de plom un Xi'Dec încărcat cu ouă, apoi renunţă

— Dar va fi altfel, spuse Rose.

— Nu, insistă el. Rey va fi întotdeauna Rey.

Era sigur de asta şi era puţin enervat de faptul că Rose nu înţelegea. Rose se uită sceptică la el apoi se întoarse la cântărirea încruntată a jucătorilor bogaţi din jurul lor.

— Ea are drumul ei, spuse ea. Tu trebuie să ţi-l găseşti pe al tău.

— Mulţumesc, înţeleaptă maestră Rose.

— Oricând cu plăcere, ucenic.

— Când o voi vedea din nou va fi doar Rey.

Îi zâmbi lui Rose, care clătină din cap şi continuă să caute noi oameni bogaţi de care să nu-i placă.

* * *

BB-8 rămase nemişcat pe podeaua cazinoului, bipăind încurajator.

Extraterestrul beat băga o altă monedă în nişa sa de instrumente şi BB-8 ciripea fericit, aprinzând luminile de diagnosticare de pe cap, apoi oferea un gângurit trist. Frustrat, jucătorul băga mâna în găleată după încă o monedă.

Rose se retrăsese într-un bar dintr-o parte a cazinoului care avea deschidere la briza serii. Un barman mustăcios în livrea cuverde şi alb pregătea un cocktail în timp ce jucătorii stăteau la umbre, studiind pachetele de cărţi.

Rose se uită la o pereche de invitaţi care rânjeau deschis la salopeta ei.

— Cred că am acoperit întregul cazinou, spuse Finn. Unde este tipul ăla?

Dintr-o dată, un tremur de mişcare şi un zgomot furtunos umplură spaţiul din spatele barului, răsturnând paharele şi sticlele.

— Ăia erau ce cred eu? întrebă Rose mirată.

Se repezi printr-o uşă, cu Finn grăbindu-se după ea.

— Hei, ce s-a întâmplat cu *să nu te distrezi*? întrebă el.

Se aflau pe un balcon cu vedere la hipodromul oval, alăturat cazinoului. Spectatorii aplaudau, cu atenţia îndreptată mai jos, unde doisprezece jochei în jachete irizate erau cocoţaţi pe animale cu piei roşietice, urechi lungi şi cozi fâlfâite.

— Ce sunt ăia? întrebă Finn, admirând felul în care urechile, picioarele şi cozile despicau aerul.

Păreau versiuni în carne şi oase ale unor modele exotice de vânători stelari.

— Fathieri[15], spuse Rose, încântată. Au fost animalele preferatele ale surorii mele când eram copii. Nu a apucat să vadă niciodată unul adevărat. Sunt aşa de frumoase...

— Uite, tot locul ăsta este frumos, spuse Finn. Zău aşa! De ce-l urăşti atât de mult?

— Uită-te mai bine, îi sugeră Rose.

---

[15] Fathier – o specie de patrupede negânditoare folosite adesea pentru încălecat, iar locuitorii bogaţi din Kergans şi Cantonica îi călăreau în competiţii

Finn văzu o pereche de electrobinoculare montate pe balustrada balconului şi privi prin ele. Fathierii erau aproape de final. Putea vedea scânteile când electro-biciurile se ridicau şi cădeau, cu lovituri nemiloase ce vizau obţinerea de mai multă viteză de la animalele epuizate. Fără să-şi ia ochii de la fathierii de curse, Rose băgă mâna pe deasupra salopetei şi extrase un medalion pe care îl purta pe un şnur în jurul gâtului.

— Eu şi sora mea am crescut într-un sistem minier sărac, spuse ea. Primul Ordin ne-au furat minereul pentru a-şi finanţa armata, apoi ne-a bombardat ca să-şi testeze armele. Au luat tot ce aveam.

Finn ridică privirea şi o văzu pe Rose strângându-şi medalionul, palidă de furie. Ea flutură un braţ acuzator spre jucătorii înveseliţi din tribuna de mai jos.

— Şi cine crezi că sunt oameni ăştia? îl întrebă ea. Exista o singură afacere în galaxie care te poate îmbogăţi în felul ăsta.

— Războiul, spuse Finn.

— Să vinzi arme Primului Ordin, spuse Rose. Aş vrea să-i pot trage un pumn acestui nenorocit de oraş frumos.

Finn nu ştia ce să spună. În timp ce căuta un răspuns, BB-8 se rostogoli până la ei, cu corpul său sferic zdrăngănind ciudat. Astromecul bipăi frenetic.

— Bobocul roşu de plom? exclamă Rose. Unde?

Capitolul 17

Rey stătea vizavi de un aflorimente de stâncă, practicând antrenamentul cu bastonul. Pe Jakku rareori neglijase o astfel de practică – trebuia să se apere de ameninţările care variau de la jefuitorii Teedo la tovarăşii recuperatori dispuşi să ucidă pentru o marfă valoroasă. Lăsase deoparte antrenamentul de la sosirea pe insulă, totuşi, şi acum îşi dorea să nu o fi făcut. Îşi ieşise din mână, pe moment. Dar efortul o ajuta de asemenea să îndepărteze ceaţa şi frustrarea care o cuprinseseră. Nu erau discursuri concise de Jedi sau vizitatori răi de care să se ocupe – era doar nevoia de a-şi face bastonul să se învârtească şi să lovească.

Rey nu îşi permise să se odihnească până când nu începu să transpire iar braţele şi umerii o dureau. Sprijinindu-se pe baston, ignorând porgii curioşi care se învârteau deasupra ei, văzu sabia de lumină a lui Luke ivindu-se din geantă.

Ar putea să încerce? *Sigur* că ar putea.

Sabia de lumină se simţea altfel în mâinile ei – era mai grea şi nu exista nici impulsul suplimentar furnizat de către contragreutatea bastonului. Dar principiile nu erau prea diferite. Şi sabia de lumină părea, cumva, *vie* în mâinile sale – de parcă ceva din interiorul ei îi concentra simultan forţa şi îi călăuzea loviturile şi paradele. Perceperea energiei din jurul ei se ascuţise şi cântecul lamei părea să rezoneze cu curenţii Forţei care o înconjurau, amplificându-i. Nu mai simţea transpiraţia care-i curgea pe faţă, sau oboseala care-i îngreuna braţele şi picioarele. Nu era decât mişcarea corpul ei şi a sabiei de lumină, de parcă erau o singură entitate. Lovea şi para, se rotea şi se unduia, până când distincţia dintre armă şi persoana care o mânuia deveni neclară.

— Impresionant, spuse Luke.

Sunetul vocii lui o scoase din transă. Întorcându-se ca să se uite la el, se împiedică uşor, lovitura continuând şi lovind stânca, nu prin aerul gol.

Sabia de lumină străbătu aflorimentul pe care îl folosise ca partener de antrenament şi jumătatea superioară alunecă, dispărând peste marginea pantei. Praful şi stânca zburară prin aer, împreună cu smocuri de iarbă şi porgii indignaţi.

În timp ce Luke privea amuzat, Rey dezactivă arma şi aruncă o privire peste margine. Piatra masivă distrusese un cărucior de-al Îngrijitorilor şi lăsase o cicatrice largă până la mare. Mai jos, doi Îngrijitori discutau consternaţi, apoi se holbară la ea dezaprobator.

* * *

Soarele se scufunda spre orizont când Rey şi Luke intrară templul Jedi, privindu-se unul pe altul pe deasupra izvorului din mijlocul spaţiului antic.

— Deci, spuse Rey.

— Deci.

Ea clătină din cap.

— Nu, de data asta tu începi.

— Ţi-am arătat că nu ai nevoie de Jedi pentru a folosi Forţa, spuse Luke. Deci, de ce ai nevoie de Ordinul Jedi?

Rey se uită la el. Cu siguranţă acesta era un alt test de-al său. Ea auzise poveştile despre ceea ce fusese el în stare să facă cu Forţa. Văzuse cu propriii ochi ce realizase Kylo folosind acea energie. Şi simţi – cu un amestec de teamă şi anticipare – ce i-ar putea permite cândva propriile sale puteri în creştere.

Dar o singură persoană nu putea să stea împotriva unei armate ca cea a Primului Ordin. Oricât de puternică ar fi.

— Pentru a lupta cu întunericul în creştere, spuse Rey. Ordinul a păstrat pacea şi a protejat lumina din galaxie timp de o mie de generaţii... Şi pot spune din privirea ta că fiecare cuvânt pe care tocmai l-am spus a fost greşit.

Luke zâmbi şi studie mozaicul de pe podea. Ea se întrebă cu cât timp în urmă fusese creat şi de mâinile cui.

— Ai avut dreptate când ai spus *o mie de generaţii*, spuse el. Lecţia a doua. Acum, că au dispărut, Jedi sunt mistificaţi, divinizaţi. Dar, dacă dai deoparte mitul şi te uiţi la faptele lor, de la naşterea Sithului până la căderea Republicii moştenirea Jedilor este eşecul. Ipocrizie. Aroganţă.

— Nu este adevarat! protestă ea, privindu-l şocată.

Dacă el era ultimul din Ordin, galaxia avea nevoie de el pentru a fi custodele lui, continuatorul. Galaxia nu ducea lipsa de cei care doreau să-i vadă pe Jedi discreditaţi şi îngropaţi, şi uitaţi. Dar acesta nu era un test.

— La apogeul puterii lor i-au permis lui Darth Sidious să se ridice, să creeze Imperiul şi să-i eradicheze, spuse Luke. Un Maestru Jedi a fost responsabil pentru pregătirea şi crearea lui Darth Vader.

— Şi tot un Jedi l-a salvat! obiectă Rey. Da, era cel mai urât om din galaxie – dar *ai* văzut că exista un conflict în el. Ai crezut că nu este pierdut, că poate fi schimbat.

Nu înţelegea. Era destul de tulburător că Luke respinsese moştenirea Jedi. Dar, indiferent ce i se întâmplase, îl determinase să respingă şi propria moştenire. Nu pentru prima dată, ea se întrebă dacă, în anii lui exil, nu alunecase în nebunie. Dar bărbatul cu barbă, în haine de lână aspră, nu arăta nebun. Doar foarte trist.

— Şi am devenit o legendă, spuse Luke. Au fost mulţi ani de echilibru. Nu am luat Padawani şi nici întunericul nu a crescut. Dar apoi l-am văzut pe Ben, nepotul meu – cu acel măreţ sânge de Skywalker. Şi, în orgoliul meu am crezut că-l pot antrena, că îi pot transmite puterile mele. Că s-ar putea să nu fiu ultimul Jedi.

Privirea lui erau departe acum, scrutând trecutul. Rey se întrebă dacă retrăia acele vremuri întunecate în fiecare zi, cugetând în vârful insulei ca atunci când îl întâlnise pentru prima dată, sau dacă nu o făcea deloc – dacă nu cumva sosirea ei îl obligase să se confrunte cu acele evenimente care îl făcuseră să se despartă de familie şi prieteni şi să dispară.

— Han a fost... cum era Han, spuse Luke. Dar Leia mi l-a încredinţat pe fiul ei. L-am luat împreună cu alţi doisprezece elevi şi am făcut un templu de antrenament. Şi până să-mi dau seama că nu mă pot măsura cu întunericul, a fost prea târziu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Rey cu blândeţe.

* * *

Ben Solo – nu mai era un băiat, dar nici bărbat, încă – se uita surprins şi alarmat. Unchiul său Luke intrase noaptea în camera sa, iar acum stătea deasupra lui. Nu exista niciun semn de probleme – Luke era neînarmat – dar chipul Maestrului său era plin de îngrijorare. Şi Forţa clocotea de pericol.

Mâna lui Ben se ridică, nu spre Luke, ci dincolo de el, spre pietrele tavanului. Făcu pietrele să se supună poruncii sale

şi să se prăbuşească în capul lui Luke. Să-l strivească şi să-l îngroape.

* * *

— Probabil că a crezut că sunt mort, spuse Luke. Când mi-am revenit, templul ardea. El dispăruse cu o mână de elevi şi îi măcelărise pe restul. Leia a dat vina pe Snoke, dar eu am fost cel care a distrus acea familie. Am *eşuat*. Pentru că eram Luke Skywalker, Maestrul Jedi. O legendă.

Spuse ultimul cuvânt ca şi cum ar fi fost ceva îngrozitor – o povară şi un blestem. Dar Rey îi susţinu privirea.

— Poate că galaxia are nevoie de o legendă. Eu am nevoie de cineva care să-mi arate locul meu în toată povestea asta. Şi nu ai dat greş cu Kylo – *el a eşuat*. Eu n-am s-o fac.

Luke o privi grav şi când vorbi, vocea lui era calmă.

— Nu ştiu cine este mai periculos: elevul care vrea să mă distrugă sau cel care vrea să devină ca mine.

O vreme nu se auzi decât sunetul vântul. Apoi Rey o simţi: ceva se apropia. Ieşi pe lespedea de meditaţie, ridicată mult deasupra mării şi privi la orizont. Şase nave – construcţii brute de lemn – săgeau prin apă spre insulă.

Rey se încordă. Au fost găsiţi.

— Este un trib de pe o insulă vecină, spuse Luke în spatele ei.

Se relaxă uşurată.

— Vin o dată pe lună pentru a fura şi jefui satul Îngrijitorilor, adăugă el.

Rey se grăbi până la marginea lespezii, încercând să urmărească traseul. Inima începu să-i bată mai tare. Navele se îndreptau într-adevăr uşor spre nord de ei, perfect poziţionate pentru a atinge promontoriile şi pământul în golful în care colibele îngrijitorilor se îngrămădeau lângă mare.

— Atunci, haide! îl îndemnă pe Luke. Trebuie să-i oprim!

Dar el doar stătea pe lespede, privind navele şi mare. Ea se uită la el neîncrezătoare.

— Haide! spuse ea.

— Ştii ce ar face un Jedi adevărat acum? întrebă Luke, de parcă ar fi avut tot timpul în lume. Nimic.

— *Ce?* Asta nu este o lecţie – le vor face rău! Trebuie să-i ajutăm!

— Dacă îi ataci, vor reveni luna următoare – mai mulţi şi mai violenţi. *Tu* vei fi aici luna viitoare?

Frustrată, Rey urmări corăbiile navigând pe apă, fiecare clipă aducându-i mai aproape de satul neajutorat. Simţurile ei se aprinseră, bombardând-o cu imagini: ouă sparte, maluri prăbuşite, oase rupte şi focuri în toiul nopţii.

— Asta arde în interiorul tău, acea furie când te gândeşti ce au de gând să facă atacatorii? întrebă Luke. Cărţile din biblioteca Jedi spun să ignori asta. Să acţionezi numai atunci când poţi menţine echilibrul. Chiar dacă oamenii sunt răniţi.

Oh, chiar aşa? Ei bine, atunci la naiba cu ceea ce spune o grămadă de cărţi vechi.

Rey trecu de Luke, se strecură prin intrarea în templu şi o luă la fugă pe scările antice.

— Aşteptă! auzi strigătul Maestrului Jedi. Rey!

Dar Rey aşteptase îndeajuns.

* * *

Maestrul spărgător arăta exact aşa cum îşi imaginase Finn: un om tânăr, cu o şuviţă de păr albă, izbitoare, subţire, şi mustaţă perfect îngrijită. Purta un smoching imaculat, brâu lat din piele, inel de platină – şi, da, avea pe rever un ac care semăna cu o floare roşie. Stătea la un capăt al unei mese de joc, înconjurat de privitori nemişcaţi, ţinând o pereche de zaruri într-o mână. Lângă el era o femeie înaltă, roşcată, al cărei păr aranjat geometric părea să leviteze deasupra cheongsamului [16]decorat cu un model complex, hipnotizant, de dantelă. Maestrul spărgător îi făcu cu ochiul femeii în dantelă, apoi se lăsă zarurile să zboară. Căzură pe masă şi spectatorii răcniră de încântare. Timpul păru să încetinească, în timp ce Finn îşi croia drum mulţime, urmat de Rose şi de zgomotosul BB-8.

Ştia cumva că totul se va rezolva. Era aproape la limită, desigur – flota va merge pe aburi de combustibil până se vor întoarce ei – dar va fi bine.

---

[16] Cheongsam – rochie strânsă pe corp

Un Abednedo cu faţa acră păşi în faţa lui, foarte aproape. Mai mult nedumerit decât enervat, Finn încercă să treacă pe lângă el.

— Da, ei sunt, spuse Abednedo.

Înainte ca Finn să poată protesta sau chiar să înţeleagă ce se întâmplă, doi poliţişti făcură un pas înainte, spunând ceva despre o parcare. Sau poate că era despre mizeria făcută. Finn nu era sigur – pierdu firul conversaţiei când văzu că poliţiştii îşi deschid electroşocurile şi le ridică.

Chestia asta se întâmplă mult prea des, gândi el cu un moment înainte ca unda de energie electrică să treacă prin el, lumea din jurul lui să se reducă la un tunel îngust şi totul să devină negru.

* * *

Scările durau prea mult, aşa că Rey derapă pe panta ce cobora de la templu, apoi alergă de-a lungul insulei, împrăştiind cuibarele porgilor şi căutând în geantă sabia de lumină a lui Luke. Fugi pe lângă copacul care adăpostea volumele Jedi şi ajunse la cărarea şerpuitoare care ducea în satul Îngrijitorilor. Începea să se întunece şi respira din greu. Putea vedea luminile dedesubtul ei – şi, prin întuneric, formele corăbiilor hoţilor apropiindu-se de malul stâncos.

Frica îi dădu lui Rey o explozie suplimentară de viteză – frica şi furia. Luke spusese că atacatorii veneau în fiecare lună. Asta însemna că se întâmplase de multe ori în timpul exilului său. Câte nopţi stătuse posomorât pe creasta insulei, fără să facă nimic, în timp ce aceia care îl slujeau erau lăsaţi să sufere?

Nu înţelegea cum poate cineva să facă una ca asta – aşa că va fi ultima dată când se va întâmpla. Privise arderea sistemului Hosnian; odată cu defilarea Primului Ordin, alte lumi erau în pericol de a avea aceeaşi soartă. Dar acest sat va fi cruţat. Cel puţin în acest colţ minuscul al galaxiei, va exista o oarecare dreptate.

Se grăbi de-a lungul plajei şi degetul găsi activatorul sabiei de lumină, lumina ei nuanţând în albastru apa din jur. Greutatea ei i se părea o promisiune de răzbunare şi zumzetul armei Jedi antice îi răsună dornic în urechi. În timp ce se apropia

de sat, auzi ţipete şi plânsete înaintea ei. Năvăli printr-o poartă făcută din lemn, cu sabia de lumină ridicată deasupra capului...

...şi se opri şocată.

Mesele gemeau cu platouri cu peşte, icre şi alge aromate. Matronele Îngrijitoare împărţeau grog în căni de piatră şi le dădeau mulţimii de bărbaţi şi femei, dansând energic pe picioarele lor subţiri în sunete de corn şi tobe. Rey văzu că atacatorii erau din aceeaşi specie ca Îngrijitorii, dar purtau căciuli din lână şi hăini calde, colorate, concepute pentru călătorii pe mare.

Întrerupse o petrecere.

Petrecăreţii se întoarseră să o vadă pe Rey ca pe o zeiţă a războiului, cu dinţii dezgoliţi şi arma ridicată. O întâmpinară cu strigăte vesele, agitând deasupra capetelor alge lungi împodobite cu băşici fosforescente. Rey flutură sabia de lumină prin aer şi ei se înveseliră şi mai tare.

O dureau coastele, şi puseul de adrenalină dispăru, făcând-o să se simtă slabă şi un pic descurajată. La marginea mulţimii, îl văzu pe Chewbacca cu o cană de ceva în mână, şi cu pumnul păros sprijinit de cupola lui R2-D2. Wookieeul îi strigă un salut vesel şi astromecul bipăi.

— Serios? întrebă Rey.

Era cu ochii la oceanul luminat de lună, încă furioasă, când Luke îşi croi, în sfârşit, drum pe pantă până în sat. Stătea lângă ea, dar ea refuza să se uite la el.

— Fură şi jefuiesc? întrebă ea când nu mai putu suporta.

— Într-un fel.

— A fost o glumă?

Cel puţin avu bunul simţ să pară ruşinat.

— Îmi pare rău. Nu am crezut că... Că o să fugi atât de repede.

Muzicienii începuseră o melodie vioaie care i se părea frumoasă, dar tristă. O făcea să se gândească la călătoriile singuratice pe mări întinse şi nesigure.

Luke întinse mâna spre ea. Ea realiză că o invita să danseze,. Se uită într-o parte, încurcată şi jenată.

— Nu am mai dansat până acum, recunoscu ea.

Luke zâmbi.

— Nici nu ai mai luptat singură cu un grup de atacatori Bonthiană.

— Da, dar este *înfricoşător*.

Îl luă de mâna asprită de muncă şi vreme, şi se uită în jos pentru a vedea cum să-şi poziţioneze corect picioarele, încercând să-i copieze postura. El îi zâmbi încurajator şi începu să danseze, paşii lor formând pătrate suprapuse peste piatră şi pietriş, în ritmul tobelor. Luke, presupuse ea, era un bun dansator. Ea îi urmă paşii, cu mâinile încleştate, în timp ce luna strălucea şi petrecerea continua în jurul lor.

— Am crezut că sunt în pericol, spuse Rey. Încercam doar să ajut cumva.

— Şi exact de asta are nevoie *Rezistenţa* – nu de o religie veche eşuată. Înţelegi acum?

Ea dădu drumul mâinii lui.

— Înţeleg că de-a lungul galaxiei adevăraţii noştri prieteni mor cu adevărat. Legenda aceea a lui Luke Skywalker pe care o urăşti atât de mult? Eu am crezut în ea. M-am înşelat.

Şi îl lăsă singur la marginea petrecerii, luminat din spate de marea luminată de lună.

Capitolul 18

Toţi cei din *Rezistenţă* înţeleseseră că aşteptarea răbdătoare nu era punctul forte ale lui Poe Dameron. În spatele manşei de control al unui X-interceptor, erau persoane ostile, prietenoase sau necombatante şi un zbor sau două putea clarifica cine, ce era. Ştia cât de multe daune putea cauza, cât de repede şi lua decizii în consecinţă. Şi dacă lucrurile nu mergeau bine, de regulă, BB-8 le putea rezolva.

Dintr-o dată, nimic din toate asta nu mai era adevărat. Cea mai mare parte a interceptoarelor *Rezistenţei*, inclusiv *Negru Unu,* erau praf spaţial – şi să zboare cu una dintre puţinele nave rămase împotriva a treizeci de Distrugătoare Spaţiale ar fi fost sinucidere, chiar şi pentru un pilot atât de priceput ca Poe.

Chiar şi BB-8 dispăruse – după câteva ore de căutări zadarnice, Poe îşi dădu seama că astromecul i se alăturase lui Rose şi Finn în misiunea concepută în grabă.

Poe nu a dat vina pe droid. Era ceea ce şi-ar fi dorit să facă el însuşi.

În ceea ce o priveşte pe Holdo, Poe evitase puntea temporară a crucişătorului greu de la confruntarea cu ea – nu ar face nimănui bine dacă şi-ar pierde cumpătul şi ar ajunge să fie închis în camera sa. Aşa că trecuse pe la cantină, zonele medicale şi camerele de pregătire, verificându-i pe piloţii supravieţuitori şi încercând să le păstreze moralul ridicat. Dar nu funcţiona şi el o ştia la fel de bine ca şi ei. Nivelurile inferioare ale crucişătorului erau acum păzite, pe fondul rapoartelor că personalul mai demoralizat încearca să ajungă la capsulele de evacuare.

Poe le înţelegea disperarea. Cele două nave supravieţuitoare ale *Rezistenţei* abia rămâneau în afara razei armelor Primului Ordin, dar nu mai aveau unde să fugă. Singurul lucru care se schimba era nivelul rezervelor de combustibil, care se apropia tot mai mult de zero. Cât o să mai treacă până când se vor termina? Şase ore? Şapte dacă erau norocoşi? Şi în aceste condiţii, ar mai conta o oră în plus?

Îşi verifică comunicatorul în speranţa slabă că s-ar fi putut cumva să fi ratat vreun mesaj de la Finn şi Rose în cele patru sau cinci minute de la ultima verificare.

Nimic. Poe încercă să-şi imagineze că asta era din cauză că tocmai ajunseseră la camera de control a localizatorului de pe nava amiral care îi urmărea şi erau este pe cale să elibereze *Rezistenţa* de propria distrugere lentă... şi nu, să zicem, pentru că erau morţi sau încătuşaţi undeva într-o cameră de interogatoriu a Primului Ordin.

În timp ce rătăcea prin *Raddus,* mintea lui Poe continua să *se frământe* cu problema lui Holdo. Dacă noul comandant al lui *Raddus* era un prieten, era genul pe care nu ţi l-ai fi dorit în mod special ca partener de zbor.

Dar dacă era ceva mai rău? Dar dacă ea era de fapt ostilă?

Poe consideră că este greu de crezut, dar atunci nu intenţiile lui Holdo contau. Acţiunile – sau lipsa de acţiune – lăsaseră *Rezistenţa* fără cârmă şi disperată, într-un moment în care niciodată nu avusese o nevoie mai disperată de speranţă.

Poe îşi dădu seama că rătăcirile sale l-au adus anapoi la nivelul ofiţerilor şi la camera lui Leia. Se adună şi ridică mâna spre butoanele uşii, apoi intră în camera medicală improvizată. Doi droizi medicali îi aruncară o privire scurtă de pe locurile lor de lângă patul alături de care stătea C-3PO, apoi se întoarseră la munca lor.

Poe dădu din cap spre C-3PO şi se aplecă deasupra liderului *Rezistenţei*. Ea era palidă şi nemişcată, cu ochii închişi. Poe era uimit, şi nu pentru prima dată, de cât de mică era Leia – o femeie minionă, cu aspect delicat, care risca să fie înghiţită de aşternuturile şi targa din jurul ei. Era o impresie pe care o aveau mulţi oameni când o întâlneau – şi care dispărea în clipa în care ea se contra cu ei. Determinarea, ferocitatea, puterea voinţei îi depăşeau dimensiunile şi îi făceau pe vizitatori să-şi amintească faptul că era mult mai mare decât părea.

— Cum este, 3PO? întrebă Poe, vrând să aranjeze o şuviţă rătăcită de păr de pe frunte, dar neîndrăznind să facă ceva atât de familiar.

— Semnele ei vitale sunt constante, Căpitane Dameron, raportă droidul de protocol. Cea mai mare parte a traumelor pe care le-a avut s-au datorat undei de presiune de la explozie.

Deşi nu sunt programat ca droid medical, Căpitane, sunt desigur mai mult decât capabil să interpretez descoperirile lor pentru personalul care nu are asemenea expertiză. Prin urmare…

Mintea lui Poe rătăci aiurea în timp ce C-3PO flecărea despre embolia gazoasă, hipoxie, şi expunerea la radiaţii solare. Se uită în jos la Leia, încercând prin propria voinţă să o facă să redevină conştientă, să se întoarcă la oamenii care aveau nevoie de ea cu atâta disperare.

— Se pare că nu m-ai auzit, Căpitane Dameron, zicea C-3PO, cam iritat.

— Îmi pare rău, 3PO, care a fost ultima parte?

— Să reiterez, Căpitane, deşi nu se cuvine să spun asta, că ar trebui să ai ceva mai multă încredere în Viceamiralul Holdo Prinţesa are, cu siguranţă.

— Mă voi gândi la asta, 3PO, spuse Poe.

Era adevărat că încrederea Leiei Organa nu era oferită cu uşurinţă, iar prietenia ei era un cadou mult mai rar. Dar toată lumea făcea greşeli – chiar şi Generalul.

Şi fiecare pilot de vânătoare ştia că o singură greşeală, dacă era făcută când nu trebuia, te putea ucide.

Capitolul 19

Rose nu renunţase. În momentul în care văzu uniforma în gri şi albastru a paznicului Depărtamentului de Poliţie Canto Bight prin obscuritatea celulei, sări la gratii strigând că ea şi Finn trebuiau eliberaţi imediat, sau cel puţin trebuia să li se acorde acces la un avocat.

— Este o mare greşeală! insistă ea, în timp ce paznicul trecea, îndreptându-şi bagheta strălucitoare spre prizonierii împrăştiaţi care încercau să doarmă în celulele vecine. Nu am făcut nimic!

— V-aţi prăbuşit cu naveta pe o plajă publică, spuse gardianul, fără să se uite la ea.

— Oh, îmi pare rău – şi ce, am spart nisipul? Nu poţi sparge nisipul!

Paznicul, neimpresionat, îşi continuă rondul.

— Hei, nu... ahh, mormăi Rose în timp ce paznicul dădu colţul şi dispăru.

Se împinse în gratii. Cu paznicul plecat, Finn se duse într-un colţ al celulei şi începu să împingă şi să tragă de mecanismul de blocare, încercând să-şi amintească tehnicile de infiltrare din pregătirea sa de demult, din Primul Ordin.

Rose se deplasa în cercuri strânse, privind încă o dată împrejurimile. Din câte putea să spună, prizonierii cu care împărtăşeau celula erau adormiţi, paralizaţi sau posibil morţi. Nu era niciun ajutor acolo – şi din ceea ce putea vedea, încercarea lui Finn de deschidere a încuietorii era un exerciţiu de încăpăţânare, nu de expertiză.

— Deci, după ce va funcţiona aia, care este planul nostru? întrebă ea.

Finn se încordă în încuietoare. Ceva bipăi. Rose se uită cu surpriză şi speranţă sălbatică, numai pentru a vedea un panou adiţional căzând şi acoperind mecanismul de blocare. Finn se rezemă de perete şi expiră frustrat.

— Chestia asta care a eşuat era planul nostru, spuse el. Fără hoţ ca să ducă pe acel Distrugător, s-a terminat. Flota noastră a rămas fără timp. Suntem terminaţi. Ceea ce înseamnă că şi Rey este terminată.

Rey Rey Rey, ca întotdeauna. Rose făcu un pas spre Finn, hotărâtă să-l sugrume de data aceasta. Ce i-ar mai putea face dacă îl sugruma? O să o trimită la închisoare?

— De ce am avut încredere în tine? întrebă ea.

— Am faţă de bebeluş, îi reaminti Finn.

— Eşti un trădător egoist.

Finn ridică privirea.

— Pentru că vreau să-mi salvez prietena? Da, ai face la fel.

— Nu aş face, insistă Rose.

— Nu? Dacă ai fi avut şansa, nu ţi-ai fi salvat sora?

Asta era prea mult. Rose se întoarse, făcu doi paşi şi îl împinse.

Furia ei îl şocă, aşa că tăcu. Arăta atât de uluit – şi de rănit – că Rose se trezi că îi scade furia, fiind înlocuită de un sentiment bolnav de oboseală. Se terminase. Urmau să stea în această celulă în timp ce *Rezistenţa* murea şi orice s-ar fi întâmplat cu ei după aceea nu va mai conta.

— Hmm, pot să o fac eu, spuse cineva.

— Ce? întrebă Rose, mai mult enervată decât curioasă.

Unul dintre colegii lor prizonieri se ridică pe banchetă şi privea sumbru spre ei. Era îngălat şi zdrenţăros, de la grămada ciufulită de păr şi faţă nebărbierită la sacoul ponosit şi pantaloni negri murdari.

Bărbatul făcu un inventar leneş al bunurilor sale – o pereche de cizme purtate, cu şireturile legate între ele şi o şapcă cu aspect ciudat – şi începu să se scarpine cu degetele în locuri care ar fi trebuit să fie mai imtime.

— Îmi pare rău, vorbi el tărăgănat. Nu m-am putut abţine să nu aud toate chestiile plictisitoare pe care le spuneai foarte tare în timp ce încercam să dorm. Spărgător? Hoţ? O pot face eu. Ridică leneş două degete în sus. Da.

— Da, nu vorbim de buzunăreli, bine, spuse Finn.

Un zâmbet sălbatic despărţi faţa bărbatului.

— Aaaa, da. Nu te lăsa păcălit de aparenţe, prietene. Eu şi codurile Primului Ordin ne ştim de mult timp. Dacă preţul este corect, vă pot duce în budoarul bătrânului Snoke.

— Desigur. Nu, mulţumesc, spuse Finn, în acelaşi timp în care Rose asigura grămada de zdrenţe vag animate că le era bine.

Hoţul – dacă într-adevăr asta era – doar ridică din umeri.

— În plus, dacă eşti un hoţ atât de bun, ce faci aici? întrebă Finn.

Hoţul întinse mâna şi îşi recuperă şapcă, trântind-o pe cap şi făcând o încercare vagă de a o îndrepta. O placă de metal ieftin de pe faţă era inscripţionată cu litere care alcătuiau *NU TE ALATURA*.

— Frate, acesta este singurul loc din oraş unde pot dormi fără să-mi pese de poliţişti, spuse el, punându-şi picioarele în cizme.

Terminând, DJ – aşa decise Rose să se gândească la el – merse spre uşa celulei cu mersul rigid al cuiva mahmur sau încă beat. Se uită plictisit la încuietoare în timp ce Finn îl privea, amuzat şi curios.

— Hatukga, blestemă DJ.

Întinse mâna, ajustă ceva, ajustă altceva şi lovi lacătul. Uşa se deschise cu zgomot şi ieşi pe holul blocului de celule, lăsându-i pe Rose şi Finn să privească cu gura căscată la barele deschise.

Începu să sune o alarmă. Rose şi Finn se priviră uluiţi, se strecurară pe uşă şi începură să alerge.

* * *

Uneori, cel mai rău lucru despre a fi un droid era şi cel mai bun lucru. Nimeni nu te băga în seamă. După ce fu aruncat fără ceremonie afară din cazinou, BB-8 urmări, nederanjat, dar neputincios să intervină, cum un speeder al poliţiei îi transportă pe Rose şi Finn. Harta Canto Bight îi sugeră destinaţia logică: închisoarea locală. Deci BB-8 se îndreptă într-acolo, ferindu-se de motocicletele şi speederele personalizate, fiind doar uşor tulburat de monedele ce zornăiau în interiorul lui.

Până când droidul ajunse în vecinătatea închisorii, Rose şi Finn fuseseră procesaţi şi fusese emisă o autorizaţie pentru a fi deţinuţi în aşteptarea identificării şi condamnării. Activând o subrutină care se dovedise utilă pentru a-l scoate Poe din mai multe probleme, BB-8 cercetă înregistrările instanţelor de pe Canto Bight. După o căutare scurtă, fluieră a jale. Până când Rose şi Finn erau eligibili pentru cauţiune în cadrul unei proceduri normale, şansele de salvare a flotei *Rezistenţei* ar fi

scăzut de la mici, la inexistente. Ei bine, nu putea să face treaba legal.

În timp ce traversa parcarea de speedere din faţa închisorii, BB-8 accesă memoria de imagini a fotoreceptorului său principal, trecând în revistă valoarea Cantomonedelor pe care le acumulase în timp ce simula că este o maşină de joc. Dezamăgitor, suma – deşi era suficientă să-i cumpere câteva luni de băi de ulei de înaltă calitate – era probabil insuficientă pentru a convinge un oficial să facă acuzaţiile să dispară. Era dezamăgitor, dar nu neaşteptat. Se pare că era nevoie de o abordare mult mai directă – una pentru care BB-8 consideră că merita o pauză de gândire electronică.

Sistemul de calcul al lui BB-8 conţinea zeci de mii de subrutine, de la cele accesate aproape zilnic (recunoaştere facială şi evaluarea ameninţărilor organicilor) la altele care nu au fost niciodată iniţiate (nu era imposibil ca imitarea apelurilor de împerechere a vieţuitoarelor marine de pe Zohakka XVII să se poată dovedi utilă la un moment dat). Niciuna dintre subrutinele lui BB-8 nu se potrivea cu majoritatea scenariilor probabile care s-ar putea desfăşura odată ce intra în închisoare – un sistem tactic antipersonal cu arme adecvate ataşate ar fi fost ideal, dar astromecul nu avea aşa ceva. Totuşi, BB-8 învăţase câteva lucruri de la Poe de-a lungul anilor.

Oamenii şi alţi organici erau periculos de predispuşi la erori de mai multe tipuri. Cumva, nu reuşeau să vadă sau să audă stimuli importanţi, insistau să ignore datele care nu le plăceau şi uitau lucrurile de care aveau nevoie disperată să-şi amintească. Orice droid care se respecta pe sine ar fi abordat astfel de eşecuri cu o sesiune de diagnosticare rapidă şi o defragmentare a memoriei.

Cu toate acestea, organicii înlocuiau acest lucru – cel puţin în parte – cu un talent pentru soluţionarea unei probleme folosind simultan părţi şi bucăţi din mai multe subrutine, ceea ce ei numeau improvizaţie.

Lui BB-8 îi plăcea să creadă că reuşise să înveţe să facă asta.

Cel puţin intrarea în închisoare se dovedi banală – BB-8 consultă harta, se îndreptă spre intrarea angajaţilor şi trecu pur şi simplu pe lângă câţiva ofiţeri care împărtăşeau strategii

îndoielnice de a paria pe cursele de fathieri în timp ce schimbau zvonuri despre Banda Nojonz.

Ca întotdeauna, nimeni nu observase droidul.

Timpul pentru improvizaţie veni odată ce ajunse în blocul de celule – ceea ce a necesitat ca BB-8 să aştepte să intre odată cu paznicul care îşi începea rondul şi care ignorară complet faptul că astromecul întrase alături el. Odată ce noul venit termină de discutat şi se alătură jocului de sabacc început de ceilalţi doi paznici de serviciu, BB-8 intră în acţiune. Subrutina de descontaminare/expulzare-de-corp-străin îi permise să tragă monedele ca pe nişte slugthrower[17], forţând oamenii să se aplece pentru a se apăra; electroşocul său putea fi ridicat până la un nivel de intensitate care i-ar incapacita; şi lansatoarele sale de cablu lichid erau adecvate pentru a-i lega, astfel încât să fie incapabili să-l urmărească. BB-8 tocmai terminase această lucrare şi se simţea un pic mulţumit de sine când alarmele închisorii începură să se aprindă.

Un moment mai târziu un om îmbrăcat ponosit, care avea nevoie de o baie, dădu colţul şi aproape dădu peste astromec. Matricea lui BB-8 de evaluare a ameninţărilor se dovedi incapabilă să clasifice noul sosit – datele erau insuficiente. Dar judecând după aspectul lui, nu era un paznic.

— Tu ai făcut asta? întrebă omul, privind gardienii inconştienţi cu ceea ce senzorii auditivi ai lui BB-8 au identificat ca fiind un amestec de admiraţie şi amuzament.

Înainte ca droidul să poată răspunde, un alt paznic se repezi în blocul de celule, cu blasterul scos din toc. BB-8 trase o salvă de monede în bărbat, forţându-l să ridice un braţ pentru a-şi proteja faţa. În timp ce era distras, omul îşi lovi pumnii de capul paznicului, lăsându-l nemişcat pe podea.

În timp ce bărbatul murdar aduna monede, se uită la BB-8 şi rânji.

— Deci care este povestea ta, biluţă?

---

[17] Slugthrower - denumite şi arme de foc, erau orice armă care trăgea cu proiectile solide învelite în energie (cunoscute sub numele de fise), spre deosebire de proiectilele numai din energie ale unui blaster.

Capitolul 20

Rose alerga prin blocul de celule după Finn, recunoscătoare că măcar vaietul alarmelor le acoperea sunetul paşilor. De ambele părţi, oamenii şi extratereştrii sumbri se împingeau în barele celulelor, urlând să fie lăsaţi să iasă, strigând încurajări sau pur şi simplu desfătându-se cu o pauză în monotonia captivităţii.

Peste deasupra vecarmului, Rose auzi strigăte în spatele ei. Finn derapă oprindu-se şi ea aproape se lovi de spatele lui lat. Înainte să poată protesta, văzu baghetele strălucitoare fluturate în întuneric înaintea lor. Erau prinşi. Rose se uită în jur nervoasă – şi observă un grătar în podea. Un miros neplăcut venea dinspre el.

— Finn! Ajută-mă!

Finn trase, cu dinţii încleştaţi. Metalul gemu şi grătarul se desprinse. Rose coborî în întuneric pe o scară rahitică, Finn se strecură în puţ deasupra ei.

— Pune grătarul înapoi! îi spuse ea.

— Nu pot, nici de tot, spuse Finn, cu vocea încordată de efort. Este prea greu.

— Atunci lasă-l, spuse Rose şi scara se clătină în timp ce el se grăbi jos după ea.

Se treziră într-o canalizare de piatră, prea joasă pentru ca Finn să poată sta fără să se aplece uşor. Din fericire, nu era decât un firicel de apă fetidă care curgea prin mijlocul spaţiului.

— În ce direcţie? întrebă Rose, privind spre stânga şi spre dreapta şi încercând să nu se sufoce. Off, pe aici miroase şi mai rău. Hai să mergem pe acolo.

Înainte să facă mai mult de un pas, Finn o strânse de braţ.

— Se înclină în jos în partea aia, sublinie el.

— Şi?

— Şi dacă iese în mare?

— Atunci iese în mare.

— Şi dacă iese în *mijlocul* mării? Cât timp poţi să-ţi ţii respiraţia?

— Şi pe acolo va trebui să ne ţinem respiraţia, obiectată Rose. Sau ne vom sufoca.

— Cel puţin pe acolo este aer.

— Aer *urât mirositor*.

Se uitară unul la altul. Apoi, un călcâi lovi grătarul de deasupra lor.

— Mergem *pe acolo*, declară Finn, arătând spre dreapta.

— Mergem *pe acolo*, spuse Rose, în acelaşi timp, arătând spre stânga.

— Ce vrei să facem, o rundă de wonga winga[18]? întrebă Finn.

Era cea mai stupidă idee pe care o auzise Rose vreodată. Şi nu putu gândi la ceva mai bun. Îşi ridică mâinile, încruntată, în timp ce Finn ţinea degetul ridicat, arătând spre stânga.

— Wonga winga cingee wooze, care dintre astea este ales? recitară împreună, degetul lui Finn oscilând înainte şi înapoi, ca un pendul. Stelele deasupra şi stelele dedesubt, arată-mi acum pe unde să mă duc.

Arăta spre dreapta, spre aerul urât mirositor. Finn rânji. Rose se încruntă şi se grăbi după el, prin aerul neplăcut.

— Cine să creadă că vă învăţau wonga winga în trupele de şoc? mormăi Rose.

Finn o privi peste umăr, cu un zâmbet enervant de îngâmfat pe faţă.

— Eu. De asemenea, ne-au învăţat că vei câştiga mereu dacă începi cu alegerea pe *care nu o* vrei.

— Trişorule, mormăi Rose.

Dar nu putu să nu zâmbească, doar puţin.

Tunelul continuă aproximativ un kilometru, slab luminat de o bandă de iluminat de întreţinere. Mirosul devenea tot mai rău, până când pe Rose începură să o înţepe ochii şi crezu că se va sufoca. Chiar când Rose începu să se îngrijoreze că tunelul nu se va termina niciodată, găsiră o altă scară – una care ieşea printr-o movilă întunecată de ale cărei origini Rose îşi putu da seama foarte uşor.

— După tine, spuse ea, întorcându-se dezgustată.

Îi trecu prin minte că până şi Paige – care iubise toate animalele de la tooka[19] la mucegai de nămol – ar fi optat să nu trăiască această experienţă deosebită.

---

[18] Wonga winga – tip de joc pe alese, folosit pentru a determina „la întâmplare” o alegere dintre mai multe opţiuni

[19] Tookas – numite şi pisici tookas, erau o subspecie de pisică felină.

Finn ridică din umeri şi urcă scara, fiind mai puţin atent la locul în care îşi punea picioarele decât Rose. Ea îl urmă pe scară atentă, strâmbându-se şi apăru lângă el în spaţiul întunecat, slab luminat.

— Miroase grozav, spuse Finn, frecându-şi cizma de treapta de sus a scării. Privi în jur, nedumerit. Ce este asta?

Se aflau într-o hală lungă cu coloane din cărămidă şi piatră, cu porţi de lemn de o parte şi de alta a lor şi cu podea acoperită cu paie. Rose strâmbă din nas – şi aici era un miros puternic.

Deasupra porţii de lemn de lângă ei apăru un cap masiv, alb-lăptos, privindu-i curios. Avea urechi largi, asemănătoare unei aripi, ochi adânci, cu aspect îngrijorat şi un bot scurt. Uluit, Finn alunecă şi căzu pe podeaua grajdului. Gemu, dar Rose îl ignoră. Animalul era un fathier. Deasupra porţilor apărură mai multe capete. Unii dintre fathieri aveau pe piele cicatrici palide, încrucişate. Mişcându-se încet, ca să nu-l sperie, aruncă o privire peste poarta primului fathier, cu animalul adulmecând spre ea şi murmurând ceva. Fiara în sine nu mirosea urât – mirosul ei îi amintea lui Rose de iarbă şi transpiraţie, dar cumva uşor picant. Staulul său abia era mai mare decât el – nu avea suficient spaţiu pentru a se culca sau întoarce.

În mijlocul acestei bogăţii, desigur.

Speriat, un băieţel se ridică în spatele fathierului, dându-se înapoi spre locul unde pătuţul lui dur se întâlnea cu peretele. Se uită la ea, speriat, şi se repezi spre un buton roşu de pe perete.

— Nu, nu, nu! ţipă Finn.

— Suntem cu *Rezistenţa*! spuse Rose în acelaşi timp.

Copilul o privi pe sub şeapca zdrenţuită, îndoindu-se. Rose îi arătă grăbită inelul – cel pe care Fossil i-l dăduse în amintirea surorii ei. Activă butonul ascuns dintr-o partea a sa, dezvăluind însemnele vechii Alianţe Rebele.

Fathierul scânci tânguitor. Rose îşi ţinu respiraţia în timp ce băiatul studia inelul. Apoi, pe faţa lui, se strecură un zâmbet.

* * *

Când poliţia năvăli în grajd, cu blasterele scoase, se întâmplară două lucruri aproape simultan. Mai întâi, o uşă

masivă alunecă deoparte, vizavi de rândul de staule ale fathierilor. Apoi fiecare poartă de la staule se deschise iar ofiţerii cei mai ghinionişti ajunseră să se tăvălească prin praf şi paie când douăzeci de fathieri săriră liberi din ţarcurile lor, înghesuindu-se să iasă primii prin uşa care dădea spre hipodromul gol de dincolo. În timp ce ofiţerii se ridicau şi se uitau după fathierii care se depărtau, băiatul rânji şi se îndepărtă de panoul de control pe care îl activase, privind fericit la inelul cu însemnele Alianţei, care i se bălăngănea pe deget.

Rose era agăţată de primul fathier – matriarhul turmei, după cum îi explicase băiatul într-o Bazică poticnită – în timp ce primii paşi se transformară în plin galop. În urechea ei, Finn scoase un strigăt uluit când, în jurul lor, lumea începu să se mişte violent în sus şi în jos. Rose ştia că i se întipărise un rânjet pe faţă. Fusese nervoasă când băiatul aruncase în grabă o şa pe spatele femelei matriarh şi îi făcuse semn – cu un rânjet larg – că ar trebui să urce în ea. Dar Finn era aproape îngrozit.

În ciuda temerii lor, femela matriarh acceptă atât prezenţa lui Rose cât şi greutatea suplimentară neobişnuită a lui Finn. Coastele îi tremurară între genunchii lui Rose şi urechile ei îi tresăriră şi, cumva, Rose ştiu că *voia să fugă.*

În jurul lor, hipodromul era gol, dar luminat ca şi cum ar fi fost în plină zi, nu în miezul nopţii. Rose dorea să se dea mai în spate pe şau, astfel încât picioarele să o poată ţine mai bine deasupra fathierului, dar nu putea cu Finn lipit de spatele ei, cu mâinile strânse în jurul taliei. Nu mai putea face nimic, decât să se ţină de gâtul animalului cât putea de bine. Rose putea să simtă plămânii enormi ai femelei matriarh cum lucrau sub pielea ei şi muşchii gâtului şi ai picioarelor lucrând sincronizaţi. Era ca şi cum ai sta pe o maşină vie – construită cu precizie rafinată pentru a maximiza viteza. Era îngrozită şi încântată – şi îşi dorea ca Paige să fi putut vedea asta.

Asta nu-i un vis cu ochii deschişi sau o poveste inventată în turela minge ca să putem uita pentru o clipă de război. Pae-Pae, asta-i ceva real – călăresc un fathier!

Capul fathierului se mişca în sus şi în jos în timp ce alerga, cu urechile date pe spate de vânt. Rose putea simţi sângele pompând sub mâinile ei, unde erau strânse de gâtul graţios al fiarei.

— Nu te mai bucura atâta! Îi strigă Finn la ureche.

Speederele poliţiei apărură la vedere deasupra pistei şi Rose putu vedea cum armele lor se rotesc, încercând să ţintească femela matriarh şi cireada care sprinta în spate. Atunci, fathierul matriarh pufni şi îşi coborî capul, de parcă ar fi avut un plan.

— Ohhh, ţine-te bine! strigă Rose când îşi dădu seama care este *acel* plan.

Se aplecă, apăsându-şi capul pe gâtul fathierului când femela matriarh traversă terenul, zdrobind iarba şi intră printr-o fereastră din spatele unuia dintre barurile cazinoului. Paharele şi scaunele zburară, iar Rose auzi oamenii care urlau. Faţa lui Finn era între omoplaţii ei. Rose ridică privirea şi văzu podeaua cazinoului neclară în jurul lor. Jucătorii se aruncau peste mese şi se adunau în grămezi panicate, strigând terorizaţi. Drozii servitori rămaseră pe loc, pivotând rapid tăvile într-o parte şi în alta pentru a evita turma. Gardienii urlau şi încercau să rămână în poziţie verticală în mijlocul valului de oaspeţi care fugeau. Femeile în vârstă, în rochii strălucitoare, reuşiră să sară pe mesele de pazaak[20] în timp ce crupierii în uniforme elegante căutau adăpost sub ele. Prin aer se roteau zaruri, şi cărţi, şi monede, şi poşete, şi monocluri, şi băuturi, şi ustensile, şi coşuri, şi canapele.

Era splendid. Fiecare dealer de arme aflat în vacanţă care făcea involuntar tumbe o făcea pe Rose să vrea să aclame.

Fathierii dădură buzna furtunos în hol. Un valet rămase paralizat în picioare, cu ochii mari, în faţa femelei matriarh. Ea îl împinse într-un bazin umplut cu peşti ornamentali – peşti ornamentali *carnivori*, dacă judecai după frenezia bruscă din apă. Uşile automate din faţă se deschiseră ascultătoare şi femela matriarh sări prin aer, zdrobind cu marginea copitelor capota unui speeder fantezist, apoi luând-o la fugă pe bulevard. Rose se simţea de parcă zbura. Transpiraţia curgea pe ea şi respira greu de la efortul de a se menţine dreaptă în şa. O dureau picioarele dar nu-i păsa.

În spatele lor, turma venea în urma femelei matriarh, ca trasă pe sfoară. Cumva, ea ridică ritmul, viteza creând un tunel de aer şi zgomot în jurul lui Rose. Mesele şi scaunele zburară în timp ce turma distruse o cafenea în aer liber, lăsându-i pe

---

[20] Pazaak – joc de cărţi popular, datând din vremea Vechii Republici, în care scopul era să te apropii cât mai mult de 20 fără a trece peste.

muncitorii cu ochi roşii ce lucrau de noapte fără ceştile lor de cafea. În spatele ei, Rose putea auzi larma sirenelor poliţiei, urletele privitorilor îngroziţi, căderea geamurilor spulberante şi sunetul gol al copitelor fathierilor care îndoiau speederele.

Rose râdea acum tare. De câte ori se imaginaseră ea şi Paige ca fiind eroii aventurilor în care salvau fathierii de proprietarii zgârciţi, îndrumându-i spre victorie şi privindu-i pe cei care îi abuzau cum se tăvălesc pe jos? Dar surorile Tico nu visaseră niciodată o distrugere mai încântătoare decât asta. Rose mângâie femela, care-şi mişcă o ureche în timp ce zburau printr-una dintre vechile pieţe ale oraşului.

Îi place să distrugă acest loc groaznic la fel de mult ca mine!

Femela matriarh o luă în lateral, strecurându-se printr-o alee, apoi sări pe un acoperiş jos. Rose ţipă în timp ce fathierul privea golurile dintre clădiri, căutând un traseu prin oraş. Înaintea lor, un acoperiş cu luminator străluci în noapte.

— Nu, nu..., urlă Rose în timp ce femela matriarh se îndreptă spre lumină. Apoi îşi apăsă capul pe pielea caldă în timp ce luminatorul explodă în jurul fathierului, căzând în jos cu picioarele pregătite pentru impact.

Au aterizat, destul de dur pentru a scoate aerul din plămânii lui Rose. Finn ţipă în urechea ei şi voia să-i spună să înceteze, dar nu putea. Era sufocant şi aerul era plin de aburi... Îşi dădu seama că erau într-o saună.

— Oh, pe nisipuri, exclamă un maseur cu braţe lungi.

Un extraterestru roz mic se încleştă de prosopul său, privind fix cu singurul ochi, în timp ce femela matriarh reîncepu să se mişte. Un extraterestru de culoarea cărbunelui, care arăta ca o lespede de piatră, urlă pe o masă de masaj când turma transformă camera în surcele înainte să ţâşnească înapoi în stradă o explozie de sticlă.

— Daaa! urlă Rose, sfidarea ei veselă transformându-se într-un geamăt de teamă, când speederele poliţiei coborâră în calea lor, cu farurile aprinse.

Femela matriarh o zbughi într-un alee îngustă. Şirurile de lumini decorative se întindeau şi se rupeau, iar Rose se feri de pereţii de piatră care se estompeau de o parte şi de alta a ei, convinsă că genunchii îi vor fi spulberaţi în orice secundă.

În faţa lor, aleea se termina într-un punct mort.

Rose se putu auzi urlând – dar putea să simtă şi muşchii femelei matriarh care se încordau sub ea. Stomacul lui Rose vibră când ţâşni prin aer, zidul Vechiului Oraş trecând chiar pe sub burta ei şi ateriză în pietriş şi nisip. Restul turmei veni în urma ei, mormăind şi sforăind, urmând-o pe femelă pe plajă. Lumina lunii strălucea pe suprafaţa mării. Putea vedea forma palidă a navetei, încă stând unde o lăsase Finn pe plajă. Nu era departe – s-ar putea chiar să ajungă la ea. Apoi nava explodă, ruptă de o rafală laser cu intensitate maximă a speederelor poliţiei.

— Ce naiba! strigă Finn.

Focurile de blaster începură să cadă în jurul lor şi inele albastre loviră marginile turmei iar un fathier căzu, ameţit şi neajutorat. Femela matriarh sforăi şi spuma îi zbură de pe mustăţi. În faţa ei, plaja se ridica, urcând spre faleză. O urcă în sprint, copitele ei răscolind nisipul, şi alergă de-a lungul unei margini stâncoase de deasupra apei. Vehiculele de poliţie erau acum alături de ei, trăgând în turmă. Fathierii se rostogoliră de pe terasă, căzând pe plajă.

— Ăsta parcă este un poligon de tragere! ţipă Finn. Să plecăm de aici!

Rose se smuci de gâtul femelei matriarh, încercând să o avertizeze asupra pericolului, dar ştia că nu exista decât o singură cale de înaintare şi acceleră pe poteca surpată care i se părea lui Rose a fi îngrozitor de îngustă, cu copitele azvârlind nisipul în urma ei. Ieşiră într-o pajişte largă, o oază verde în mijlocul deşertul cantonic. Iarba înaltă trosnea şi se unduia în timp ce femela matriarh trecea prin ea, afundată până la coaste în verdeaţă.

Rose se aplecă greu spre dreapta, îndemnând-o într-acolo. Ea ridică capul şi scoase un sunet spre restul turmei înainte de a se supune, luând-o peste câmpie aşa cum îi ceruse Rose. Restul turmei rămase pe cursul său anterior.

— Funcţioneaza? strigă Finn.

Rose urmări farurile cum se întorc de la ceilalţi fathieri spre femela matriarh.

— Lasă turma în pace! strigă ea. Acum, dacă putem să...

— *Faleza!* strigă Finn.

Femela matriarh derapă până se opri, săpând prin iarbă şi pământ. Rose şi Finn fură aruncaţi peste cap, rostogolindu-se

prin iarba cu miros dulceag. Rose se opri pe burtă, foarte aproape de marginea prăpastiei. Ea aruncă o privire peste margine, cu picioarele tremurând şi văzu că erau cel puţin o sută de metri până la apa de dedesubt.

— Ştii să înoţi? întrebă Finn.

— Nu când voi muri, răspunse ea. Suntem prinşi.

Femela matriarh stătea în iarbă, cu coastele încordate. În spate, speederele poliţiei veneau spre ei, cercetând pajiştea cu reflectoarele.

— Ei bine, a meritat să le distrugem oraşul, spuse Finn, aşteptând speederele cu umerii căzuţi. Să le facem rău.

Rose aruncă o privire surprinsă spre el. Era acelaşi Finn care părea fericit să stea în jurul meselor de hazard-toss şi a cabaretelor?

Femela matriarh încă respira din greu.

Degetele lui Rose desfăcură curelele şeii, lăsând-o apoi să alunece în iarbă.

— Mulţumesc, îi spus încet animalului, apoi băgă mâna în salopetă pentru a atinge medalionul.

Sunt chiar mai frumoşi decât ai spus, Pae-Pae.

Femela matriarh se uită la ea, fie reticentă să-i părăsească, fie prea obosită ca să plece. Rose o bătu încet pe coaste şi ea se îndepărtă, luând-o în galop de-a lungul pajiştii, înapoi spre ceilalţi membri ai turmei. Mai sus, reflectoarele poliţiei urmăriră scurt fathierul, apoi se întoarseră din nou spre Rose şi Finn.

Rose o privi plecând şi zâmbi.

— Abia *acum* merită, spuse ea şi aşteptă ca speederele poliţiei să coboare şi să-i ducă înapoi la închisoare.

Un sunet diferit îi ajunse la ureche – zumzetul de motoare ionice bine tunate.

Rose se întoarse şi deschise gura şocată, când un iaht spaţial de lux se ridică din fisura în faleză, plutind în faţa lor. O trapă se deschise pe o parte a iahtului şi un astromec portocaliu cu alb fluieră la ei.

— BB-8, tu pilotezi aia? strig Finn.

Sunetele de răspuns erau acuzatoare.

— Nu, ne-am fi întors după tine! spuse Finn. Haide, ia-ne de aici!

Apoi, în spatele BB-8, apăru în vedere DJ.

— Oh, vă duc undeva? întrebă el. Spuneţi cuvintele magice.

Finn se gândi.

— Te rog frumos?

Dar Rose ştia prea bine ce aştepta DJ să audă.

— Sunteţi angajat, spuse ea sumbru.

Partea a V-a

Capitolul 21

Rey mergea singură de-a lungul luncii de deasupra insulei, sub o lună plină ce semăna cu un felinar. Ochii îi rătăciră spre aflorimentul Templului Jedi, ce semăna cu o suliţă palidă pe cerul nopţii, în vârful firului şerpuitor al scărilor de piatră. Presupuse că era ultima dată când îl mai vedea. Ultima oară când ar merge prin această curmătură plină cu iarbă. Ultima dată când admira măiestria grupului de colibe antice. Asta o făcea să fie un pic tristă, dar îşi dădu seama că cea ce o făcea tristă era amintirea a ceea ce sperase să găsească pe insulă, dar nu o făcuse.

Cum ar fi un profesor – sau un motiv pentru a spera. Nu găsise pe niciuna dintre cele două, iar acum trebuia să-i explice asta Generalului Organa. Leia pierduse atât de mult, iar Rey va adăuga o greutate în plus. Spunându-i… ce anume? Că fratele ei s-a rătăcit în amărăciune şi auto-reproş? Că după ce ajutase Forţa să găsească echilibrul pe care îl căutase, îşi închisese simţurile respingându-i cu încăpăţânare chemarea? Că era dispus să moară singur pe un petec de pământ într-un ocean fără nume de pe o planetă uitată, în timp ce galaxia ardea în jurul lui?

Ei bine, *nu* era dispusă să facă asta. Va face singurul lucru pe care îl putea face: să-i spună adevărul lui Leia. Şi apoi va lupta. Chiar dacă îi putea oferi galaxiei doar o altă zi de speranţă – sau un minut sau o secundă – avea să se lupte.

Rey putea vedea farfurioara pală a *Şoimului* aflat acum mult sub ea. Scormoni în geantă după comunicatorul ei.

— Chewie, pregăteşte-o pentru lansare, spuse ea. Plecăm.

Chiar când întrerupse legătura, simţi o prezenţă familiară, ca o schimbare a vremii în spatele ei. Pielea de găină îi izbucni pe braţe.

— Aş prefera să nu fac asta acum, spuse ea, fără să se întoarcă.

— Da, şi eu, spuse Kylo.

Oţelindu-se, se întoarse, hotărâtă să nu-şi lase adversarul să intre în mintea ei. De data aceasta, avea să-l facă să răspundă pentru ceea ce făcuse.

— De ce-l urai pe tatăl tău? întrebă ea, apoi se opri. Oh!

Kylo era în camerele sale, dezbrăcat până la talie. Cicatricea urâtă pe care i-o dăduse în duelul lor îi şerpuia pe faţă, şi pe gât, şi deasupra claviculei.

Sprâncenele ei se ridicară, dar Kylo era netulburat de vederea ei... şi aparent nederanjat de întrebare.

— Pentru că era un prost cu minte slabă, spuse el.

Rey se obligă să se uite în ochii lui – acei ochi supăraţi, bântuiţi, plini de dorinţă.

— Nu te cred, spuse ea. Ai de gând să... Ai un şal sau ceva să pui pe tine?

Kylo ignoră asta, iar Rey se concentră.

— De ce-l urai pe tatăl tău? Dă-mi un răspuns cinstit.

— O voi face când îmi vei pune o întrebare cinstită, spuse Kylo şi ea voia să ţipe la el.

El nu era profesorul ei – şi oricum asta poziţia nu mai era necesară.

— De ce-l urai pe Han Solo? întrebă ea.

— Nu, spuse Kylo, în semn de respingere, aproape plictisit.

Dar Rey nu îl lăsă să scape atât de uşor.

— Aveai un tată care te iubea. Lui îi păsa de tine.

— Nu l-am urât.

— Atunci de ce? întrebă Rey.

— De ce ce? De ce *ce*? *Spune-o!*

— De ce l-ai omorât? Nu înţeleg!

— Nu? Curiozitatea lui Kylo era autentică – şi enervantă. Părinţii tăi te-au aruncat ca pe un gunoi.

— Ba nu, spuse Rey şi urî faptul că până şi în propriile urechi, părea că pledează.

Contactul ciudat dintre minţile lor îi oferise o perspectivă asupra puterilor lui şi o ajutase să şi le elibereze pe ale ei. Îl lăsaseră, de asemenea, să-i jefuiască amintirile şi sentimente. Dar nu exista nicio cale prin care Forţa să-i fi putut spune asta, să-i fi arătat asta. Aşa era corect, nu?

— Au făcut-o, spuse Kylo. Dar totuşi nu poţi înceta să ai nevoie de ei. Este cea mai mare slăbiciune a ta. Îi cauţi peste tot – în Han Solo, acum în Skywalker.

Privirea lui era flămândă – şi cunoscătoare.

— Ţi-a spus ce s-a întâmplat în seara aceea? întrebă Kylo.

— Da, spuse Rey, ştiind că Kylo putea vedea că nu era adevărat.

— Nu, spuse el.

* * *

Ben Solo – nu mai era un băiat, dar nici bărbat, încă – se uita surprins şi alarmat. Unchiul său Luke intrase noaptea în camera sa, iar acum stătea deasupra lui. Faţa Maestrului Jedi era schimonosită într-un rânjet – şi luminată de lama verde a sabiei lui de lumină. Şi Forţa clocotea de pericol. Pentru un moment regretul umbri chipul lui Luke, dar Ben putu vedea că unchiul său ajunsese prea departe pentru a se mai întoarce. El nu va şovăi sau ezita; ci îşi va lăsa sabia de lumină să cadă şi îşi va despica nepotul în două în timp ce dormeă.

Disperată, mâna lui Ben se ridică, nu spre Luke, ci dincolo de el, spre sabia de lumină pe care şi-o construise. Chemând-o în mână, lama ei albastră blocă lovitura ucigătoare. Lamele încrucişate zbârnâiră şi scoaseră scântei. Dar Ben ştie că aceasta era doar un scurt răgaz – el nu putea rezista prea multă vreme puterilor mult mai mari ale Maestrului său. Prins în capcană, el ridică spre tavan mâna liberă, implorând pietrele să-i asculte cererea şi să se prăbuşească în capul lui Luke. Pentru a-l salva.

* * *

— Mi-a simţit puterea, aşa cum o simte pe a ta, spuse Kylo. Şi s-a temut de ea.

— Minţi, spuse Rey, dar nu era nicio convingere în spatele cuvântului.

Putea simţi că ceea ce îi spusese Kylo era adevărat – sau cel puţin nu încerca să o inducă în eroare. Şi nu simţise în Luke vinovăţia şi auto-reproşul? Dacă plecase în exil, nu din cauza a ceea ce ucenicul îi făcuse profesorului, dar din cauza a ceea ce profesorul îi făcuse ucenicului?

— Dă uitării trecutul, spuse Kylo. Omoară-l dacă este nevoie. este singurul mod de a deveni ceea ce ai fost menită să fii.

Şi apoi dispăru, lăsând-o singură în noapte. Singură, dar ştiind că mai avea un ultim lucru de făcut. Doar atunci va părăsi pentru totdeauna refugiul Maestrului Skywalker. Cu fălcile încleştate, Rey merse de-a lungul terenurilor stâncoase, în direcţia opusă *Şoimului.*

* * *

Luke stătea în afara templului, scăldat în lumina lunii. Sub el, valurile mestecau fără încetare marginea insulei, continuând munca lentă şi răbdătoare de dizolvare a acesteia în marea din care răsărise. Deasupra lui, stelele erau nişte lumini reci, urmându-şi cursurile fixe şi eterne. Luke stătea aşezat, cu picioarele protestându-i în timp ce le forţa să stea în acea poziţie. Îşi pusese mâinile pe lespedea stâncoasă – unde atât de mulţi Jedi meditaseră de eoni – şi închise ochii.

Respiră. Doar respiră.

Vântul îi umplu urechile – tovarăşul constant al insulei.

Era doar o şoaptă acum, o conversaţie joasă a brizei de toamnă în loc de urletul iernii sau vâjâitul unei furtuni de vară. Auzea sunetele păsărilor de noapte în timp ce zburau deasupra lui şi apelurile metronome ale insectelor din ierburi.

În spatele lui, în templul antic, suprafaţa nemişcată a apei din izvorul antic începu să clipocească şi să danseze. Acum Luke putea auzi mai mult – mult mai mult. Auzi statica pietricelelor şi a nisipului spălate înainte şi înapoi sub valuri. Auzi opinteala viermilor ce împingeau orbeşte prin pământ, construindu-şi tunelurile şi revitalizând solul. Auzi mormăitul ultimilor porgi ai sezonului în timp ce se întorceau în interiorul ouălelor, sub bătăile inimii mamelor lor.

Auzi cum se revărsa lumea în simţurile sale.

* * *

La bordul *Raddusului,* un droid medical MD-15 îşi ridică capul complet alb. Bătăile inimii pacientei se accentuaseră brusc, însoţite de vârfuri de activitate cerebrală. Droidul îşi

concentră fotoreceptorii pe pacienta nemişcată de pe targă. Ochii i se mişcau pe sub pleoape.

— Luke, şopti Leia.

* * *

Sunetele urcară încontinuu, ca un tun ce fu urmat o năvală uimitoare şi orbitoare de imagini.

Caută-ţi centrul. Găseşte echilibrul.

Luke îşi simţea trupul ca şi cum ar fi luat foc. Ştia că nu era aşa. Acceptă sentimentul, negându-i puterea asupra lui, apoi îl lăsă să scadă. În locul lui veni un sentiment familiar de căldură, de apartenenţă, de regăsire a sa ca parte dintr-o reţea interminabilă de conexiuni care îl ţineau pe el şi orice altceva, fiecare fiind la locul său potrivit. O Forţă. Acel aspect al Forţei – Jedi îl numiseră Forţa vie – era neîncetat şi se reînnoia mereu. Dar Jedi vorbiseră despre un alt aspect – Forţa Cosmică. Avea conştientizare, şi scop, şi voinţă. O voinţă care fusese tăcută, adormită, după dispariţia Sithului, doar pentru a se trezi din nou în timpul exilului lui Luke. O voinţă pe care Luke îşi permise în sfârşit să o recunoască încă o dată.

Mai încrezător acum, Luke se întinse cu sentimentele, conştiinţa lui alunecând uşor prin tumultul vieţii de pe insulă. O găsit pe Rey instantaneu – era ca un far în Forţă, arzând aşa de strălucitor că totul din jurul ei părea că i se potriveşte.

Şi Luke simţi o altă prezenţă familiară. Acesta era foarte departe – dureros de departe. Dar ceva atât de lipsit de sens precum distanţa n-ar putea niciodată întuneca această prezenţă în conştientizarea lui.

Luke deschise ochii.

— Leia, spuse el.

* * *

Rey stătea pe un platou lung şi plat de piatră care ieşea din versanţii ierboşi ai insulei pentru a se termina într-o faleză joasă deasupra mării. În centru era un orificiu în stâncă, înconjurat de muşchi roşiatic decolorat în gri de lumina lunii. Se apropie cu atenţie de locul pe care îl văzuse în viziunea ei pe lespedea de meditaţie, cel care încercase să-i arate ceva. Luke o

avertizase că acceptând oferta, ceda părţii întunecate, dar poate că asta se datora faptului că se temea de adevărurile pe care le-ar putea dezvălui. Se uită în întunericul încerneluit al găurii. Chiar dacă luna era luminoasă, nu dezvăluia nimic despre ceea ce era jos. Gaura borborosea şi şuiera, de parcă i-ar fi vorbit.

Rey se opri la margine pentru a examina muşchiul şi alunecă. Alunecase sau fusese trasă înăuntru. Nu ştia dacă strigase sau dacă scosese vreun sunat.

Căzu în apă, iar frigul i se înfipse în plămâni ca un cuţit. Se zbătu, ieşi la suprafaţă şi gâfâi, cu ochii înţepând-o de la sare, apoi se târî pe piatra plată, netedă.

Acum vedea că erau într-o peşteră – un spaţiu lung şi îngust pe care marea îl sculptase sub buza falezei, creând sub insulă un loc ascuns, existenţa sa fiind dezvăluită doar de o gaură acolo unde un puţ vertical intersecta suprafaţa. Gaura scuipa apă când mareea era ridicată, dar părea să fie goală atunci când marea era scăzută ca acum. Înaintea ei, marea tocase şi şlefuise pereţii peşterii până când piatra devenise ca o oglindă întunecată, crăpată, dar lucioasă. Rey îşi putea vedea reflecţia în ea – o reflecţie repetată de o mie de ori în labirintul de faţete din piatră, care creau o linie de siluete Rey retrăgându-se de la ceea ce priveau.

Rey se uită în oglindă şi îşi dădu seama că oglinda se uita la ea. Forţa tremura ca răspuns la ceva ce se apropia. Se putea auzi pe sine respirând – încet şi greoi. Apoi respiraţia ei se acceleră când îşi dădu seama că se afla în interiorul pietrei, în lumea oglinzii, cu mai multe Rey între ea şi fata udă, tremurândă care stătea în peşteră. Apoi acea Rey dispăru şi o sută de Rey stăteau între ea şi silueta subţire din peşteră. Întoarse capul şi toate acele Rey ascultătoare făcură acelaşi lucru, rândul fiecăreia venind la un moment imediat după cea de dinainte, până când toate se uitau împreună cu ea în adâncul pietrei întunecate.

Rey ştia că trebuie să meargă mai adânc – că lumea din interiorul pietrei doar părea că se repetă pentru totdeauna. Conducea undeva şi doar dacă ea avea curajul de a merge mai departe, acel loc secret îi va arăta ceea ce venise să vadă – şi lucrul de care îi era cel mai frică să ştie. Erau Rey mai adânc în piatră, parte a liniei aflată încă înaintea ei. Îşi spuse să le

urmeze, să devină ele, să ignore glasul din capul ei care continua să se bâlbâie că va fi prinsă pentru totdeauna, aici, în întunericul din inima secretă a insulei. Ea urmă linia de Rey, dorind ca succesiunea suprarealistă să se sfârşească, până când în sfârşit se întâmplă. Până la urmă a fost o ultimă Rey, respirând din greu şi privind fix o oglindă mare, rotundă, înnegrită de piatră lustruită, ca cea care o chemase pe fată în peşteră.

Această ultimă Rey stătea în faţa pietrei, privind în adâncurile ei.

— Lasă-mă să-mi văd părinţii, imploră ea. Te rog.

Întinse mâna şi suprafaţa înnorată a oglinzii păru să se sfâşie, întunericul ei topindu-se. Văzu două siluete întunecate sub suprafaţa ei. În timp ce-şi auzea bătăile inimii în urechi, cele două siluete au devenit una. Degetele ei au atins piatra şi au întâlnit vârfurile degetelor altcuiva. Era fata din peştera mării, care o privea.

Era ea. Rey coborî mâna şi reflecţia ei făcu la fel. Apoi începu să plângă.

Petrecuse atâtea nopţi în deşerturile lui Jakku, o orfană într-o epavă pe jumătate îngropată a unui război uitat. Marcând în fiecare seară o zgârietură nouă pe metal, până când era înconjurată mii de zgârieturi. Erau prea multe pentru a mai marca timpul, dar asta încetase demult să mai fie scopul. Rândurile peste rânduri de tăieturi deveniseră altceva, dar nu ştia ce. Un testament al insistenţei ei ca veghea aceasta să aibă un scop, poate. Sau poate un ritual pentru a respinge singurătatea care a fost întotdeauna în ea, erodându-i speranţa şi şoptind că va deveni ca toate celelalte lucruri abandonate pe Jakku – o carcasă, goală şi fără scop.

Se simţise atât de singură, în toate acele nopţi. Dar niciodată la fel de singură ca acum, când se uita fix la propria ei reflecţie, sub insulă, în frig şi întuneric. Când în sfârşit lacrimile ei se terminară, Rey ridică capul. Ştia cu cine trebuia să vorbească despre peşteră, despre ceea ce căutase şi ce îi arătase – cineva care ar înţelege cum singurătatea şi pierderea pot mânca din tine până când nu mai rămâne nimic.

* * *

Luke se temu că Rey plecase – că sentimentul său trezit al Forţei îl orbise la lumea banală din jurul său şi avea să descopere că *Şoimul* plecase, luând-o cu el.

— Rey, ai avut dreptate, spuse el în timp ce traversa pajiştea în ploaia suflată de vântul puternic, cu fulgerele luminând deasupra. Vin cu tine. Rey?

Luke se închisese atât de mult timp, iar acum Forţa vuia în jurul lui. Rey avea dreptate. Ea avea nevoie de el. Aşa cum avea şi Leia şi *Rezistenţa* şi toţi cei disperaţi după speranţă. Durerea şi vinovăţia lui îl lăsase în imposibilitatea de a vedea asta, incapabil să vadă altceva decât întuneric şi disperare. Încercând să protejeze galaxia de eşecul său, s-a îndepărtat de tot – inclusiv din perspectiva speranţei.

Forţa i-o trimisese pe Rey, Luke era acum sigur de asta. Ea sosise purtând mesajul pe care el refuzase să-l audă. Dar ea nu era doar un recipient al Forţei. Să se gândească la ea în felul acesta însemna să o minimalizeze. Era şi o tânără puternică în Forţă, care avea nevoie ajutorul lui – şi care crezuse în el chiar şi când nu-i dăduse motive pentru a o face. Ajunse la colibe şi văzu, uşurat, cargobotul lui Han Solo stând încă în josul scării lungi şi şerpuite. Şi lumina se scurgea pe uşa şi pe fereastra îngustă a colibei pe care Rey o luase pentru ea.

Alinat, Luke îşi grăbi paşii, dornic de a compensa pierderea de timp.

* * *

În momentul în care Rey ajunse în coliba ei, îl simţise lângă ea, în Forţă. Legătura dintre ei era atât de deschisă şi de puternică încât îi amintea de atingerea unui fir sub tensiune în epava vreunei nave spaţiale. Închise ochii, apoi îi deschise şi îl găsi pe Kylo Ren acolo... chiar lângă ea, unde stătea pe banca de piatră. Ca şi cum chiar s-ar fi putut întinde să-i atingă mâna, faţa, părul.

La vederea lui, simţi uşurarea curgând prin ea.

Kylo ascultă cu atenţie, cu chipul lui lung impasibil, cum ea îi spuse despre cum fusese atrasă în peşteră şi în piatră şi despre cum călătoria nu dusese la nimic, nicio altă revelaţie decât că era atât de singură.

— Nu eşti singură, insistă el şi ea îl crezu.

— Nici tu. Nu este prea târziu.

Rey ridică nehotărâtă mâna spre a lui, aşteptând să-şi vadă mâinile trecând una prin alta şi se întreabă dacă ar simţi-o cumva în Forţă. Dar degetele lor chiar s-au atins. Ea îl strânse de mână, zguduită de contact şi văzu că acelaşi şoc trecea şi prin el. Luke Skywalker intră în colibă – pentru a-i găsi pe Rey şi Kylo cu mâinile încleştate, uitându-se unul în ochii celuilalt.

— Opriţi-vă! strigă el şi îşi întinse mâna.

Explozia de putere azvârli fiecare piatră a colibei înspre exterior, împrăştindu-le în jurul băncii unde Rey şi Kylo stăteau uimiţi. Mâna lui Rey se închise goală şi îl privi pe Luke prin ploaie. Se ridică în picioare şi se uită la Maestrul Jedi.

— Este adevărat? întrebă ea. Ai încercat să-l omori?

— Părăseşte insula, spuse Luke printre dinţi scrâşniţi. Acum.

Apoi se întoarse şi se îndepărtă – aşa cum făcuse în ziua în care sosise ea, purtând sabia de lumină care o chemase. În acea zi, ea doar privise, nedumerită şi rănită. Dar, cumva, asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

— Nu, spuse Rey. Răspunde-mi. Spune-mi adevărul. Opreşte-te!

Luke continuă să meargă – aşa că Rey îşi luă bastonul, făcu trei paşi lungi şi îl învârti precis şi tare, lovindu-l peste spatele capului şi culcându-l la pământ. El privi prin ploaie, surprins, la tânăra care stătea deasupra lui cu dinţii dezveliţi.

— Ai făcut-o? întrebă Rey. Tu l-ai creat pe Kylo Ren?

Luke se ridică în picioare şi Rey văzu imediat că se schimbase nimic – tot avea să se îndepărteze de ea, retrăgându-se să spumege în tăcere. Furioasă, îşi aruncă din nou bastonul spre el – dar Luke întinse mâna cu o mişcare înceţoşată şi o bucată dintr-un paratrăsnet zbură de pe acoperişul uneia dintre colibe. Înainte ca Rey să poată clipi, el interceptă lovitura bastonului, impactul trimiţându-i o vibraţie în antebraţe şi dând-o înapoi. Rey sări din nou la el, bastonul ei şi arma lui improvizată învârtindu-se şi ciocnindu-se în timp ce ploaia se revarsa peste ei. Ea înteţi atacul. Bastonul nu se simţise niciodată mai confortabil în mâinile ei, de parcă era o parte din ea. Încrederea ei crescu şi zâmbi lupeşte când văzu surpriza pe chipul lui.

Dar asta fu ceva trecător. Mai repede decât putea ea, el îi pară atacul şi continuă mişcarea, smulgându-i bastonul din mâini şi trimiţându-l zdrăngănind pe pietre, lăsând-o fără apărare.

Rey întinse mâna, simţind Forţa vie şi flămândă în jurul ei, şi se trezi în mâini cu greutatea sabiei de lumină. O aprinse şi Luke căzu la pământ, privind-o în timp ce ţinea sabia înălţată, cu ploaia şuierând şi scânteind pe lamă. Se uitară unul la altul o vreme, apoi Rey stinse sabia de lumină, rămânând în ploaie.

— Spune-mi adevărul, spuse ea.

* * *

Luke Skywalker îl priveşte pe nepotul său Ben Solo – nu mai era un băiat, dar nici bărbat, încă. Intrase în camera sa, noaptea, şi acum stătea deasupra lui. Ochii Maestrului Jedi erau închişi. Forţa clocotea de pericol. Îngrijorarea umbrea chipul lui Luke în timp ce-şi întindea mâna, deschizându-se spre Forţă – ajungând în mintea adormită a lui Ben. Băiatul rămase nemişcat, cu chipul netulburat. Şi ochii lui Luke au rămas închişi. Dar poate vedea: focul şi ruina şi ochii lipsiţi de vedere ai morţilor. Şi poate auzi: ţipete şi vâjâitul săbiilor de lumină, şi bubuitul exploziilor.

Întunericul – extinzându-se de la acest băiat subţire, cu părul întunecat, până ce învăluia totul – şi cacofonia terorii care îl va însoţi. Luke îşi trase mâna înapoi, ca şi cum s-ar fi ars. Forţa din jurul lui Ben fusese întotdeauna străbătută de vene de întuneric, dar ceea ce văzuse era dincolo de orice s-ar fi temut să găsească.

Luke îşi scoase sabia de lumină de la centură şi aprinse lama, cu ochii gravi. Dar apoi se uită la Ben şi gândul scurt, aproape nedorit, dispăru. Nu putea să-l lovească cu sabia pe lumină pe fiul surorii sale în timp ce dormea.

Şi imediat Luke ştiu că era prea târziu – îl dezamăgise deja pe elevul său. Pentru că ochii lui Ben erau deschişi – înspăimântaţi, dar conştienţi. Puterile băiatului în Forţă sunt deja imense şi încă în creştere. Şi este un Skywalker.

Ştia ce gândea Luke. Ştia ce văzuse Luke. Ştie ce va urma.

Disperată, mâna lui Ben se ridică, nu spre Luke, ci dincolo de el, spre sabia de lumină pe care şi-o construise. Chemând-o în mână, lama ei albastră dădu o lovitură ucigătoare îndreptată spre Maestrul său. Propria lamă a lui Luke o întâlni pe a lui Ben şi lamele încrucişate zbârnâiră şi scoaseră scântei. Apoi Ben ridică spre tavan mâna liberă, obligând pietre să se prăbuşească în capul lui Luke.

* * *

Rey atinse braţul lui Luke.

— L-ai dezamăgit crezând că alesese deja, spuse ea, vocea ei fiind în mod egal blândă şi insistentă. N-o făcuse. Încă există conflict în el. Dacă ar fi întors de la Partea Întunecată, lucrurile s-ar schimba. Aşa am putea câştiga.

Luke îşi întoarse ochii spre ea. Privirea lui era sumbră şi pentru prima dată în memorie, Rey îl văzu în vârstă – un bărbat atras înapoi într-o furtună de care crezuse că a scăpat. Dar vocea lui era puternică, insistentă.

— Asta n-o să iasă aşa cum crezi tu, o avertiză.

— Ba da. Chiar acum, când ne-am atins mâinile, i-am văzut viitorul. L-am văzut – la fel de clar cum te văd pe tine. Dacă mă duc la el, Ben Solo se va schimba.

— Rey, nu face asta, spuse Luke.

Răspunsul lui Rey fu să-i întindă încă o dată sabia de lumină neaprinsă – o ultimă invitaţie. Ştiu imediat că el nu o va accepta.

— Atunci el este ultima noastră speranţă, spuse ea.

Se întoarse şi pur şi simplu se îndepărtă de el.

Capitolul 22

Când veni momentul evacuării ultimelor persoane din nava *Ninka* golită de combustibil, o oarecare eroare îl scosese pe Poe din lista de serviciu. Ofiţerul de pe punte ridică din umeri neputincios, apoi îl lăsă pe Poe să citească el însuşi datapadul. Numele lui era acolo, iar alături era cuvântul NEELIGIBIL.

Spumegând, Poe fusese forţat să rămână la bordul *Raddusului* în timp ce C'ai Threnalli porni transportorul şi îl scoase din hangar – o singură navă era suficientă pentru a evacua echipajul schelet al lui *Ninka*. Urmări pe monitoarele camerei de control cum transportorul părăsea micul distrugător de buncăre, lăsându-l părăsit în spaţiu, apoi privi cu agonie cum *Ninka* pierdu direcţia, arcul ei ridicându-se şi cum era făcută bucăţi de focul de turbolaser al flotei Primului Ordin.

Flota *Rezistenţei* nu a fost niciodată suficient de mare pentru a justifica acest nume grandios, dar acum nici măcar nu mai exista. Rămăsese numai *Raddus*. Un singur Distrugător al Primului Ordin ar fi fost un adversar greu pentru crucişătorul Mon Calamari iar ei aveau treizeci pe urmele lor. Asta fără a mai vorbi despre nava amiral monstruoasă al lui Snoke. Şi orice altceva mai construise în secret Primul Ordin în toţi acei ani, în timp ce Senatorii din Noua Republică se certau pentru orice prostii. Poe părăsi camera de control în timp ce se întorcea transportorul lui C'ai, gândindu-se că măcar putea să-i întâmpine pe cei de pe *Ninka* la sosirea pe *Raddus.* Dar, în timp ce saluta tehnicienii şi soldaţii, cuvintele lui sunau neconvingătoare chiar în propriile urechi, şi puţini dintre ei îşi ridicară privirile. Pur şi simplu se târâiră de-a lungul hangarului cu umerii căzuţi şi cu feţele posomorâte.

Păreau terminaţi.

Poe păşea furios pe coridoarele *Raddusului,* trecând de soldaţi şi echipaje cu feţe nervoase. Crucişătorul greu era întunecat, iluminat în multe locuri numai prin iluminatul de urgenţă. Asta trebuia să economisească combustibil – o măsură cu care ar fi fost de acord, doar dacă ar ştiut pentru ce era conservat acel combustibil.

Ajunse pe puntea temporară şi o găsi pe Comandantul D'Acy aşteptându-l, în afara uşilor camerei.

— Amiralul ţi-a interzis să vii pe punte, spuse ea. Hai să nu facem scandal.

Deci nu fusese o eroare.

— Hai să nu, spuse Poe, împingând-o pe D'Acy deoparte şi intrând furtunos pe punte.

D'Acy se grăbi să vină după el, dar el îşi fixă ţinta pe Holdo şi porni drept spre ea. Niciunul dintre ofiţerii care-i stăteau în cale nu îndrăzni să-l oprească.

Holdo îl privi calmă.

— Pilotule, spuse ea.

— Termină, mârâi Poe, nas în nas cu ea. Mergem pe vapori şi echipajul tău o ştie, iar tu nu le-ai spus *nimic.* Dacă ai vreun as în mânecă, acum este cazul să îl pui pe masă. *Chiar acum.* Spune-mi că nu fugim doar până când vom muri – că avem un plan. Că avem o speranţă. *Te rog.*

Poe se întrebă dacă îl va pălmui sau le va ordona soldaţilor să-l ducă la arest sau pur şi simplu îl va ignora. Dar ea îl surprinse cu cuvinte pe care el le ştia pe de rost.

— Când am servit sub Leia, ea spunea că speranţa este ca soarele, spuse Holdo. Dacă crezi în el doar când îl vezi...

— Niciodată nu o să treci peste noapte, termină Poe.

Se uitară unul la celălalt în tăcere – uniţi, chiar dacă numai pentru acel moment, prin respectul lor comun pentru femeia pe care o pierduseră.

— Căpitane, greşeşti în aroganţa ta curajoasă, spuse Holdo. Urmează-mi ordinele.

Poe începu să spună ceva, apoi se opri – unul dintre monitoarele ofiţerilor avea pe el un mesaj despre un transportor ca cel pe care C'ai îl pilotase înapoi de pe *Ninka.* Poe se uită peste umărul bărbatului, încercând să înţeleagă ceea ce vedea şi nevoind să o creadă. Apoi se întoarse pentru a o privi pe Holdo, neîncrezător.

— Alimentezi transportoarele – toate, spuse el cu furie crescândă. Abandonăm nava! *Asta-i* ceea ce ai? Transportoarele nu au scuturi – nu au arme. Dacă abandonăm crucişătorul, nu avem nicio şansă!

— Căpitane, spuse Holdo, dar el continuă mai departe.

— Acest lucru va distruge *Rezistenţa*! Nu eşti doar o laşă... eşti o *trădătoare*!

Holdo se întoarse dezgustată.

— Luaţi-l pe omul ăsta de pe puntea mea, ordonă ea şi soldaţii înaintară pentru a-i urma ordinul.

* * *

Rose trebuia să recunoască măcar asta despre DJ: furase o navă bună.

Placa cu numele iahtului îl identifica drept *Libertinul,* un nume care o făcu pe Rose să strâmbe din nas şi să-şi dorească să fie timp să-i facă unele modificări cu un blaster. Avea aproape şaizeci de metri de la tuburile repulsorlift de la provă până la aripile zvelte de la pupa, învelite în plăcile carenei care fuseseră frezate, şlefuite şi lustruite până la un alb strălucitor. Avea un salon elegant, cu cel mai nou model de piedestal holoproiector în centrul punţii de zbor, cabine curate, amenajate cu gust, sub punte, şi o foarte arătoasă scară care ducea la cabina de pilotaj.

Cineva va zornăi fiecare cuşcă din Cantonica când va afla că a dispărut nava asta.

Înainte de a părăsi închisoarea Canto Bight, BB-8 recuperase de la sechestru efectele personale ale lui Finn şi Rose. Droidul îl însoţi apoi pe DJ la portul spaţial al oraşului pentru a lua un mijloc de transport.

BB-8 îi dăduse lui Rose toate detaliile furtului într-o rafală de limbaj droid, în timp ce *Libertinul* părăsea lumea deşertică, iar trecerea de la zborul atmosferic la călătoria spaţială abia fu observată datorită amortizoarelor de acceleraţie şi câmpului antişoc ale iahtului. Era o notă de admiraţie în bipurile şi fluierăturile lui BB-8 în timp ce povestea mulţumit modul în care DJ trecuse de paznicii portului spaţial şi avusese nevoie de mai puţin de două minute cu o pană de computer[21] şi un hub de ocolire a cheilor pentru a ajunge la bordul iahtului şi a-i aprinde motoarele.

Rose îşi făcu o notă mentală – *o altă* notă mentală – să vorbească în particular cu Poe, dacă reuşeau efectiv să salveze flota *Rezistenţei* fără să moară în niciunul dintre cele zece moduri pe care ea decise că ar fi prea deprimant să le catalogheze. După ce se dovedise deja apt să nu asculte

---

[21] Pană de computer – dispozitiv electronic care, atunci când era conectat la un computer, îi permitea utilizatorului să treacă de programele de securitate.

ordinele, să-şi asume identităţi false şi să comită simple atacuri, astromecului pilotului începea acum să-i placă furtul.

Vorbind despre furt, unde era acum DJ?

Se ridică de pe scaunul pilotului, strâmbându-se la durerea din picioare şi spate şi aruncă o privire afară din cabina de pilotaj pentru a descoperi că salvatorul lor mohorât jefuia dulapurile din salon, fredonând în timp ce aprecia pânza delicată de diamante a unui colier. Rose pufni batjocoritor. Furase deja nava – de ce îi scotocea interiorul ca un şobolan Otomok de debarcader care trebuia să fie cu un pas înaintea droizilor de securitate?

DJ o auzi pufnind şi ridică privirea, cu ochii strălucitori şi veseli. Îi arătă colierul şi îşi lăsă capul într-o parte, oferindu-se un rânjet neglijent.

Ea doar clătină din cap şi se întoarse în cabina de pilotaj, unde Finn privea tunelul rostogolit al hiperspaţiului.

— Încă patru parseci, spuse Finn. Asta chiar zboară! Trebuie să fie un hoţ foarte bun dacă deţine o navă ca asta.

Rose îl privi cu milă.

— Spune asta încă o dată, mai rar.

— Spun că trebuie să fie un hoţ foarte bun dacă… Ah, da, a furat-o.

O clipă mai târziu, încă jenat, Finn veni cu o scuză pentru a pleca din cabină. Rose se oţeli să nu râdă, astfel ca el să poată scăpa cu, măcar, puţină demnitate; odată ce el dispăru, ea se lăsă în cele din urmă să zâmbească de ridicolul situaţiei.

Când erau copii pe Hays Minor, Paige devenise pentru puţin timp obsedată de faptul curios că aviarele de pe mai multe lumi se apropiau de prima creatură pe care o vedeau imediat ce ieşeau din ouăle lor – aşa că puteai găsi uneori un pui înfocat de convor[22] care umbla pe urmele unei foarte confuze pisici tooka.

Rose se întrebă dacă aşa se simţea şi misterioasa Rey a lui Finn având-ul pe urme pe acest nătând confuz, intrigat de tot ce era în galaxie care nu era ea. În lipsă de altceva, Rose spera ca ea aprecia devotamentul aparent necondiţionat al lui Finn.

Între timp, Rose nu ştia ce să se gândească despre faptul că un bărbat instruit să fie un soldat din trupele de şoc ale Primului Ordin putea fi suficient de inocent pentru a crede că un

[22] Convor – o specie de păsări cu coadă ca de şobolan cu care se agăţa de ramuri.

hoţ feroce, fără scuze, deţinea un iaht de lux. Presupuse că o făcea să se simtă simultan şi bine şi rău despre galaxie.

Pe de o parte, poate că mai erau destui tineri dureros de naivi în spatele multora dintre acele căşti fără expresie, precum craniile – băieţi pierduţi cărora nu li se permisese niciodată să aibă nici măcar propriul nume.

Pe de altă parte, batalioanele formate din acei băieţi pierduţi au distrus lumea de origine a lui Rose şi atât de multe altele. Cât mai mult ruină şi mizerie vor mai provoca în galaxie? Câte mai mulţi oameni îi vor pierde pe cei dragi din cauza lor?

Rose nu auzise niciodată de vreun alt soldat al Primului Ordin care să scape de spălarea creierului şi să refuze să urmeze ordinele criminale pe care le primea. Poate că Finn fusese singurul.

Ei bine, în cazul ăsta, Paige ar fi spus că ar trebui să-l lase în pace.

Îl auzi pe Finn călcând apăsat prin salon – dacă fusese vreodată instruit în camuflaj, lecţiile nu prinseseră – şi îşi trecu un deget peste sudura aproape imperceptibilă a tabloului de bord perfect laminat al iahtului.

L-ai fi iubit, Pae-Pae. Ai fi spus că are o inimă bună. Rose zâmbi la acest gând. *Şi ai fi avut dreptate.*

* * *

Finn se simţi un pic ameţit urmărindu-l pe DJ cum scotocea sistematic compartimentele depozit din salonul iahtului. Hoţul arăta atât de ponosit şi de somnoros, încât părea o mică minune faptul că stătea drept. Dar mâinile i se mişcau uşor, cu graţie fluidă, peste dulapuri, trecând de mecanismele de blocare şi măsurile de securitate care erau invizibile pentru ochii lui Finn. După o foarte scurtă pauză, una dintre mâinile lui DJ intra în geacă, apărând cu o pană de calculator sau cu vreo aplicaţie misterioasă pe care Finn nu o cunoştea. O clipă mai târziu, compartimentul era deschis, lăsându-l pe DJ liber la pradă.

Se pare că BB-8 era mai puţin impresionat – sau poate gelos. Ca şi Finn, astromecul îl urmărea pe DJ la treabă, dar numai bipăia neplăcut.

— Droidul tău este un bun judecător de caractere, spuse DJ dintr-o dată, instalându-se la o consolă de date şi începând să lucreze la măsurile anti-intruziune.

— De ce spui asta? întrebă Finn.

DJ îi oferit un rânjet strâmb, ca răspuns.

— Nu mă place, spuse el, extrăgând o mică cutie strălucitoare din jacheta lui. Vrei caviar icindric[23]?

Finn, nesigur ce era, clătină din cap că nu.

— Deci, tu furi doar când ai nevoie? întrebă el.

— Când *vreau.* Nu mă desconsidera. Acum, să vedem a cui a fost rabla asta minunată.

Aerul străluci şi o diagramă holografică apăru deasupra consolei. DJ îi aruncă o privire şi mâinile sale zburară peste butoane, făcând diagrama să se deruleze rapid.

— Ei bine, măcar furi de la cei răi şi-i ajuţi pe cei buni, spuse Finn.

DJ îi aruncă aceeaşi privire cum îl privise Rose acum un minut în cabina de pilotaj.

— Ajut... nu poţi... Uite ce e, începu DJ, apoi se opri să-şi pună gânduri în ordine. *Rezistenţa*? Primul Ordin? Sunt amândouă aceeaşi maşină – şi anume o maşină de tocat carne. Ajuţi o maşină de tocat carne sărind în ea? Ei bine, într-un fel o faci deja, dar asta-i semantică. *Uite.* Băieţi buni, răi, sunt cuvinte inventate pentru a ţine lumea în luptă. Pentru a face banii să circule. *Asta* am furat de la... Aha!

DJ rânji la ceva ce văzuse pe consolă, apoi manevră un buton. Apăru o schemă a unui vânător TIE, urmată de cele ale unui păşitor cercetaş, bombardier TIE şi interceptor TIE.

— Tipul ăsta este traficant de arme, spuse DJ. A cumpărat această frumuseţe vânzând arme către băieţii răi. Dar următoarea diagramă fu a unui X-interceptor T-70 al Noii Republici. Şi către băieţii buni, spuse DJ, cu ochii sclipind.

Lui Finn îi căzu faţa – iar DJ văzu confuzia de pe faţa lui înlocuită de spaimă.

— Finn, hai să te învăţ ceva important, spuse el. E totul o maşină, partenere. Trăieşte liber, nu te alătura.

Şi DJ lovi pălăria ce purta motto-ul său.

— Finn, vino aici!

---

[23] Caviar icindric – o formă de caviar

Asta era Rose şi părea urgent. Finn sări în sus pe treptele spre cabina de pilotaj, atât de concentrat la noutăţile pe care le avea ea, că nu observă că DJ îl urmărise atent când plecase.

— Am contactat flota, spuse Rose. Poe este pe linie.

Finn se aplecă asupra comunicatorului.

— Finn! Holdo încarcă echipajul în navete – va abandona nava. Unde eşti?

— De asta au vrut schemele mele pentru deflectoare, spuse Rose cu mâna atingându-i medalionul. Pentru a ascunde transportoarele de detectare.

Finn încercă să găsească notificarea care arată progresul *Libertinului*, dar nu putu să-l găsească pe fondul tuturor ecranelor şi al comenzilor.

— Suntem atât de aproape, îi spuse lui Poe.

— L-aţi găsit pe maestrul spărgător?

Rose şi Finn se uitară unul la altul.

— Am găsit... un spărgător, spuse Finn. Dar îţi promit că pot închide localizatorul. Mai trage puţin de timp.

— Bine, spuse Poe. Grăbiţi-vă.

Poe întrerupse transmisia. Finn putea spune că Rose se gândea la acelaşi lucru ca şi el şi că niciunul dintre ei nu voia să fie primul care să întrebe.

Rose cedă prima.

— Cât de mult putem avea încredere în acest tip?

— Cât de mult putem alege? răspunse Finn.

* * *

Poe îşi închise comunicatorul, întrerupând legătura cu Rose şi Finn, şi ridică privirea spre Connix, C'ai Threnalli şi ceilalţi cinci piloţi din camera de serviciu din afara hangarului.

— *Acum* avem o şansă, spuse Poe.

Unii dintre ceilalţi piloţi păreau, încă, nesiguri. Poe îi putea învinovăţi cu greu, având în vedere ce le cerea să facă. Dar C'ai aproba din cap, cu ochii oţeliţi.

Poe îi ştia pe toţi – altfel nu i-ar fi chemat la această întâlnire – deşi zburase doar cu câţiva dintre ei. Şi-ar fi dorit să aibă piloţi pe care să-i cunoască mai bine, pe cei cu care zburase aripă lângă aripă şi putea avea încredere că-l vor ţine în viaţă: să zicem Snap Wexley sau Jess Pava. Dar Snap şi Jess

aveau propriile lor misiuni, iar majoritatea celorlalţi piloţi pe care îi ştia mai bine erau morţi.

Până la urmă, fiecare pilot dorea să intre în luptă într-un vânător invizibil, invulnerabil, care să aibă suficient armament pentru a străpunge planeta până la nucleu. Din moment ce asta nu se putea întâmpla niciodată, te foloseai de ceea ce-ţi putea oferi echipajul de la sol, bazându-te pe colegii tăi de zbor, şi încercai să te strecori şi să dai lovitura. Şi sperai că va fi suficient.

— Îi spunem Amiralului despre misiunea lui Rose şi a lui Finn şi că trebuie să tragem de timp, spuse Poe. Şi sperăm că va fi de acord.

— Şi dacă nu va fi? întrebă unul dintre piloţi.

— Atunci conversaţia s-a terminat, spuse Connix.

— Vom face ce trebuie făcut, spuse Poe. Dar nu moare nimeni. Dacă trebuie să tragem, atunci îi paralizăm. Sunt şi aşa destui oameni care încearcă să distrugă *Rezistenţa* – noi încercăm să o *salvăm*.

* * *

Luke Skywalker trecu peste pajiştea de sub stele. Iarba fusese înmuiată de ploile recente şi hainele sale Jedi de ceremonie se udaseră – în curând vor fi murdare de noroi. Ştia că Îngrijitorii nu vor agrea asta. Erau acolo pentru a-l ajuta, aşa cum ajutaseră generaţii de Jedi până când istoria devenise legendă, dar nu se dădeau în lături de la priviri în lateral şi plescăituri de limbă, atunci când credeau că era neatent sau că îndeplinea orbeşte anumite sarcini.

Nu aveau ce face – era nevoie de mai mult decât un câmp saturat pentru a opri un ritual Jedi căruia îi venise, în sfârşit, timpul.

Şi oricum, Îngrijitorii vor avea pentru ce să fie mult mai supăraţi.

Luke activă torţa de mână, aprinzând o flacără şuierată care străpunse noaptea. În faţa lui apăru străvechiul arbore uneti care deţinea primele texte Jedi.

Îmbrăcase hainele şi luase cu el lanterna mai devreme, doar pentru a ezita şi a-şi pierde încrederea. Luke nu era sigur de ce, mai exact. Presupuse că era pentru că petrecuse atâţia

ani traversând galaxia cu R2-D2 în calitate de însoţitor, căutând obsesiv doctrina antică şi un scop actual, sacrificând orice altceva. Când va incendia biblioteca, va renunţa la tot ceea ce făcuse de la Endor încoace. Vanitate, din nou – dar, din când în când, îl împiedicase să facă acest ultim pas. De fapt, Rey ajunsese pe insulă imediat după ce o astfel de încercare eşuată îl lăsase visând pe pajişte, încercând să-şi adune voinţa de a încerca din nou.

Dar Rey plecase. Şi de data aceasta, Luke jurase că nu va ezita. În timp ce ridica ochii spre copac, Luke simţi ceva în spatele său. Se întoarse şi văzu o prezenţă strălucitoare din alte vremuri – vremuri pe care urma să le declare dispărute.

— Maestre Yoda, spuse Luke, simţind un val instinctiv de bucurie văzându-l.

Trecuseră mulţi ani de când văzuse o manifestare a marelui profesor Jedi, iar acum Yoda părea aproape material, semănând mult cu cel pe care şi-l amintea Luke din antrenamentele sale fracţionate de pe Dagobah, pe care le întrerupsese pentru a-l înfrunta pe Darth Vader. Micul Maestru Jedi era sfrijit şi cocoşat, cu scalpul său verde răvăşit de o aură creaţă de păr alb delicat, dar şi acum, ca şi atunci, ochii lui erau pătrunzători, părând să privească prin Luke până la cele mai ascunse gânduri.

— Tinere Skywalker, spuse Yoda.

Dar Luke îşi dădu seama că vechiul său profesor ar fi putut să apară doar pentru un singur motiv, iar fericirea îl părăsi.

— Pun capăt la tot, îl avertiză Luke. Intentionez să le dau foc. Nu încerca să mă opreşti.

Yoda părea doar amuzat.

Luke avansă spre rămăşiţele copacului antic, cu torţa aprinsă în mână. Se opri la mai puţin de o lungime de braţ de coaja sa palidă şi răsucită. De îndată ce va întinse braţul, lemnul va începe să ardă – şi, la câteva minute după aceea, textele fondatoare ale Ordinului Jedi aveau să devină cenuşă spulberată.

Timpul este un cerc. Începutul este sfârşitul. Dar, aşa cum se întâmplase de atâtea ori, Luke se trezi că nu se putea hotărî să ridice mâna.

Yoda se uită spre cer şi ridică un deget noduros. Un fulger se lansă în noapte, zugrăvind momentan insula în alb şi negru şi lăsându-l pe Luke clipind frenetic. Când scăpă de petele oarbe din ochi, copacul era în flăcări.

Luke stinse în grabă torţa, aproape arzându-se în timp ce o făcea şi căută o modalitate de a învinge răspândirea rapidă a flăcărilor.

În spatele lui, îl putea auzi pe Yoda hohotind.

— Închei toate acestea eu. Oh, Skywalker. Dor de tine mi-a fost.

Luke se hotărî să se avânte în copac şi să ia cărţile de pe raftul lor, dar era imposibil – copacul devenise un infern. Se retrase, se întoarse şi se uită la forma strălucitoare a lui Yoda, stând calm aici, în vârful unei insule minuscule, de pe o planetă uitată, dintr-un sector fără nume al galaxiei.

— Aşadar, *este* timpul ca Ordinul Jedi să dispară, spuse Luke.

— Nu decidem unde locul nostru în această poveste începe sau se termină. Dar timpul este *tu* să priveşti dincolo de un raft de cărţi vechi.

În ciuda a ceea ce venise să facă, în ciuda a tot ce hotărâse, Luke se simţi jignit.

— Textele sacre Jedi, spuse el.

— O, le-ai citit, aşa? Captivante nu erau. Înţelepciune aveau, dar biblioteca aia nu avea nimic din ce fata Rey nu are deja.

Yoda clătină din cap şi Luke se simţi foarte mult ca Padawanul care fusese, cu atâţia ani în urmă, în bălţile Dagobahului.

Maestrul său era dezamăgit şi el era jenat.

— Skywalker, spuse Yoda. Încă priveşti spre orizont. Niciodată aici, acum. Nevoia de sub nasul tău.

Micul Maestru Jedi întinse mâna cu bastonul, pentru a ciocăni nasul lui Luke cu el.

— Am fost slab, neghiob, spuse Luke.

— Pe Ben Solo l-ai pierdut, da, spuse Yoda, blând, dar ferm. Pe Rey s-o pierdem, nu trebuie.

— Nu pot fi ceea ce are ea nevoie să fiu.

— Ascultare vorbelor mele n-ai dat, nu? spuse Yoda. *Transmite mai departe ce ai învăţat*. Înţelepciune, da. Dar şi

sminteală. Putere, măiestrie, hmm. Dar şi slăbiciune şi eşec, da. Eşecul cel mai mult. Cel mai mare învăţător eşecul este.

Şi apoi spuse oarecum plin de regret:

— Noi suntem ceea ce ei depăşesc. Aceasta este adevărata povară a tuturor Maeştrilor.

Luke privea focul, cu filamentele lui ajungând spre stelele îndepărtate. Rămase lângă vechiul său profesor, în timp ce flăcările ardeau, consumând trecutul antic.

Capitolul 23

La bordul *Şoimului Mileniului,* Rey termină de închis un compartiment de depozitare de sub cuşeta ajutorului de pilot din cala principală şi inspiră adânc. Nici una dintre dezbaterile îndelungate cu ea însăşi din călătoria de la Ahch-To nu o condusese la vreo altă concluzie.

Forţa îi arătase ce să facă; acum ea chiar trebuia să o facă.

Chewbacca o aştepta în mica camera a cargobotului în care erau capsulele de salvare, ghemuit lângă una dintre capsulele pentru o singură persoană. R2-D2 era în apropiere, cu luminile clipind pe cupola lui.

Rey văzu că pe capsulă era scris cu litere vopsite:

CAPSULĂ DE SALVARE CLASA A9-40
ŞOIMUL MILENIULUI

Şi sub asta era adăugat, într-o Clynese[24] prost scrisă de mână:

PROPRIETATE A LUI HAN SOLO VĂ RUGĂM RETURNAŢI

Îşi permise un zâmbet. Îşi dorea să îl poată întreba pe Han dacă asta funcţionase vreodată. Poate că funcţionase şi, dacă da, poate că însemna noroc. În care caz, mai bine nu te gândeai la asemănarea neliniştitoare a capsulei cu un sicriu.

Chewbacca o ajută să intre în capsulă, cu mâini surprinzător de blânde în ciuda – sau poate din cauza – puterii sale mari. Ochii lui – uluitor de albaştri pe chipul său aprig – o priveau incerţi.

— După ce decolez, ieşi din raza de acţiune şi rămâi acolo până când vei primi semnalul meu, spuse ea.

Wookiee murmură, dar ea nu era interesată de încercarea lui de a o convinge să renunţe.

— Dacă-l vezi pe Finn înaintea mea, spune-i..., începu ea.

Chewbacca spuse ceva.

— Da. Perfect. Spune-i asta.

---

[24] Clynese – un sistem de scriere folosit pentru capsulele de salvare.

Urcă în capsulă, aranjă sabia de lumină lângă ea şi le făcu semn Wookieeului şi droidului că totul era în regulă, încrucişându-şi braţele la piept, în timp ce Chewbacca o sigila.

* * *

Rose ştia că flota Primului Ordin îi va aştepta, dar tot simţi că i se strânge pieptul când *Libertinul* apăru din hiperspaţiu şi observă grupul de nave pe marginea exterioară a conul senzorilor iahtului.

— A cui a fost ideea asta genială? întrebă Finn.

— Nu te uita la mine, omule, spuse DJ, care li se alăturase în cabina de pilotaj. Eu doar lucrez aici. Pe care Distrugător vrei?

Rose studia imaginea navei amiral în timp ce senzorii iahtului construiau diagrama masivei nave din scanările efectuate. Dimensiunea navei de război încă i se părea aproape de neînţeles – creditele necesare pentru finanţarea ei ar fi transformat întregul sector în cerşetori şi nu auzise niciodată despre un şantier naval suficient de mare pentru a o construi. Se întrebă dacă minereul luat din ruinele lui Hays Minor fusese folosit, undeva, în acea coca sau dacă minerale lumii ei de origine făceau parte din unele conducte care legau turbolaserele de reactor. Sau dacă nava fusese construită din epava altor lumi devastate de către Primul Ordin. Şi dacă Primul Ordin construise această navă, ce altceva mai crease în secret?

— Despre care crezi cî este vorba? I-o trânti ea lui DJ. Fă-o. Tu chiar poţi face asta, nu?

DJ îşi studie unghiile murdare.

— Da, apropo de asta. Auziţi, pot să o fac. Dar există o conversaţie ante "a o face" despre preţ.

— După ce terminăm, *Rezistenţa* îţi va da orice vrei.

DJ îi aruncă o privire cântărind-o.

— Ce aveţi ca avans?

— Glumeşti? întrebă Finn. Uită-te la noi.

DJ o făcu şi Rose observă că medalionul ei îi atrăsese atenţia.

— Ăla e aliaj Haysian? întrebă DJ. Ăla e ceva.

Rose puse mâna pe medalion, ascunzându-l instinctiv de privirea sa lacomă.

— Nu, spuse Finn furios. Ţi-am dat cuvântul nostru. Vei fi plătit. Asta ar trebui să fie suficient.

— Băieţi, vreau să ajut, spuse DJ. Dar, nu daţi ceva, nu facem.

Finn începu să se certe, dar Rose ştia că orice ar fi spus nu va fi suficient – şi nu aveau nimic altceva de valoare. Cu ochii reci, ea îşi smulse medalionul şi îl aruncă spre DJ.

— Fă-o, spuse ea.

— Acum pot să ajut, spuse DJ.

Privirea de felină din ochii lui DJ, când strânse mâna în jurul medalionului, o făcu să vrea să se arunce spre el. În schimb, ieşi din cabina de pilotaj, ignorând privirea îngrijorată a lui Finn. După un moment de tăcere în cabina de pilotaj, DJ extrase din buzunare una dintre misterioasele sale maşinării şi o conectă într-un panou expus de pe consola iahtului.

— Ne ecranez apropierea, spuse el. Ar trebui să nu ne detecteze. Apoi facem o nişă în scutul lor şi ne strecurăm înăuntru. Facem o nişă în... hm. Spune *asta* de cinci ori rapid.

Finn nu avea chef.

— Doar fă-o.

— Gata, spuse DJ.

Pe măsură ce iahtul se apropia, navele Primului Ordin se măreau de la puncte de lumină până la forme cunoscute, detaliile lor fiind perfect vizibile în vidul spaţiului. DJ acceleră şi Finn îl privi surprins, dar hoţul ridică doar din umeri.

— Avem ecranarea, spuse el. Funcţionează? Nimeni nu ne vede, trăim, facem ce avem de făcut. Dacă nu? Mă gândesc că trecem direct la explozia cea mare.

Şi DJ rânji şi îşi mişcă degetele, imitând o explozie. Finn se uită la el, încă furios pentru medalionul lui Rose. Era sigur că exista un motiv pentru care strategia lui DJ era o idee proastă, dar nu putea articula ce anume era – şi să se certe cu un hoţ neruşinat, părea a fi un mod prost de a-şi petrece ultimele momente de existenţă.

Supremaţia era ca un zid în faţa lor, care se tot mărea până când prova sa contondentă umplu ferestrele. Finn se întrebă ce vor experimenta dacă vreunul dintre grupurile turbolaser ale Dreadnoughtului va trage asupra lor. Va vedea fasciculul şi va simţi că *Libertinul* se rupe în jurul lui? Sau el şi

Rose ar înceta pur şi simplu să existe – acum fiind acolo şi imediat după aceea dispărând?

Îşi dădu seama că îşi ţine respiraţia şi se forţă să respire, studiind nesfârşita parte inferioară a navei pe măsură ce trecea pe deasupra lor, acoperindu-i în umbră. Sarcinile lui de serviciu incluseseră misiuni la bordul navei amiral a lui Snoke, dar nu-i văzuse niciodată exteriorul – venise şi plecase la bordul unui transportor, închis în casca lui de soldat. Finn încercă să potrivească ceea ce ştia despre interiorul navei de război cu carena de deasupra capului. Ştia că deasupra lor erau turnătorii şi linii de asamblare şi săli de adunare şi centre de instruire pentru cadeţi, cum fusese el. Erau mai mult de un milion de oameni în echipaj... *Supremaţia* era mai mult un capital mobil decât o navă.

Finn îşi dădu seama că se simţea vinovat. Ştiuse ceea ce *Rezistenţa* nu ştia: că *Supremaţia* era pe acolo pe undeva, pândind din Regiunile Necunoscute ale galaxiei. Aşa cum ştia despre multe alte lucruri pe care le văzuse în anii săi de serviciu în Primul Ordin. Ştia că era ridicol să se învinovăţească – când sosise pe D'Qar nu avusese timp pentru un raport detaliat. Abia avusese timp să-i spună Generalului Organa şi ofiţerilor ei despre Baza Starkiller înainte de a pleca cu Han şi Chewbacca la bordul *Şoimului*. Şi după aceea... ei bine, nu existase după aceea. Se trezise într-un costum de bacta, într-o magazie, la bordul unei nave care era vânată.

Totuşi, într-un fel părea greşit că fusese singurul de la bordul lui *Raddus* care nu fusese surprins să vadă masiva navă de război ieşind din hiperspaţiu.

Şi dacă lucrurile ar fi fost altfel, i-ar fi trecut prin cap să avertizeze *Rezistenţa* despre tot ceea ce aveau de înfruntat? Lui Finn îi plăcea să creadă că ar fi făcut-o, dar nu era sigur că era adevărat. Era la fel de probabil, trebuia să o recunoască, că ar fi insistat să o însoţească pe Rey în vânătoarea de Jedi sau că ar fi încercat să o convingă să i se alăture el undeva în Inelul Exterior.

Izbucni o alertă şi Finn văzu punctele vânătorilor pe radarul *Libertinului* – dar imediat îşi dădu seama că direcţia lor nu-i aducea lângă iaht. Încercă să-i localizeze pe vânători prin fereastră, întrebându-se care putea fi misiunea lor. Erau doar

trei – dacă Primul Ordin ar fi atacat flota *Rezistenţei*, şi-ar fi golit hangarele.

— Merg după ceva, spuse Finn.

— Ceva nu suntem noi, spuse DJ. Aproape am ajuns, amice. Şi fii atent – aia este ţinta noastră.

DJ îi arătă, apoi ghidă iahtul către un punct minuscul de pe partea inferioară a *Supremaţiei*. Finn nu putu vedea ce era – presupuse că era un fel de orificiu sau vreo gură de ventilaţie – dar crescu până când iahtul alunecă prin el, în întuneric.

* * *

Cei trei vânători TIE zburau în formaţie strânsă, degetele înmănuşate ale piloţilor lor poposind aproape de butonul FOC de pe manşa de control.

Fiecare pilot din Primul Ordin atribuit flotei dorea să se răzbune pentru dezastrul de pe Starkiller, disecat fără milă în rapoartele de după acţiune, ca fiind un eşec al corpului vânătorilor de a se ocupa de un duşman inferior numeric. Dar atacul complet împotriva *Rezistenţei* pe care îl speraseră piloţii nu se materializase – în schimb, exista această urmărire ciudată, la viteză subluminică, cu majoritatea piloţilor trebuind doar să privească.

Lucrurile începuseră promiţător, cu o luptă frenetică cu bombardierele care au distrus *Fulminatrixul* (o altă rundă de rapoarte de după acţiune, pe care nimeni nu o aştepta cu nerăbdare), şi atacul împotriva navei amiral inamice. Însă flota urmărea rămăşiţele *Rezistenţei* – acum, se presupunea, reduse la o singură navă – de mai mult de douăsprezece ore, petrecând fiecare minut în alertă ridicată.

Piloţii erau obosiţi până la epuizare. Schimburile de cart fuseseră anulate pentru a se ocoli posibilitatea ca *Rezistenţa* – ai căror spioni şi infiltratori se zicea că s-ar afla în fiecare droid şi sub fiecare coş de gunoi – să poată şti despre schimb şi să-l folosească pentru a pune la cale un raid fulger. Piloţii care ar fi trebuit să fie în paturile lor încă erau în camerele de pregătire, suprastimulaţi de cafele proaste şi de amestecul ciudat de speranţă şi teamă acest minut următor va deveni ora zero, cu vânătorii lansaţi şi bătălia angajată. Primul val de înlocuitori ai piloţilor venise după ce nu mai putuseră să doarmă, sperând că

urmărirea lentă va continua suficient de mult pentru a le oferi şansa la glorie. Alerta care sunase în cele din urmă venise ca o uşurare, una care se transformase într-o dezamăgire nedumerită înainte ca navele TIE să fie scoase din hangar. Ordinele lor erau să investigheze un contact senzorial anomal. Asta era tot. O singură navă ieşise din hiperspaţiu între cele două flote şi reintrase aproape imediat, expulzând ceva ce începuse să zboare spre grupul de nave ale Primului Ordin. Profilul senzorial indicase că era prea mică pentru a fi măcar o navă de luptă. Deci ce era? Concluzia logică a fost că era o bombă – dar chiar o sută de dispozitive de acea dimensiune ar fi fost incapabile să facă mai mult decât daune cosmetice navei amiral a Conducătorului Suprem. Asta îl făcea să fie cel mai rău tip de atac – unul pe care nu puteai decât să-l ratezi.

Deci, ce era obiectul care zbura acolo? Spre dezamăgirea piloţilor, se dovedi a fi o capsulă de salvare – una cu o singură formă de viaţă. În timp ce o escortau spre hangar, toţi trei piloţii au meditat la variaţiuni ale aceluiaşi gând: ce lunatic s-ar îndrepta *spre* o luptă înainte de a abandona nava?

* * *

Kylo Ren ştia cine era în capsula de salvare chiar înainte să se deschidă cu un sâsâit de vapori – prezenţa ei fusese un puls constant în Forţă din momentul în care cargobotul tatălui său scăpase cumva din hiperspaţiu fără să se dezintegreze. Soldaţii din spatele lui stăteau pregătiţi, dar el doar zâmbi când o văzu pe Rey înghesuită în spaţiul strâmt al capsulei.

Zâmbetul lui se estompă la vederea sabiei de lumină a unchiului său.

— Iau eu asta, spuse el. Îmi aparţine.

Rey fu tentată să-i spună să vină să o ia, aşa cum îi spusese Finn – şi să-i amintească că ea îl pusese în genunchi la Baza Starkiller şi îl dezarmase. Că va purta amprenta acelui duel pentru totdeauna şi că trăia doar pentru că ea alesese să nu-l omoare. Dar nu de asta venise şi o ştiau amândoi. Totuşi, ea privi sabia de lumină apreciativ pentru o clipă, pentru a-i aminti lui Kylo că ea era cea care pusese în mişcare acest lanţ de evenimente.

— Atunci este cam ciudat că pe mine m-a chemat la castel, spuse Rey, studiind aproape alene arma străveche înainte de a privi înapoi la Kylo. Şi nu pe tine.

Colţul gurii lui Kylo se răsuci într-un început de zâmbet, iar el înclină capul spre soldaţii care umpleau hangarul.

— Nu eşti în poziţia de a dicta.

Rey o ţinu în sus, ca şi cum l-ar fi provocat să o ia. Soldaţii se mişcară neliniştiţi. Kylo se încruntă, apoi întinse mâna, faţă cicatrizată fiindu-i momentan nesigură. Un tremur foarte mic mişcă degetele din mănuşa neagră când se întinse spre arma care stătea nemişcată în mâna stabilă a lui Rey. I-o smulse şi făcu un gest scurt spre un ofiţer al Primului Ordin să se apropie cu cătuşe.

— Nu este necesar, spuse Rey.

— Este, spuse Kylo, conducând-o în adâncul masivei nave amiral. Avem o întâlnire.

Rey îşi iuţi pasul pentru a se potrivi cu paşii săi lungi, nevrând să fie văzută că se grăbeşte pentru a ţine pasul. În spatele lor, soldaţii însoţitori în armură zdrăngăneau. Rey le putu simţi anxietatea cu privire la situaţia pe care nu o puteau încadra în regimul lor de antrenament. Această anxietate era provocată de frică – nu de ea, ci de iutele şi imprevizibilul Kylo. Nu îi învinovăţea – tulburarea lui Kylo aproape că umplea Forţa în jurul lor, perturbând-o şi agitând-o. Trupele nu o puteau simţi aşa cum puteau ea şi Kylo, dar nu era acelaşi lucru cu a spune că ei nu o puteau simţi deloc – erau parte din viaţă şi din Forţă şi nu puteau să nu fie afectaţi într-un anumit grad. Kylo se opri la un turbolift singur, înconjurat de soldaţi din trupele de şoc şi concedie paznicii. Uşile se închiseră şi Rey rămase singură cu el. Încă mai contempla sabia de lumină din mâinile lui.

Ea dădu din cap în sus.

— Snoke? Nu trebuie să faci asta.

— Ba da.

— Simt că conflictul din tine crescând de când l-ai ucis pe Han, spuse Rey. Te sfâşie.

— De asta ai venit? Să-mi povesteşti despre conflictul meu?

Iar apela la tactica lui obişnuită – deviere şi derizoriu. Ca şi cum el ar fi fost Maestrul şi ea studenta lui, care era pusă la punct şi tulburată prin întrebări. Dar lucrurile se schimbaseră.

Nu mai era tânăra pe care el o răpise pe Takodana sau cu care se confruntase pe Baza Starkiller. *Nu mai era*.

— Nu, spuse Rey. Uită-te la mine. *Ben.*

El se întoarse la sunetul numelui cu care se născuse, pe care îl abandonase. Părea pierdut.

— Când ne-am atins mâinile ţi-am văzut viitorul, îi spuse ea. Doar conturat, dar sigur şi clar. N-o să te pleci în faţa lui Snoke. O să te schimbi – te voi ajuta. *Am văzut asta.* Este destinul tău.

Ea privi emoţiile alergând pe faţa lui, cu ecouri şi tresăriri în Forţă. Furie. Confuzie. Durere. Singurătate. Dor. Întristare. Apoi el ridică ochii spre ai ei.

— Te înşeli, spuse Kylo. Când ne-am atins şi eu am văzut ceva, de asemenea. Nu viitorul tău – *trecutul* tău. Şi din cauza a ceea ce am văzut, ştiu că atunci când va veni momentul, tu *vei* fi cea care *se va* transforma. Vei fi de partea *mea.* Rey, am văzut cine sunt părinţii tăi.

Rey îl privi, dar nu era nicio minciună în ochii lui Kylo. Şi o înţelegere înfricoşătoare înflori în mintea ei: agitaţia emoţiilor lui Kylo nu erau doar despre el însuşi. Erau şi ei despre ea.

Uşile turboliftului se deschiseră cu un şuierat şi Kylo o conduse pe Rey în interiorul camerei tronului, unde Liderul Suprem al Primului Ordin îi aştepta pe tronul său. Gărzile lui fără feţe, blindate în armuri stacojii, stăteau în picioare de o parte şi de alta a tronului, cu armele cu lamă pregătite. Snoke însuşi era aproape nemişcat – indolent în hainele lui aurii, sigur de siguranţa sanctuarului său.

Dar ochii îi erau străpungători şi flămânzi. Rey încercă să îi evite, dar privirea lui era ca un magnet, atrăgându-i involuntar atenţia spre el. Atracţia ochilor lui era asemănătoare cu ceea ce simţise lângă groapa de pe Ahch-To – şoptind secrete care îi fuseseră rezervate ei, care îi aparţineau ei. Cunoaştere antică, ascunsă, care i-ar distruge pe cei slabi, dar i-ar ridica pe cei puternici. *Demni.*

Snoke se uita la ea înfometat şi ea descoperi că nu se putea uita în altă parte până când Liderul Suprem nu-şi fixă ochii aceia îngrozitori, adânci, pe Kylo.

— Bravo, ucenicul meu bun şi loial, spuse el cu voce adâncă şi lentă. Mi-am recăpătat încrederea în tine.

Apoi privirea lui o fixă din nou.

— Tânăra Rey... Bun venit!

Capitolul 24

Hangarul lui *Raddus* era umplut cu transportoare – Poe numără treizeci, suficiente pentru a evacua toţi membrii *Rezistenţei* care supravieţuiseră evacuării lui D'Qar. Echipajele se grăbeau în jurul lor, pregătindu-le pentru zbor – şi furişau priviri la adunarea dintr-o parte a hangarului, unde un mic grup de piloţi conduşi de Poe Dameron se apropiase de Viceamiralul Holdo şi ofiţerii ei cu un mesaj urgent.

— Deci, un soldat din trupele de şoc şi mai cine fac ce? exclamă Holdo.

— Încearcă să ne salveze. Aceasta este cea mai bună speranţă a noastră de evadare. Trebuie să le dai lui Finn şi Rose cât de mult timp poţi!

În timp ce Holdo încerca să proceseze ceea ce i se spusese – o navetă uşoară lipsă, o întâlnire pe o îndepărtată lume a jocurilor de noroc, un maestru spărgător cu reputaţie incertă, natura urmăririi prin hiperspaţiu, locaţia întreruptorului circuitului din flota Primului Ordin – Poe se uită peste umărul ei la ofiţerii din jurul ei, studiindu-le feţele într-un apel mut. Pe unii îi ştia – D'Acy, una – în timp ce alţii nu-i erau familiari, ofiţeri de pe *Ninka* care sosise pe *Raddus* împreună cu comandantul lor. Dar cunoscuţi sau necunoscuţi, expresiile lor îi spuneau acelaşi lucru: o vor susţine pe Holdo. Era decizia ei.

— Ai riscat supravieţuirea Rezistenţei şi ne-ai pus pe toţi în pericol, spumegă Holdo. Nu mai e timp acum. Se întoarse spre ofiţerii ei. Trebuie să ne îndepărtăm de crucişător… Încărcaţi transportoarele.

În timp ce uşile transportoarelor se deschideau cu un fâsâit, Poe şi C'ai schimbară o privire.

— Mi-a fost teamă că vei spune asta, spuse Poe şi îşi scoase blasterul.

Fu uşurat să-i audă pe ceilalţi piloţi scoţându-le pe ale lor.

— Viceamiral Holdo, te eliberez de comandă, pentru supravieţuirea navei, a echipajului şi a *Rezistenţei*, spuse el, sperând vocea lui suna calmă şi sigură.

Ofiţerii din spatele lui Holdo păreau şocaţi şi furioşi, dar amiralul îi aruncă pur şi simplu lui Poe una dintre privirile ei de

evaluare. Poe se încordă, ştiind că acest lucru putea să însemne orice. Apoi Holdo ridică mâinile. După un moment, ofiţerii ei făcură la fel.

— Sper că înţelegi ce faci, Dameron, spuse ea.

În diferite circumstanţe, poate că ar fi explicat că *înţelegea* – încercând, o ultimă dată să o facă să vadă cum pierduse ea viziunea lui Leia şi cum ar putea-o recupera. Dar trebuia să profite de puţinul timp care le mai rămăsese – folosindu-l pentru a îmbunătăţi şansele lui Rose şi Finn cât putea de mult.

— Mă duc pe punte, îi spuse Poe lui C'ai. Dacă mişcă, electrocutează-i.

* * *

Deschiderea găsită de DJ ducea într-o spălătorie, dintre toate posibile.

Finn îşi îndurase cota de corvoadă când era cadet – antrenorii îi pedepseau în mod curent pe cei cu care nu reuşeau un exerciţiu cu schimburi înjositoare de serviciu petrecute efectuând muncă de droid, dar nu văzuse niciodată o spălătorie a Primului Ordin din interior. Spălătoria, de fapt, nu avea deloc lucrători organici – doar câţiva droizi auto-valet muncind încontinuu la staţiile de călcat. Droizii cu multe braţe se roteau şi se învârteau continuu: un braţ apuca a uniformă proaspăt spălată dintr-un coş, un altul trecea un senzor pe deasupra verificând tipul de ţesătură şi un al treilea manipula un fier de călcat cu aburi. Spre uşurarea lui Finn, niciunia dintre droizi nu părea să-i pese – sau chiar să observe – când trei oameni şi un astromec au ieşit din aerisirea umedă, plină de scame care dădea spre un radiator din exteriorul *Supremaţiei* în care fusese ascuns *Libertinul*. Nici nu s-au opus când aceiaşi oameni au apucat trei uniforme spălate şi călcate prevăzute pentru a fi returnate proprietarilor lor, sau cizme, curele şi şepci lucioase şi şlefuite care să li se potrivească. Nu existau oglinzi, dar Finn văzuse suficiente uniforme ale Primului Ordin pentru a şti că el arăta cum trebuie – tunica dreaptă, pantalonii bufanţi deasupra cizmelor înalte, cozorocul şepcii nici prea sus, nici prea jos.

Singura uniformă suficient de mică pentru a i se potrivi lui Rose era ţinuta albastru-verde a unui maior, dar părea să meargă.

În ceea ce priveşte pe DJ... ei bine, uniforma lui DJ arăta bine, dar bărbatul însuşi arăta de parcă tocmai s-ar fi târât în camera sa după trei zile de concediu pe Nar Shaddaa.

Finn se înfioră, dar nu avea ce face. Din fericire, ierarhia depăşea orice altceva în Primul Ordin – ascultarea obedientă era răsplătită iar gândirea independentă era pedepsită.

— Va funcţiona cu adevărat? întrebă Rose şi era evident că nu credea că da.

— Bineînţeles că da, spuse Finn cu o veselie care ştia că nu o va păcăli. Fii doar atentă la băieţii în alb.

— Soldaţii din trupele de şoc? întrebă ea, încercând să-şi aranjeze părul astfel încât şapca să-i stea cum trebuie deasupra.

— Nu, tunicile albe, spuse Finn. Sunt de la Biroul de Securitate al Primului Ordin. Ofiţeri de fidelitate. Este treaba lor să fie suspicioşi. Toţi ceilalţi vor privi însemnele de rang, nu la faţa ta.

DJ părea nesigur. La fel şi Rose. BB-8 fluieră neliniştit.

— Bărbia sus, umerii înapoi, spuse Finn. Staţi drepţi, nu indolenţi.

Rose şi DJ schimbară o privire nedumerită.

— Aşa ne-au învăţat să umblăm, spuse Finn, apoi oftă. Purtaţi-vă cum trebuie. Va fi în regulă. Singura problemă este că nu avem cilindri de cod funcţionali.

Rose privi capsulele de argint care împodobeau tunica lui Finn.

— Aceia nu funcţionează? întrebă ea.

— Mi-e teamă că nu. Au fost resetaţi la starea de *neînregistrat*. Probabil vreun ofiţer a uitat să-i scoată şi au ajuns în coşul de rufe.

Rose se uită la DJ, care îşi curăţa unghiile fără să se vadă vreo îmbunătăţire vizibilă.

— Nu le poţi reprograma? Până la urmă eşti codificator.

— Într-o spălătorie? Vorbi tărăgănat DJ. Nu-nu. Acesta este un cod greu, prieteni. Avem nevoie de o tunică albă pentru a o face. Dacă o facem aiurea, încep să sune alarmele. Ding ding ding ding. Multe şi multe alarme.

Rose se uită la el, frustrată, iar hoţul soios ridică mâinile.

— Să *O Facem*? Era vorba *Să Vă Aduc Aici*. Şi partea asta a fost făcută.

— Şi să dezactivăm localizatorul, îi reaminti Finn.

— Şi asta. Dar astea? Chestiile de la mijloc? Nu-i treaba mea, prieteni.

— Deci, putem măcar ajunge la localizator? întrebă Rose.

— Sigur, spuse Finn. Trebuie doar să evităm punctele de securitate majoră aflate între *aici* şi *acolo*, asta este tot.

— Şi câte sunt?

Finn încercă să-şi amintească.

— Trei? Nu, patru. Exceptând poate… Bine, sunt cateva. Va fi în regulă.

— Continui să zici asta, spuse Rose.

* * *

Spălătoria se găsea adânc în nivelurile inferioare ale *Supremaţiei*, aproape de pupa uriaşei nave de război. În primele minute ale călătoriei lor spre camera de control aflată departe nu s-au întîlnit cu o nimeni – doar un droid şoarece singur care îl privi curios pe BB-8 înainte de a lăsa să-i scape un ciripit nedumerit, dar vesel. Finn privi exteriorul pal şi şters al lui BB-8.

— Ar fi trebui să-ţi punem şi ţie o uniformă. Hmm.

Se opri la staţia de lucru a unui tehnician, aflată lângă turbolift, şi goli un coş de gunoi dreptunghiular, negru. BB-8 bipăi dispreţuitor.

— Glumeşti, nu? întrebă Rose.

Turboliftul sună.

— Va fi în regulă, spuse Finn.

Ea îşi roti ochii.

Ascensorul urcă în tăcere, apoi se deschise într-o zonă comună masivă, plină cu staţii de control şi viermuind de ofiţeri. Rose încetă să se mai agite cu şapca şi se clătină înapoi, cu ochii mari.

— Nu m-am înscris la aşa ceva, omule, spuse DJ.

— Ochii înainte, spuse Finn. Hei. *Respiraţi.*

Întinse mâna şi îi întoarse şapca lui Rose – cumva reuşise să o pună invers – apoi îl acoperi pe BB-8 cu coşul de gunoi.

— Bine, hai să o facem, spuse Finn.

Îşi îndreptă umerii şi ieşi din turbolift. Rose schimbă o privire dezamăgită cu DJ şi îl urmă, cu BB-8 alunecând pe lângă ei.

Rose era sigură că nu vor parcurge mai mult de câţiva metri prin marea zonă comună înainte să sune alarmele şi să fie înconjuraţi de soldaţi din trupele de şoc. Dar, după cum prezise Finn, ofiţerii abia dacă-i priveau – şi puţinii care o făcuseră nu păreau predispuşi să le vadă ochii. Rose era convinsă că personificarea ei de ofiţer era cea mai proastă muncă de actor din istoria infiltrării. Mergea prea încet? Prea repede? Prea moale? Şi nu îndrăzni să se uite la DJ, să nu mai vorbim de coşul de gunoi rulant.

Dar Finn... Finn arăta ca un ofiţer model, străbătând zona comună ca şi cum ar fi fost a lui. Practic, el radia încredere. Dar, presupuse ea, Finn crescuse în asemenea împrejurări. Asta era lumea cu care fusese obişnuit şi, prin comparaţie, *Rezistenţa* trebuie să i se fi părut haotică şi întâmplătoare. Poate nu fusese doar pasiunea lui pentru Rey cea care îl făcuse să vrea să fugă de pe *Raddus*, gândi ea. Poate că încercase să scape de împrejurimile necunoscute în care era singur şi în care nu se potrivea. Rose se cam sperie de acest nou Finn care mergea cu paşi mari în cizmele sale lustruite. Era ca şi cum îl vedea pe ofiţerul capabil al Primului Ordin care ar fi putut deveni – o piuliţă bine proiectată în maşinăria de război, concepută pentru a continua activitatea sa devastatoare.

Îşi îndepărtă gândul. El respinsese acel viitor – şi odată cu el, alungase întregul său trecut. Nu mai era FN-2187. El era Finn – prietenul ei.

— Doamnă Maior? întrebă cineva, tare şi insistent şi mult prea aproape. Aţi putea să aprobaţi această misiune?

Maior. Maior. *Asta eşti tu, idioato!*

Un ofiţer junior stătea lângă ea cu o fişă de date. Rose o privi cu răceală şi îi răspunse cu o aprobare mută care, spera, semăna cu o aprobare de ofiţer – utilizând perioada minimă de timp necesară pentru a răspunde unui subaltern care o deranja.

Merseră mai departe, lăsându-l în urmă pe ofiţerul junior. Dar erau ochi care zăboveau pe ei? Şi ce-i cu droizii ăia şoarece? Era imaginaţia ei, sau erau fixaţi pe coşul de gunoi cu aluneca printre ei?

— Asta nu funcţionează, îi avertiză DJ şoptit.

Nu, nu era imaginaţia ei.

— Aproape am ajuns, spuse Finn.

Iată-l. Un bărbat cu nasul lung, înfiorător, cu ochi bănuitori şi scrutători şi o încruntare permanentă. Un bărbat cu o tunică albă. Şi rostogolindu-se lângă el, un droid din seria BB al Primului Ordin. Rose ştia acele unităţi BB care puteau vedea în tot gama spectrală. Omul era de la Biroul de Securitate al Primului Ordin. Şi se uita chiar la ei. Şase soldaţi din trupele de şoc stăteau lângă uşa turboliftului, posturile lor indicând că aşteptau, nu că erau de serviciu. Finn întinse mâna pe lângă unul dintre ei şi lovi comenzile liftului. Ofiţerul de securitate încă îi privea. Iar acum venea spre ei, nu în grabă, ci cu paşi hotărâţi. În spatele lui se rostogolea unitatea BB. Rose voia să urle. Unde era ascensorul? Erau înconjuraţi de culmea evoluţiei tehnologice în materie de nave de război şi ascensorul ăla nenorocit tot nu venea.

În sfârşit, veni şi Rose se grăbi înăuntru, cu DJ pe urmele sale. Se întoarse şi îl văzu pe ofiţerul superior la doar câţiva paşi de ei. Acum era grăbit, cu ochii iscoditori. Lovi în comenzi, dorind ca uşile să se închidă. S-au închis chiar în faţa ofiţerului de securitate. Rose îşi aminti să rămână nemişcată – un maior nu expiră uşurat după o stare de alinare nervoasă, nu bate palma cu colegii ofiţeri şi nu bate cu palma pe coşuri de gunoi răsturnate.

Chiar şi un soldat din trupele de şoc ar putea găsi asta ciudat.

Totuşi, nu putu rezista să arunce o privire spre Finn – şi descoperi că unul dintre soldaţii din trupele de şoc se uita la el, de asemenea, cu capul într-o parte.

Mâna lui DJ se strecură spre blasterul său.

Ce făcuseră greşit? Şi de ce, dintre ei patru, tocmai Finn atrăsese atenţia?

— E vreo problemă, soldat? întrebă Finn cu răceală, dar Rose putu auzi frica strecurându-se în glasul lui.

— FN douăzeci şi unu optzeci şi şapte? întrebă soldatul, cu vocea modulată de cască.

Ochii lui Finn se lărgiră. Rose se uită la DJ, şi-l văzu pe hoţ palid frică.

— Nu-ţi aminteşti de mine, spuse soldatul. Nouă douăzeci şi şase, din tabăra inductivă. Lotul opt. Dar îmi amintesc de *tine*.

Mâna lui DJ era acum pe blaster, încercând să-l elibereze fără să observe cineva. Atenţia celorlalţi soldaţi era atrasă de conversaţia dintre ei.

— Nouă douăzeci şi şase… te rog, nu, spuse Finn.

— Îmi pare rău, douăzeci şi unu optzeci şi şapte, răspunse soldatul.

Rose ştia că nu mai era speranţă. Chiar dacă DJ dobora pe vreunul dintre soldaţi, mai erau alţi cinci. Şi oricum, turboliftul era consolidat pentru focuri de blaster – câteva focuri rătăcite care se învârteau în interiorul acestui spaţiu închis i-ar fi ucis la fel de eficient ca orice execuţie publică.

Pus mâna pe a lui DJ, oprindu-i încercarea.

— Ştiu că nu ar trebui să iniţiez contactul cu ofiţerii, dar uită-te la tine! îi spuse soldatul lui Finn. Nu te-am crezut niciodată apt pentru a fi căpitan. Lotul opt, tot înainte!

Apoi întinse mâna şi îi dădu lui Finn o lovitură prietenoasă pe umăr.

Finn încuviinţă rigid în timp se deschideau ce uşile.

— Lotul opt, spuse el.

Soldaţii se îndreptară într-o direcţie, iar cei patru se îndreptară în cealaltă, oprindu-se imediat ce ajunseră după colţ. Finn răsuflă uşurat şi un sunet şters se auzi de sub BB-8 coşul de gunoi. Cât despre Rose, gândea că era gata să vomite.

— Hai să mergem la acel localizator – repede, spuse ea.

— Imediat după colţ, promise Finn. Va fi în regulă.

* * *

Mai erau doar câţiva ofiţeri pe puntea temporară al lui *Raddus*, aflată sub nasul ascuţit al navei Mon Calamari. Şi niciunul dintre ei nu era pregătit să-i vadă pe Poe, Connix şi mai mulţi piloţi de *Rezistenţă* intrând furtunos, cu blastere în mâini. Ofiţerii din Rezistenţă arătau îngroziţi, dar C-3PO ridică privirea de pe un monitor ca şi cum nu se întâmplase nimic rău.

— Ah, Căpitane Dameron, spuse el. Te căuta Amiralul Holdo.

— Da, am vorbit, spuse Poe, dând din cap spre colegii săi rebeli. Duceţi-i jos în hangar.

Ofiţerii fură escortaţi afară. C-3PO îi urmări plecând, evident confuz, în timp ce Poe studia consolele punţii, tânjind

după simplitatea unei manşe de control şi a unui trăgaci. După câteva momente tensionate de căutare, găsi ceea ce cauta.

Opri transportoarele din hangar, urmărind scena pe monitor, plin de satisfacţie când luminile pâlpâiră şi îi lăsară pe Holdo şi anturajul ei uitându-se prin umbră. Dar asta nu însemna nimic, dacă Finn şi Rose nu vor găsi o modalitate de a opri localizatorul Primului Ordin care o ţinea pe *Raddus* blocată pe loc.

* * *

Pe când Finn dădea colţul, era sigur că făcuse pe undeva vreo greşeală, ducându-i într-o direcţie întâmplătoare prin interiorul *Supremaţia* în loc să-i ducă la staţia de controlul a localizatorului. Dar nu, în faţa lor coridorul se termina cu o uşă cu aspect formidabil. Dincolo de ea, prin fereastra consolidată pentru luptă, văzu rândurile de calculatoare şi întrerupătoare de circuit impunătoare care asigurau puterea necesară unui proces de clasa A.

— Asta e, spuse Finn, întrebându-se dacă să o tachineze sau nu pe Rose pentru toate grijile pe care şi le făcuse. Decis să nu o facă... de ce să cobească?

DJ studie panoul de control al uşii.

— Dă-mi un moment, spuse el.

— Este un moment bun pentru a ne da seama cum ne întoarcem la flotă? întrebă Rose.

Finn se gândi la asta.

— Ştiu unde-s cele mai apropiate capsulele de salvare.

— Normal că ştii, spuse Rose.

Finn îşi dădu ochii peste cap.

DJ scoase medalionul lui Rose din haină şi îl împinse în interiorul panoului de control.

— Aliaj Haysian, spuse el. Cel mai bun conductor.

O clipă mai târziu îi aruncă medalionul lui Rose.

Ea încercă să-şi ascundă uimirea. Îi era teamă că va izbucni în lacrimi şi nu era timp pentru asta – sau pentru orice altceva.

— Cu plăcere, spuse DJ.

Sub coşul de gunoi, se auzi o voce înăbuşită – pe care Finn o recunoscu ca fiind a lui Poe. O clipă mai târziu, BB-8

extinse un braţ mecanic de sub coş, aruncând comunicatorul în direcţia lui Finn.

— Poe, suntem aproape gata, spuse Finn. Pregăteşte crucişătorul pentru viteza superluminică.

— Se face, prietene, spuse Poe în comunicator. Grăbiţi-vă.

— O să funcţioneze? întrebă Rose. Pare că o să meargă.

— Aproape am reuşit, spuse DJ.

* * *

Poe băgă în grabă coordonatele în navicomputerul lui *Raddus*. Partea finală a saltului lor nu conta în mod special – tot ce aveau nevoie era să fie suficient de aproape de o lume în care *Rezistenţa* va putea să comunice cu aliaţii săi şi să obţină mai mult combustibil. Până când vânătorii Primului Ordin îi găseau, aveau să fie plecaţi din nou.

C-3PO îl privea acum.

— Domnule, aproape că mi-e teamă să întreb, dar...

— Bun instinct, 3PO. Ascultă-l!

Apoi o mişcare din hangar îi atrase privirea spre monitor. Vaporii fumurii se scurgeau dintr-un furtun de combustibil, străpunşi de inelele intermitente ale undelor paralizatoare. Holdo se pusese în mişcare – Poe o putea vedea în mijlocul luptei, îndrumându-i pe loialiştii ei.

— Încuiaţi uşa! strigă el către un pilot aflat lângă intrarea pe punte.

Pilotul o făcu, anulând controalele pentru a bloca pe oricine încerca să intre din cealaltă parte.

Acum tot ce putea face Poe era să aştepte.

C-3PO începu să se agite spre uşă. Poe îl urmări neîncrezător pe droidul de protocol.

— 3PO, stai departe de uşă, îl avertiză Poe.

C-3PO se întoarse indignat.

— Ar fi contrar programării mele să iau parte la o revoltă, se răsti el. Nu este protocolul corect!

Scânteile care începură să zboare din îmbinarea uşilor punţii arătau că cineva începuse să o taie din cealaltă parte. C-3PO execută o întoarcere grăbită şi se îndreptă în cealaltă direcţie pe cât de repede îi permiseră servomotoarele. Poe

schimbă o privire cu ceilalţi piloţi, apoi se uită îngrijorat la uşa scânteietoare.

— Finn? strigă el în comunicator.

* * *

— Acum sau niciodată! Îi spuse Finn lui DJ.

— Acum, spuse DJ cu o privire de satisfacţie somnolentă, apoi păşi înapoi.

Uşa se deschise, Finn şi Rose se repeziră, cu DJ şi BB-8 venind în urma lor. Rose privi întreruptoarele, urmărind căile conductelor de putere.

Trei leviere, cinci secunde. Treabă uşoară.

Ceva fâsâi de o parte şi de alta a lor. Se deschiseră două uşi şi unitatea BB din zona comună rulă în interior, cu ochiul electronic fixat periculos pe ei. O duzină de soldaţi din trupele de şoc se năpustiră înăuntru, cu blasterele scoase. În spatele lor venea ofiţerul de securitate din zona comună. Finn se uită încruntat la soldaţii din trupele de şoc în timp ce se înghesuiau în camera de control. Erau prea mulţi pentru ca să se gândească să înceapă lupta.

Apoi, îi ajunse la urechi un sunet nou – unul îngrozitor de familiar. Pasul lent şi măsurat al unor picioare blindate. Căpitanul Phasma intră în camera de control, cu puşca strânsă în mănuşile ei strălucitoare ca oglinda.

— FN 2187, spuse ea. Mă bucur că te-ai întors.

* * *

Poe încă încerca să proceseze că tocmai auzise cum erau capturaţi prietenii săi atunci când începură să zboare scântei de la uşile către puntea temporară a lui *Raddus*. Se repezi după armă, în timp ce uşile se deschiseră gemând, apoi aşteptă să se limpezească fumul, menţinând blasterul îndreptat spre intrarea pe punte.

Leia Organa trecu prin fum în halatul ei de spital, cu paşi un pic tremuraţi, şi faţa gravă. Pe Poe îl străbătu uşurarea. Îşi coborî blasterul.

Înainte să poată spune ceva – cât de fericit era să o vadă, cât de oribil de greşit mersese totul fără ea – Leia ridică blasterul şi trase în el.

Capitolul 25

Interpretarea viziunilor despre viitor era un joc periculos. Indiferent dacă erau Jedi, Sith sau orice altă sectă mai puţin sărbătorită de istorie, toţi aceia care au folosit Forţa pentru a explora posibilele vremuri viitoare au păstrat asta secret cel mai adânc în mintea lor. Aceia care nu muriseră regretând că nu păstraseră secretul.

Snoke învăţase acea lecţie cu mulţi ani în urmă, pe când era tânăr şi galaxia era foarte diferită. În aceste zile, ce îl mira cel mai mult era cât de multe lăsaseră pe dinafară viziunile despre viitor. De exemplu, cine ar fi ghicit că fata Rey va fi atât de subţire şi cu aspect atât de fragil? Arăta pierdută în camera tronului, copleşită atât de împrejurimi, cât şi de evenimentele care zguduiau galaxia pentru care ea era punctul de sprijin cel mai improbabil şi nedorit.

Dar Snoke ştia că aparenţele erau adesea înşelătoare – uneori în mod fatal. Până la urmă, subestimarea lui Rey aproape că îl costase pe Kylo Ren viaţa. Snoke ştia că trebuie să aibă grijă. Căci şi el avea propriile sale legiuni de morţi necunoscuţi, rândurile lor fiind umplute de către cei care îl subestimaseră.

Snoke ştia că el însuşi era un punct de sprijin improbabil, foarte departe de ceea ce rămăşiţele imperiului lui Palpatine îşi imaginase ca fiind un lider. Amiralii şi generalii care supravieţuiseră furiei imploziei Imperiului şi mâniei Noii Republici se imaginaseră conduşi de altcineva, de oricine altcineva: Gallius Rax cel lipsit de milă şi rău, sau ascultătorul, prudentul Rae Sloane, ori fanaticul politic alunecos Ormes Apolin, sau chiar dezechilibratul dar, altfel, arhitect militar ambiţios precum Brendol Hux. Toţi acei posibili lideri fuseseră cooptaţi, daţi deoparte sau distruşi, rămânând doar Armitage Hux, fiul nebun al unui tată nebun. Iar acesta nu era decât o gură, un ticălos neplăcut ale cărui răbufniri nu puteau convinge decât tipul de gloată care se închina orbeşte furiei şi nebuniei certe.

Deşi istoria galactică va înregistra altceva – Snoke va avea grijă de asta – evoluţia Primului Ordin a fost mai mult o improvizaţie decât un plan măreţ. Acesta a fost un alt element pe care viziunile au avut tendinţa de a-l rata.

Palpatine proiectase *Planul pentru Evenimente Neprevăzute* astfel încât, simultan, să distrugă Imperiul său şi să-i asigure renaşterea, alegând fără milă şi reconstruind cu cine şi ce ar fi supravieţuit. Reconstrucţia urma să aibă loc în Regiunile Necunoscute, explorate în secret de cercetaşi imperiali şi pline cu şantiere navale, laboratoare, şi depozite – un efort enorm de scump pe care îl făcuse în zeci de ani şi care fusese ţinut ascuns de toată lumea, cu excepţia celor aleşi.

Dar pregătirea militară ale refugiaţilor imperiali a fost un zid insuficient împotriva terorii Regiunilor Necunoscute. Pătrunzând în întuneric printre stele ciudate, ajunseseră periculos aproape de distrugere şi nu puterea militară fusese salvarea lor. Fuseseră cunoştinţele – cunoştinţele lui Snoke.

Care, ironic, îl duseseră înapoi la Palpatine şi la secretele sale.

Adevărata identitate a lui Palpatine ca Darth Sidious, moştenitor Sith, fusese un secret şi mai mare decât *Planul pentru Evenimente Neprevăzute*. Iar explorările Imperiului în Regiunile Necunoscute au servit ambelor aspecte ale conducătorul său. Căci Sidious ştia că Forţa era cunoscută în galaxie datorită acelor sisteme stelare abandonate cu mult timp în urmă, pe jumătate legendare, şi că marile adevăruri aşteptau acolo să fie redescoperite. Adevăruri pe care Snoke le învăţase şi le făcuse să-i servească propriile scopuri.

Un singur obstacol îi stătea în cale – Skywalker. Care fusese suficient de înţelept să nu reconstruiască Ordinul Jedi, respingându-l ca fiind societatea formală de dezbatere, sclerotică, auto-perpetuantă, care devenise în zilele ei de agonie dinaintea morţii. În schimb, ultimul Jedi căutase să înţeleagă originile credinţei şi adevărurile mai mari din spatele ei.

La fel ca tatăl său, Skywalker fusese un instrument favorizat al voinţei Forţei Cosmice. Asta făcuse esenţial să fie urmărit. Şi odată ce Skywalker începuse să pună în pericol planurile lui Snoke, devenise esenţial să se acţioneze.

Şi astfel, Snoke se bază pe vastul său depozit de cunoştinţe, dezmembrând planul pentru a-l deruta pe Skywalker, a-i ademeni familia şi valorifica puterile lui Ben Solo pentru a asigura atât distrugerea lui Skywalker cât şi triumful lui Snoke.

Acum, jocul final pe care îl prevăzuse, era la îndemână. Snoke făcu un semn cu mâna şi cătuşele lui Rey se desfăcură şi căzură cu zgomot pe podea... o demonstraţie banală a Forţei. Notă aprobator că asta nu o mai uimea.

— Vino mai aproape, copilă, spuse el.

Ea îl refuză şi Snoke se întinse cu Forţa, a cărei putere se întărise chiar dacă trupul lui se ofilise. Spre încântarea lui el o găsi pe Rey puternică – chiar mai puternică decât şi-ar fi imaginat. Puternică cu Forţa şi cu felul de voinţă dominantă care o făcuse capabilă să o comande. Ea ar fi fost un instrument potrivit pentru Snoke – dacă ar mai fi avut încă nevoie de astfel de instrumente crude.

— Atâta tărie, spuse Snoke, savurând curenţii de putere din interiorul camerei şi haosul coliziunii lor. Întunericul se ridică şi lumina la fel, pentru a-l întâlni. L-am avertizat pe tânărul meu ucenic că, pe măsură ce devine mai puternic, se va ridica şi egalul lui în lumină.

Un alt gest aparent nonşalant şi sabia de lumină a lui Anakin Skywalker se eliberă din mâna lui Kylo, trecând pe lângă Rey pentru a ajunge în mâna lui Snoke. Întoarse arma cu blândeţe, admirând atât priceperea construcţiei sale, cât şi puterea adunată în ea. În ochii lui Snoke, însăşi forma armei dezvăluia linia Jedi din spatele creaţiei sale, un şir de nume odată puternice, care nu mai aveau nicio importanţă.

— Skywalker, am presupus, spuse el. În mod incorect.

Aşeză sabia de lumină pe cotiera tronului şi o fixă pe Rey cu privirea.

— *Mai aproape,* am spus.

Ea îi rezistă din nou, dar de data aceasta Snoke nu se limită doar la testarea apărării ei. El folosi Forţa pentru a-i constrânge corpul să parcurgă încet şi silit centimetru cu centimetru spre el de-a lungul podelei lustruite.

* * *

Zvonurile începuseră să zboare chiar în timp ce loialiştii lui Holdo şi rebelii lui Poe se adăposteau în spatele cutiilor de echipament care încă mai aşteaptau să fie încărcate în transportoarele de pe *Raddus*: Generalul Organa era gata să revină la comandă. Dar de ce parte? Acest lucru era mai puţin

clar şi conduse la un ciudat spectacol în care luptătorii din ambele părţi ale hangarului alternau încercările de a auzi ce se spunea în comunicatoare cu undele paralizatoare de blaster trase unii în alţii. Lupta încetă atunci când uşile hangarului se deschiseră pentru a dezvălui silueta firavă a Generalului, urmată de C-3PO şi mai mulţi soldaţi şi piloţi – unul dintre ei având pe umeri corpul inconştient al lui Poe.

Pentru câteva secunde, nimeni nu spuse nimic.

— Tocmai m-am repus pe picioare – dacă este de acord toată lumea, aş prefera să rămân aşa, spuse Leia în linişte. Intră în mijlocul hangarului, între cele două părţi, şi-şi puse mâinile în şolduri. Acum, unde este Amiralul Holdo?

Holdo ieşi din spatele unui rând de lăzi şi cele două femei se priviră una pe alta pentru o clipă.

— Amilyn.

— Leia.

Se îmbrăţişară. Încet-încet, câte unul sau câte doi, soldaţii şi piloţii din ambele tabere îşi puseră armele înapoi în tocuri şi se ridicară în picioare.

— Suntem pe cale să oborâm pe planetă, spuse Leia, după ce se despărţiră. Dacă Primul Ordin ne va urma pe planetă, recomand să tragem cu toţii în aceeaşi direcţie.

Se depărtă de Holdo şi începu să discute cu D'Acy. Holdo dădu indicaţii ce lăzi trebuiau încărcate mai întâi. După câteva priviri unul la altul, şi loialiştii şi rebelii îşi dădură seama că asta era tot. Începură să care cutiile, dezacordul lor fiind şters. Holdo verifică dacă Poe respira, apoi făcu semn către doi soldaţi să-l transporte la bordul unuia dintre transportoare. Se întoarse spre Leia.

— Ăsta face numai probleme, spuse ea. Îmi place de el.

— Şi mie, spuse Leia cu un zâmbet. E timpul să urci în transportor.

Holdo ridică o sprânceană către vechea ei prietenă.

— Pentru ca să scape transportoarele, cineva trebuie să rămână în urmă să piloteze crucişătorul.

Leia îi aruncă o privire pe care Holdo o ştia prea bine. O văzuse pe Alderaan, în timpul expediţiilor de găsire a drumului din tinereţea lor, în Legislativul pentru Ucenici de pe Coruscant şi în diferite alte camere legislative impresionante în timp ce Senatul Noii Republici se muta de pe o planetă pe alta.

Prietena ei îşi aduna argumentele şi se pregătea de discurs. Holdo nu avea nicio îndoială că va fi unul eficient. Dar trecuse timpul pentru discursuri.

— Mi-e teamă că te depăşesc în rang, Prinţesă, spuse ea, blând, dar cu subînţeles. Şi amiralul se duce întotdeauna la fund cu nava lui.

Leia se opri şi lăsă bărbia în jos.

— Prea multe pierderi, spuse ea liniştită. Nu mai pot suporta.

— Sigur că mai poţi, răspunse Holdo şi Leia o privi surprinsă. Tu m-ai învăţat cum.

Leia se uită la ea şi aproape zâmbi. Dacă situaţia ar fi fost altfel, ar fi putut chiar să râdă – râsul deplin, robust, care rareori, aproape niciodată, fusese auzit în nesfârşitele ei runde de reuniuni diplomatice, dezbateri ale Senatului şi sesiuni de strategie militară. Dar Amilyn avusese întotdeauna acel efect asupra ei – un dar de a spune ceea ce suna în urechile tale ca fiind un lucru greşit, dar se dovedea a fi perfect. Îi va lipsi asta. Îi va fi dor de ea.

— Forţa fie... începu Leia, dar o auzi pe prietena ei spunând aceleaşi cuvinte.

Se opriră amândouă, invitându-se una pe cealaltă.

— Spune-o tu, spuse Leia. Eu am spus-o destul.

— Forţa fie cu tine întotdeauna, spuse Holdo cu un zâmbet.

Leia îşi puse mâna pe braţul prietenei ei în timp ce primele transportoare se ridicau de pe puntea hangarului şi se îndreptau spre spaţiu.

* * *

Rey încercă să reziste, poruncind picioarelor să rămână înfipte pe podeaua din camera tronului lui Snoke, dar era fără speranţă – era trasă tot mai aproape de Liderul Suprem. Ca pe Takodana, cu Kylo Ren, descoperi că atât mintea, cât şi trupul ei erau invadate şi copleşite. Sentimentul o scârbi – stomacul voia să se revolte, ca şi cum Snoke era o boală fizică pe care ar fi putut-o expulza.

— Îl subestimezi pe Skywalker, avertiză silueta sfrijită, îmbrăcată în robă, vocea ei fiind încordată de încercarea de a păstra distanţa. Şi pe Ben Solo. Şi pe mine. Va fi căderea ta.

Ochii lui Snoke străluciră de un amuzament violent. Puţine lucruri erau mai distractive decât un adversar care confunda puţinele sale cunoştinţe cu întreaga imagine. Dezavantajul era atât de satisfăcător – cu condiţia ca înainte de moarte, să i se arate adevărata întindere a prostiei şi eşecului său. O studie pe Rey, care lupta încă inutil împotriva voinţei sale şi decise că are timp să o înveţe această lecţie finală.

— Oh? întrebă Snoke, arătând o falsă îngrijorare. Ai văzut ceva? O slăbiciune în ucenicul meu? *De aceea* ai venit?

Râse de groaza răsărită pe faţa ei şi de încercarea ei de a o ascunde. Nu putea ascunde nimic de el – nu cu apărarea ei atât de inadecvată. Nici măcar gândurile ei – cele mai profunde temeri şi secrete – erau în siguranţă de el.

— Tânără nesăbuită, spuse Snoke. *Eu* v-am unit minţile. Eu am stârnit sufletul tulburat al lui Ren. Ştiam că nu e destul de puternic ca să-l ascundă de tine – iar tu nu erai destul de înţeleaptă ca să rezişti momelii.

Kylo Ren rămăsese îngenuncheat în camera tronului în timp ce Snoke o chinuia pe Rey, cu chipul ca o mască impasibilă. Acum ridică privirea surprins, cu ochii fixaţi asupra stăpânului său.

Snoke ignoră privirea stăruitoare de pe chipul lui Kylo – la fel cum ignoră şi valurile bolnave de durere şi confuzie care se rostogoleau în Forţă dinspre el.

Dar nu ignoră teama de pe chipul lui Rey. Şocul ei la aflarea rolului lui Snoke în legătura ei cu Kylo îi perturbă apărarea slabă pe care o avusese. Fiindu-i concentrarea doborâtă, Snoke o târî spre tronul său, faţa ei paralizată fiind la câţiva centimetri de a lui. Ţinându-o pe Rey acolo, Snoke îl privi pe Kylo.

Văzuse enormul potenţial al ucenicului său încă de când era copil – puterea latentă a liniei de sânge Skywalker era imposibil de ratat. Şi mai văzuse şi cum să exploateze sentimentele de nepotrivire şi abandon ale băiatului, precum şi vinovăţia şi disperarea mamei sale de a închide întunericul din copilul ei.

Şi, într-adevăr, Ben Solo îşi jucase rolul pe care Snoke îl prevăzuse perfect pentru el. Combinaţia dintre potenţialul său şi pericolul pe care îl reprezenta îl făcuse pe Skywalker să încerce să reconstruiască Ordinul Jedi. Apoi puterea lui distrusese tot ceea ce construise Skywalker şi îl trimisese în exil pe maestrul Jedi eşuat, îndepărtându-l din schemă chiar atunci când jocul intrase în faza critică.

Dar ce rol avea să joace băiatul în viitor era mai puţin clar. Îşi spunea lui însuşi Kylo Ren, dar ca atâtea alte lucruri care-l priveau, asta era mai multă o dorinţă de împlinire decât realitate. Nu scăpase niciodată din a fi Ben Solo, nici nu învăţase să reziste atracţiei slabe şi patetice a luminii, nici nu avea puterea de a extirpa sentimentele care îl distruseseră pe legendarul său bunic. Şi, iată cel mai flagrant eşec dintre toate: era incapabil sau nu dorea să-şi folosească puterea pentru a redirecţiona cursul propriului său destin.

Snoke îl văzuse cândva pe Kylo drept studentul perfect – o creaţie atât a întunericului, cât şi a luminii, cu puterea ambelor aspecte ale Forţei. Dar poate că greşise în privinţa asta. Poate că Kylo era doar o combinaţie instabilă a punctelor slabe ale celor două aspecte – o conductă spartă care nu va putea fi umplută niciodată. Snoke îndepărtă gândul. Va fi timp să se gândească la soarta lui Kylo mai târziu, după ca *Rezistenţa* şi ultimul Jedi aveau să fie distruşi.

Şi ambele obiective îi erau acum la îndemână.

Snoke îşi îndreptă atenţia spre Rey, care încă se chinuia să lupte cu ceva împotriva căruia nu avea nicio speranţă de a lupta, cu atât mai puţin de a învinge. Era păcat de fată, ale cărei puteri neaşteptat de mari îl intrigau. Dar rolul ei în această poveste se terminase. Mai avea de îndeplinit un singur serviciu final, după care putea fi aruncată.

— Şi acum o să mi-l dai pe Skywalker, îi spuse el. Apoi am să te omor cu cea mai cruntă lovitură.

Văzu groaza din ochii ei – urmată de o sfidare încăpăţânată.

— Nu! reuşi ea să spună.

— Da! răspunse Snoke, triumfător.

Ridică mâna şi o azvârli cu Forţa de-a lungul camerei, apoi o ţinu în aer în timp ce îi zdrobi rezistenţa şi începu să-i fure gândurile, amintirile, făcând-le să fie ale sale. Pielea de pe

templele lui Rey pulsa în valuri, manifestare fizică a intruziunii violente în mintea ei.

— Dă-mi *totul*, porunci Snoke.

Însuşi aerul dintre ei se curba şi oiscila în timp ce Snoke aduna Forţa şi făcea din ea arma sa. Rey se încordă de durere, urlând şi căutând o scăpare care nu exista. Kylo putea simţi durerea şi panica lui Rey, un urlet strălucitor în Forţă care le copleşea pe toate celelalte – chiar şi prezenţa întunecată a lui Snoke. Dar nu interveni. În schimb, coborî capul şi aşteptă porunca stăpânului său.

* * *

Poe se trezi mai întâi încet şi apoi deodată. Mai întâi pleoapele îi fluturară pe măsură ce îi revenea conştiinţa; apoi se ridică brusc, panicat, în timp ce-i revenea memoria, distorsionată şi defazată.

Suntem în pericol. *Salt în hiperspaţiu*. *Salvează Raddusul*. *Stai pe punte*.

Primul lucru pe care îl văzu a fost spatele uniformelor de rezistenţă... soldaţi, tehnicieni, piloţi, precum şi droizi. Apoi, în spatele lor, văzu ferestrele unui încărcător U-55. Şi prin ferestrele respective, spaţiul adânc – şi forma butucănoasă a lui *Raddus,* care se micşora rapid.

— Nu! tresări Poe, luptându-se să se ridice în picioare.

Capetele se întoarseră să-l privească şi ceilalţi membri ai Rezistenţei aveau stări diferite: preocupare, milă sau supărare.

Cineva îi strigă numele. Ştia vocea asta – era a Generalului Organa.

Îi reveni toată memoria – uşurarea profundă când o văzu pe Leia intrând pe punte înaintea luptătorilor din *Rezistenţă* loiali lui Holdo, apoi vederea blasterului ei ridicat şi cercurile concentrice albastre de energie care-l trimiseseră în inconştienţă.

— Poe! spuse din nou Leia. Uite!

O văzu stând în faţa ferestrelor din cealaltă parte a transportorului, în apropiere de C-3PO şi o gaşcă de ofiţeri. Îi făcu semn să vină spre ea.

Poe îşi forţă picioarele să lucreze – muşchii încă îi tremurau şi tresăreau, amorţiţi de efectele ulterioare ale undei

paralizatoare. Ofiţerii îi făcură loc şi Leia îl luă de mână – nu era sigur dacă asta trebuia să fie o mângâiere, o scuză sau o preocupare pentru picioarele sale şubrede.

De această parte a transportorului ferestrele erau umplute de oplanetă alb pal cu dungi întunecate.

— Ce este asta? întrebă Poe. Nu există niciun sistem în apropiere.

— Nu unul cartografiet, nu, spuse Leia. Dar mai sunt câteva planetele ascunse în spaţiu. În zilele Rebeliunii le-am folosit ca şi ascunzatori.

— Planeta minerală Crait, spuse D'Acy, studiind globul luminos de sub ei.

— Există o bază rebelă acolo? întrebă Poe.

— Abandonată, dar bine blindată, explică D'Acy. Cu destulă energie ca să transmită un semnal de ajutor aliaţilor noştri împrăştiaţi în Inelul Exterior.

— Primul Ordin urmăreşte nava cea mare, spuse Leia. Ei nu monitorizează transportoarele mai mici.

Acum Poe înţelegea. Transportoarele erau mici – nu mai mult de douăzeci de metri în lungime – şi astfel de nave simple produc relativ puţină energie. Tehnicienii *Rezistenţei* lucraseră febril la instalarea de deflectoare care să reducă şi mai mult acea energie. Cu Primul Ordin prins în urmărirea lui *Raddus* de la distanţă, senzorii săi puteau rata cu uşurinţă navele mici care plecau de pe crucişătorul greu.

— Deci am putea să coborâm neobservaţi la sol şi să ne ascundem până trece Primul Ordin, spuse el. Ar putea merge.

Dar îşi dădu seama imediat de altceva: ar funcţiona doar dacă ochii ofiţerilor de senzori ai Primului Ordin rămâneau fixaţi pe *Raddus.* Transportoarele ar scăpa, dar crucişătorul greu nu. Nici cel care ar fi rămas la bord.

Poe avea o idee destul de bună despre cine era vorba.

— De ce nu mi-a spus? o întrebă mohorât pe Leia.

Ochii lui Leia erau blânzi. Îi simţi degetele alunecând la manşeta gecii şi privi în jos să vadă că ea luase semnalul ecranat de pe încheietura lui, punându-l pe a ei.

— Cu cât ştiau mai puţini, cu atât era mai bine, spuse ea. Era mai interesată să protejeze lumina decât să pară o eroină.

Gândindu-se la asta, Poe se întoarse să se uite înapoi pe fereastră, la forma care se micşora rapid a *Raddusului* condamnat.

* * *

La bordul punţii temporare a crucişătorul, Holdo stătea singură la controale, trecând peste o listă de verificare pe care o memorase demult.

Sistemele de control al lui *Raddus* erau toate redirecţionate către punte. Putea să tragă de aici cu orice baterie turbolaser de pe navă. Scutul funcţiona corect şi câteva comenzile simple ar redirecţiona putere suplimentară spre deflectoarele din spate odată ce se termina combustibilul crucişătorului. Holdo nu avea nicio iluzie că ar putea să ţintească inamicii orice aceeaşi precizie ca a unui echipaj de artilerie aflat la faţa locului sau ca scuturile lui *Raddus* vor putea face faţă unui foc susţinut odată ce navele de război ale Primulului Ordin intrau în raza de acţiune.

Dar obiectivul nu era niciunul dintre acestea. Scopul era menţinerea navei intactă cât mai mult timp – intactă şi reprezintând o ameninţare pentru urmăritorii săi. Asta ar menţine atenţia pe *Raddus* şi nu pe navele mici, să sperăm nedetectabile, care plecaseră şi coborau spre Crait. Cu oamenii ei în siguranţă, Leia ar şti ce să facă – întotdeauna ştia. Îşi va chema aliaţii, ar găsi o nouă bază de operaţiuni, şi ar lucra în linişte pentru a transforma forţele de apărare planetară şi flota Noii Republici într-o forţă capabilă să i se opună lui Snoke şi generalilor săi. Într-o nouă *rebeliune*.

Munca nu ar fi rapidă sau uşoară. Ar cere răbdare, puterea de a îndura suferinţa planetelor aflate sub opresiunea Primului Ordin şi înţelepciunea de a alege când, unde şi cum să lupte. Dar Holdo ştia că nu este nimeni mai bun să conducă un astfel de efort decât vechea ei prietenă – care, până la urmă, ştia câte ceva despre ce putea realiza drojdia societăţii, sau capricioasele bande de insurgenţi.

Holdo nu va trăi să o vadă, iar asta o întrista – atât pentru că iubea viaţa cât şi pentru că ştia că Leia va avea nevoie de ea în lunile şi anii viitori. Dar credinţa lumii ei natale Gatalenta spunea că nimeni care ajungea la mântuire nu

ajungea acolo singur – îi aducea pe toţi cei a căror dragoste şi compasiune îi ajutaseră să se izbăvească. Întotdeauna găsise că acest gând era unul reconfortant – cu atât mai mult acum, în singurătatea punţii.

— Doamne ajută, rebeli, spuse Amilyn Holdo în linişte.

* * *

Căpitanul Phasma mergea pe coridoarele *Supremaţiei* în fruntea unei coloane de soldaţi din trupele de şoc care îi înconjuraseră pe Finn şi Rose. DJ se furişa alături de coloană, evident uşurat.

Călătoria se încheie într-un hangar imens pregătit pentru război. Zeci de vânători TIE erau alimentaţi şi pregătiţi, legaţi la liniile suport. Transportoarele de trupe aşteptau să primească soldaţi. Păşitorii cercetaşi stăteau în faţa unor maşini de război mai grele, cu patru picioare, care erau ataşate navelor de asalt care le-ar coborî la sol. Şi un regiment întreg de soldaţi din trupele de şoc stătea în formaţie de paradă. În fruntea trupelor era un bărbat pe care Finn îl recunoscu foarte bine.

Armitage Hux.

Phasma îi conduse pe prizonieri până la Generalul palid, cu părul roşu, care fierbea vizibil.

Rose aruncă o privire spre Finn, care se forţa să rămână fără expresie. Phasma era brutală şi fără milă – zvonurile din cazărmi spuneau că ea fusese adoartă ca o regină divină într-o lume barbară pre-industrială, înainte ca Primul Ordin să o găsească, dar era, de asemenea, disciplinată şi pragmatică.

Pe de altă parte, Hux era nebun – iraţional şi veşnic înfuriat.

Hux aruncă o privire spre Finn, un muşchi tresărindu-i pe obrazul supt şi apoi îl lovi cu dosul palmei pe fostul soldat din trupele de şoc ale Primului Ordin.

Finn se pregăti pentru o altă lovitură, dar Hux păru mulţumit – sau, probabil, lovitura îi rănise mâna mai rău decât se aşteptase.

— Bravo, Phasma, spuse el. Nu pot spune că aprob metoda, dar nu pot să mă cert cu rezultatele.

Ochii generalului erau fixaţi pe DJ, care părea să dorească foarte mult să fie în altă parte.

Libertinul alunecă prin câmpul magnetic al hangarului, cu motoarele torcând liniştite. Trenul de aterizare se extinse şi iahtul elegant se lăsă pe punte cu un uşor zgomot de repulsoare, apoi rămase tăcut. La comanda lui Hux, ofiţerii Primului Ordin împinseră un palet repulsor până la navă. Pe el erau stive de lăzi negre.

— Nava şi plata, după cum am convenit, îi spuse Phasma lui DJ.

Rose se mişcă atât de repede încât Finn tresări. Dar erau prea mulţi soldaţi din trupele de şoc între ea şi hoţul de pe Canto Bight. Ei o interceptară şi o ţinură rapid, dar ea continuă să se zbată sălbatic.

— Şarpe mincinos! urlă Rose la DJ.

— Am fost prinşi, spuse DJ. Am făcut o învoială.

Finn îl privi cu groază.

— Stai. Ai făcut o învoială cu ce?

Rose îl bombardă cu înjurături care l-ar fi făcut să roşească chiar şi pe un docher Otomok. DJ o ascultă o clipă, apoi ridică din umeri.

— Da, bine. Îmi cer scuze că sunt exact cine am spus că sunt.

Capitolul 26

Nimeni nu observă un droid.

Fiecare zi a existenţei îi aducea lui BB-8 mai multe dovezi că acest lucru nu era o ipoteză, ci era o teorie şi poate ar trebui chiar să fie consacrată ca lege cosmică.

Când soldaţii din trupele de şoc intrară în camera de control, BB-8 îngheţase, aşteptând ca cineva să se întrebe de ce Finn, Rose şi DJ se deranjau să tragă după ei un coş de gunoi răsturnat. Cel puţin, odată ce ameninţarea sabotajului era rezolvată, cu siguranţă vreun soldat ghinionist din trupele de şoc avea să primească ordin să ducă coşul la întreţinere, pentru a fi returnat în poziţia specificată de vreun document plictisitor de obişnuit. Fără o alternativă mai bună la îndemână, BB-8 decise să electrocuteze cât mai mulţi soldaţi, cu o intensitate maximă, înainte ca un blaster sau o armă cu ioni să pună capăt acestei rezistenţe inutile.

Dar nu se întâmplă nimic. Soldaţii din trupele de şoc îi încătuşaseră pe Finn şi Rose şi îi luaseră de acolo. DJ îi urmase. Şi camera rămăsese goală.

Primul gând al lui BB-8 a fost să continue misiunea prietenilor săi, să închidă el însuşi localizatorul şi apoi să-i spună lui Poe să sară cu nava în hiperspaţiu. Deci, astromecul îşi lepădase deghizarea în coş de gunoi şi se conectă la reţeaua Primului Ordin. Reuşi chiar să îngheţe protocoalele de securitate care ar fi transferat urmărirea activă către o altă staţie dacă ar fi căzut întrerupătoarele circuitului din camera de control. Dar momentul de triumf fusese de scurtă durată. Întrerupătoarele circuitului trebuiau acţionate manual – declanşarea prin scurt-circuitare, chiar şi prin raportarea eronată a unui scurt-circuit, ar închide întreaga cameră de control, cu tot cu staţiile de transfer a urmăririi.

BB-8 gemu consternat. Nu putea face nimic fără prietenii lui.

A fost nevoie de o gimnastică considerabilă pentru a pune coşul de gunoi înapoi peste el – ceva ce ar fi fost muncă de câteva secunde pentru un organic prietenos. Dar reuşi şi o luă pe urmele lui Phasma şi a trupelor ei.

Acum, astromecul rătăcea pe hol, fotoreceptorii privind prin gurile de ventilaţie ale coşului de gunoi şi analizând potenţialele moduri de acţiune. Toate au fost apreciate ca fiind inexistente sau puţin probabil să reuşească.

BB-8 – încă neobservat, dar aparent neajutorat – se tângui posomorât.

* * *

În interiorul hangarului, un comandant al Primului Ordin veni spre Hux.

— Domnule, am verificat informaţiile primite de la hoţ, spuse el. Am făcut o scanare de dezecranare şi, într-adevăr, treizeci de transportoare ale *Rezistenţei* au decolat de pe crucişător.

Hux îl privi pe DJ. Părea impresionat – şi surprins.

— Ne-ai spus adevărul. Oare minunile nu mai încetează? Generalul Primului Ordin îşi întoarse atenţia spre comandant. Armele sunt pregătite? întrebă el.

— Cu ţinta în vizor, domnule.

Planul lui Holdo ar fi putut să funcţioneze, gândi Rose – deflectoarele ar fi redus emisiile motoarelor transportoarelor la niveluri care ar fi făcut probabil să fie nedetectate, în special la o distanţă atât de mare şi cu echipajele de la senzorii Primului Ordin obosite şi mulţumite după atâtea ore de urmărire a aceleiaşi ţinte de-a lungul aceluiaşi curs. Dar acum echipajele respective ar şti unde să caute şi ce. Iar transportoarele erau lente, greu manevrabile, neînarmate, şi protejate numai de scuturi rudimentare. Va fi un măcel.

Finn ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Nu! exclamă el, cu faţa îngrozită.

— Îmi pare rău, băieţi, murmură DJ.

Hux se înroşise de triumf.

— Foc de voie, îi spuse comandantului.

— Nu! strigă Rose, repezindu-se de data asta la Hux.

Dar soldaţii din trupele de şoc erau acum atenţi la ea şi erau prea mulţi.

Rezistenţa urma să fie distrusă iar ea şi Finn nu mai puteau face nimic.

* * *

Transportorul care îi ducea pe Poe şi Leia se agită violent şi un foc de turbolaser trecu pe lângă ferestre. Unul dintre transportoare dispăru într-o minge de foc, vaporizat instantaneu.

Leia privi pe fereastră înfricoşată, apoi întoarse capul pentru a privi suprafaţa planetei Crait de sub ei. Nu dură decât câteva secunde pantru a face calculele. Se mişcau prea încet. Erau prea multe transportoare. Primul Ordin le ştia planul.

În jurul ei, echipajele din *Rezistenţă* văzuseră explozia – şi din groaza răsărită pe feţele lor, se vedea că ajunseseră la aceeaşi concluzie.

Poe se uită la Leia, dorind să facă ceva – orice. O văzu în picioare calmă, cu o expresie stoică. Panica nu i-ar salva nici pe ei, nici pe ceilalţi. Indiferent ce emoţii se zvârcoleau în interiorul lui Leia, aveau să rămână doar ale ei.

Poe se sili să încerce să o copieze.

* * *

La bordul lui *Raddus*, Holdo nu putu decât să privească uluită cum exploda un alt transportor. O hologramă străluci la viaţă pe consola ei.

— Doamnă Amiral, se trage în noi! raportă un pilot din *Rezistenţă*, iar ea îi putu auzi panica din glas. Ce facem – ne întoarcem?

— Nu! Sunteţi prea departe. Cu viteză maximă, spre planetă! *Viteză maximă!*

O clipă mai târziu holograma pâlpâi dispărând. Lui Holdo i se păru că văzuse pilotul ridicându-şi braţele înainte să dispară.

Scoase un strigăt consternată. Trebuia să facă ceva. Dar ce? Nu exista nicio modalitate ca *Raddus* să poată apăra transportoarele. Trecuseră dincolo de protecţia scuturilor sale. Se uită neputincioasă la consola ei, căutând răspunsul care o eluda. Nu era nimic. O lumină clipi pe interfaţa navicomputerului. Holdo apelă interfaţa pentru a anula orice avertizare era acolo – n-ar face decât să o distragă în timp ce încerca să gândească – apoi făcu o pauză. Cineva introdusese în

sistem coordonate hiperspaţiale, calculând un salt care nu fusese niciodată făcut. Navicomputerul întreba dacă n-ar fi trebuit şterse coordonatele.

Îşi dădu seama că fusese Dameron; se grăbise să ajungă pe punte pentru a aplica planul pe care îl născocise, cel pe care ea îl respinsese în mod corect ca fiind prea nesăbuit şi disperat ca să reuşească. Holdo apelă coordonatele în consola ei. Crucişătorul Mon Calamari continuase să călătorească pe drumul spre Crait după ce coordonatele fuseseră introduse în navicalculator. Ca rezultat, punctul de intrare pentru saltul hiperspaţial pe care Poe îl calculase era acum în spatele lui *Raddus,* de cealaltă parte a flotei Primului Ordin. Holdo se uită la ecranul ei, încercând să-şi dea seama dacă-i scăpase ceva şi ajunse la concluzia că speranţa ei sălbatică s-ar putea să nu fie complet nefondată.

* * *

Rey îl putea simţi pe Snoke în capul ei, conştiinţa lui fiind vie, flămândă, scotocind nepăsătoare şi sortând prin ceea ce nu era al lui, asupra căruia nu avea niciun drept. Liderul Suprem trebuie să îl fi învăţat pe Kylo acest talent, realiză ea. Dar era mult mai priceput decât ucenicul său. Rey era incapabilă să îl respingă – simpla lui prezenţă ameninţa să o copleşească. Dar spre deosebire de cele întâmplate când încercase Kylo, nu simţea ca mintea aceea să fie deschisă spre ea. Prezenţa lui Snoke se simţea ca o groapă goală, şi rece, şi întunecată – ca şi cum peştera părţii întunecate de sub Ahch-To continua pentru totdeauna. Îi reveneau în minte bucăţi aleatorii de memorie în timp ce Liderul Suprem le cerceta şi le dădea deoparte.

Iat-o singură la apus pe Jakku. Trezindu-se dintr-un vis despre o insulă rece dintr-o mare cenuşie. Apoi era uluită şi înfrigurată sub castelul lui Maz. Apoi ţinea un mâner de sabie de lumină întins într-o rugăminte mută.

Simţea că interesul lui se acceleră la acest ultim moment apărut în mintea ei. Asta dorea: insula lui Skywalker, planeta din care făcea parte, cum se numea şi cum ajunsese la ea. Rey încercă să-şi golească mintea, să-l respingă, să lupte cu el. Nimic din toate astea nu funcţionă. Snoke găsise ce dorea, îl luase şi îi dădu drumul.

Se trezi pe podeaua camerei tronului, zvârcolindu-se durere, plină de ură la adresa lui. El doar râse de ea.

— Măi, măi, spuse el, vocea vădind satisfacţe. Nu mă aşteptam ca Skywalker să fie atât de deştept. Le vom da lui şi Ordinului Jedi moartea pe care o doreşte. După dispariţia rebelilor, vom merge pe planeta lui şi vom spulbera întreaga insulă.

Rey ridică mâna spre sabia de lumină a lui Luke, aşezată pe braţul tronului lângă Snoke. O chemă în mână – şi ea zbură prin aer, într-un arc perfect care avea să sfârşească în mâna ei. Snoke zâmbi privind-o pe Rey cum lupta împotriva lui.

Chemarea unei săbii de lumină în mână era o utilizare atât de banală a Forţei – un truc pentru cel mai slab ucenic, aproape sub demnitatea unui maestru al Forţei. Cu toate acestea, el admiră hotărârea fetei. Era bătută, dar persista. O astfel de mândrie ar trebui pedepsită. Snoke îşi răsuci degetele, modificând traiectoria armei, astfel încât aceasta o lovi pe Rey în spatele capului, apoi se învârti şi continuă să zboare la locul ei de pe cotieră, lângă el.

— Cât curaj, spuse el, simţind ura care se umfla în ea şi savurând-o.

Era păcat, într-adevăr. Puterea fetei ar fi putut fi catalizată prin ură şi teamă, transformând-o într-o armă puternică. Într-o altă epocă ar fi fost un ucenic superb.

— Uită-te aici, spuse el, apelând Forţa ca să o tragă pe Rey prin toată camera.

Perdele roşii ale camerei tronului se despărţiră, dezvăluind ferestrele curbe. Înaintea uneia dintre ele era un ocular ca o lentilă. Forţată să se uite prin ea, Rey văzu flota *Rezistenţei* redusă la o navă de război şi o colecţie de mici transportoare. Navele mai mici explodau, distruse una după alta de armele Primului Ordin.

— Întreaga *Rezistenţă* este pe transportoarele alea, spuse Snoke. Curând, vor muri cu toţii. Pentru tine, totul este pierdut.

Rey se întoarse de la fereastră, cu dinţii strânşi. Ochii îi ardeau ca focul.

O da. O astfel de *putere. Păcat, într-adevăr.*

— Şi tot mai ai scânteia aia de speranţă, spuse Snoke batjocoritor.

Mâna lui Rey se ridică din nou, cu degetele desfăcute şi Snoke putu simţi Forţa în mişcare în jurul lui. De data aceasta, ţinta ei nu era arma lui Skywalker – ci a lui Kylo Ren. Acest act neaşteptat, disperat, îl luă pe ucenicul lui Snoke prin surprindere. Sabia lui de lumină zbură de pe centură şi traversă camera pentru a ateriza în mâna lui Rey. Pretorienii se încordară privindu-i zborul. Ea o aprinse – lama stacojie zbârnâind de energie, canalele de energie ale gărzii încrucişate apărând la viaţă un moment mai târziu – şi alergă spre Snoke. Gardienii săriră înainte, cu lamele ridicate, dar Snoke îi opri cu mâna ridicată, chicotind la vederea lui Rey cu chipul scăldat în lumina roşie a lamei instabile.

— Ai spiritul unui Jedi adevărat, spuse el, apoi folosi Forţa ca să o arunce la podea.

Ateriză dur, gemând şi sabia de lumină căzu şi se roti pe podea pentru a ateriza la picioarele lui Kylo, învârtindu-se ca un titirez.

— Şi din cauza asta trebuie să mori, spuse Snoke, întorcându-şi ochi albastru cobalt către Kylo.

Ucenicul său abia se mişcase de la aducerea lui Rey, dar emoţiile lui care mocneau când sosise, începuseră să fiarbă când Snoke le destăinui că el era creatorul misterioasei conexiuni a lui Kylo cu Rey. Sau cel puţin au fiert până acum o clipă. Apoi tumultul încetase, înlocuit de un calm straniu şi concentrat. Snoke fusese surprins, dar mulţumit. Maestrul şi ucenicul aveau de lucru şi Kylo – acel amestec interminabil de lumină şi întuneric – se regăsise în cele din urmă.

— Vrednicul meu ucenic, fiul Întunericului, moştenitor aparent al Lordului Vader, spuse Snoke, ştiind cum tânjea Kylo după asemenea laude. Unde a fost conflict, simt acum hotărâre. Unde a fost slăbiciune, simt acum tărie. Desăvârşeşte-ţi antrenamentul şi împlineşte-ţi destinul.

Kylo se ridică, cu sabia de lumină neaprinsă într-o mână şi cu cealaltă ţinută neglijent la spate. Pas cu pas, înaintă spre neputincioasa Rey. Snoke folosi Forţa pentru a o ridica în genunchi, cu braţele fixate înapoi. Îl privi pe Kylo, prudent ca nu cumva să se retragă din nou în sentimente, în slăbiciunea care-l trăsese înapoi atât de mult timp. Dar chipul lui Kylo era rece şi ochii lui erau hotărâţi.

— Ben! strigă Rey cu disperare.

Kylo se opri când Rey ajunse în raza de acţiune a lamei sale.

— Ştiu ce trebuie să fac, spuse el, cu vocea fără emoţie.

Snoke râse. Să le unească minţile fusese un joc de noroc, unul pe care îl cântărise mult timp. Dar funcţionase chiar mai bine decât sperase Snoke. O păcălise pe fată să-l dezvăluie pe Skywalker, dar îl obligase şi pe Kylo să se confrunte cu slăbiciunile sale. Eliminând-o pe Rey, el ar fi excizat, de asemenea, jumătatea slabă, defectuoasă, ezitantă, din sine.

Ochii lui Rey nu mai ardeau. Pledau. Dar Kylo nici măcar nu se uita la ea. Snoke putea simţi că atenţia îi era concentrată pe ceea ce hotărâse să facă.

— Crezi că-l poţi schimba, copil patetic? o întrebă Snoke pe Rey. Eu nu pot fi trădat. Nu pot fi înfrânt. Îi văd mintea. Îi văd fiecare intenţie.

Liderul Suprem închise ochii. Asta era o dramă care era mai bine de apreciat prin intermediul Forţei, nu prin aproximarea brută oferită de simţurile normale.

— Da! spuse el. Îl văd întorc sabia de lumină ca să lovească bine. Şi acum, copilă nesăbuită, o aprinde şi îşi ucide adevăratul duşman.

A fost ultimul lucru pe care l-a spus vreodată Liderul Suprem.

* * *

Kylo făcuse într-adevăr să se învârtă mânerul sabiei de lumină, în aşa încât să fie îndreptată direct spre pieptul lui Rey. Dar în timp ce făcea acest lucru, sabia de lumină a lui Luke se rotea în tăcere pe cotiera tronului lui Snoke – neobservată nici de Liderul Suprem, nici de paznicii Pretorieni.

Când degetele lui Kylo se răsuciră la spatele lui, lama de energie albastră a sabiei de lumină a lui Luke prinse viaţă, străpungându-l pe Snoke. Apoi, cu o scuturare a mâinii lui Kylo, lama trecu prin stăpânul lui, îl tăie în două şi zbură prin aer în mâna lui Rey, în timp ce Kylo îşi aprindea propria sabie de lumină.

Kylo şi Rey se priviră un moment în ochi. Apoi Pretorienii cu armuri stacojii se mişcară foarte rapid – patru seturi de perechi, fiecare pereche mânuind aceeaşi variantă de armă cu

lame mortal. Era prea târziu pentru a-şi salva stăpânul, dar puteau, cel puţin, să-i răzbune moartea.

Kylo şi Rey primiră asaltul stând spate în spate.

Capitolul 27

Un alt transportor fu incinerat şi dispăru, iar de data asta Leia tresări, închizând ochii. Toate acele vieţi pierdute – oameni pe care îi recrutase sau îi atrăsese la cauza ei, care luptaseră alături de ea, îi pusese în pericol şi nu putea să îi salveze. Erau plecaţi pentru totdeauna, stinşi instantaneu şi nu putea face nimic.

În timp ce ochii erau închişi, simţi că transportorul se zgâlţâie, auzi suspinele înăbuşite ale celor din jur şi ştiu că o altă navă fusese distrusă.

Rămăseseră mai puţin de jumătate din transportoarele care plecaseră de pe *Raddus* – şi erau încă departe de planetă.

Leia încercă să-şi imagineze o minune – Luke sosind cu o flotilă de nave de luptă Jedi pe care le descoperise pe undeva, sau Echipa Infernului[25] se întorsese cu o echipă de luptă Starhawk[26]. Dar spaţiul rămase gol.

Poe, nemaiputând suporta, se grăbi în cabina de pilotaj. Până când ajunse acolo tunarii Primului Ordin distruseseră încă trei transportoare.

— Propulsie maximă! Viteza maxima! îl îndemnă pe pilot.

— Are, domnule, răspunse ea.

El o recunoscu sub cască: Pamich Nerro Goode. Fusese dispecer de vânători stelari pe D'Qar şi evaluată ca fiind pilot. Pentru transportoare şi navete, dar el îi remarcă capacitatea de a rămâne calmă sub focul inamic şi o văzu bună de pilot de luptă. Şi lângă ea – da, era Cova Nell, care deja era pilot de vânătoare.

Aveau oamenii potriviţi, ceea ce era esenţial pentru orice misiune. Dar nu conta când le cereai acelor oameni să facă imposibilul.

* * *

---

[25] Echipa Infernului – sau pur şi simplu Infernul, era o unitate de comando a Forţelor Speciale Imperiale comandată în timpul Războiului Civil Galactic de Iden Versio. În timpul Operaţiunii Cinder unii dintre membri au dezertat şi au trecut la Noua Republică.

[26] Starhawk - cuirasat de luptă folosit de Noua Republică în partea finală a Războiului Civil Galactic.

Vederea lui DJ care-şi număra banii îl enervă la culme pe Finn.

Hoţul îşi avea creditele şi nava, totuşi zăbovea, scotocind prin lăzile pe care Primul Ordin le lăsase ca *Libertinul* să poarte mai departe. Recompensa lui era, desigur, în monedă lichidă – teancuri de peggati, aurei şi zemide[27] jefuite din lumile pe care Primul Ordin le ocupase. DJ văzuse destul din galaxie pentru şti că un bilanţ electronic era doar un aranjament arbitrar de pixeli şi chiar un cont putea dispărea cu câteva apăsări de taste.

Deodată, totul fu prea mult pentru Finn. Iahtul singur era suficient pentru a finanţa o pensie destul de decentă, până la urmă.

— Ticălos criminal! urlă el, luptând să scape de soldaţii din trupele de şoc.

DJ îşi ridică privirea de la munca sa, surprins.

— Oh, ia-o uşurel, Big F, spuse el. Azi te aruncă ei în aer, mâine îi arunci tu. Sunt doar afaceri.

— Te înşeli, spuse Finn.

— Poate că da, răspunse DJ.

Şi Finn înţelese – DJ va învăţa prea târziu cât de mult greşea.

Da, au existat agenţi dubli în jurul conflictului – dealeri de arme şi finanţatori şi escroci precum DJ, atraşi de bani şi mizerie ca un mynock de o şoaptă de energie în spaţiu. Dar asta nu însemna că lupta în sine era invenţia lor. Asta nu era un exerciţiu cinic dincolo de controlul nimănui. Era o luptă între cei care credeau în libertate, cu toate mizeria şi incertitudinile ei şi cei care se închinau ordinii şi vedeau uciderea la scară de neimaginat ca fiind un preţ corect pentru ordinea respectivă.

Şi toată lumea era prinsă în acel conflict, indiferent dacă o admitea sau nu. Nu existau spectatori sau părţi neutre – şi nu era nicio diferenţă între ceea ce aveai de făcut când te confruntai cu un regim malefic şi cine erai. Puteai pretinde că acest regim nu exista, sau să-i aperi excesele, sau să cauţi să te izolezi prin bogăţie sau conexiuni, sau să fugi şi să te ascunzi,

---

[27] Peggati, aurei şi zemide – erau bani plini de sânge care fuseseră jefuiţi din mii de lumi în campaniile Primului Ordin. Deoarece aceste monede puteau fi topite, aveau o valoare universală.

sau să speri că, pentru indiferent ce motiv capricios, îi va zdrobi pe alţii şi nu pe tine.

Şi toate aceste lucruri erau uşor de făcut. Cel mai greu, de departe, era să lupţi – să atragi atenţia acelui regim ucigaş şi devii un obiect al răutăţii sale.

Dar ăsta era *singurul* lucru ce trebuia făcut. Cei care alegeau altceva sperau că monstrul pe care îl ignorau îi va mânca ultimii.

Finn luptase. Îi trebuise ceva timp să înţeleagă că fuga nu era un răspuns, dar îşi dăduse seama. La început luptase pentru a o salva pe Rey, dar Poe avusese dreptate – lupta era mult mai mare decât o persoană, sau două, sau două miliarde.

Şi tot aşa Finn luptase şi pentru Poe. Şi pentru Generalul Organa. Şi pentru Rose – care îşi pierduse sora şi părinţii, şi planeta, şi răspundea luptând şi mai tare.

Nu *câştigase* – ăsta era un detaliu, să spunem cel mai puţin enervant.

Dar luptase. Şi acum, la sfârşit, descoperea că nu ar schimba lupta şi înfrângerea pentru a fi DJ. Nici măcar dacă Primul Ordin i-ar umple cu monede un iaht furat până ar da pe afară.

* * *

Hux privea cu răceală în timp ce Finn se zbătea în încleştarea trupelor sale. Dezertarea lui FN-2187 fusese mai mult decât o inversare jenantă a programului de pregătire care începuse cu propriul tată al lui Hux – acest trădător prelungise căutarea lui Skywalker şi dăduse informaţii cruciale *Rezistenţei* care dusese la distrugerea Bazei Starkiller. Lui Hux nu i-ar fi plăcut nimic altceva decât să-l trimită într-o sală de interogatoriu pentru o bună parte a veşniciei. Dar în curând, foarte curând, trădarea lui FN-2187 nu va mai conta. O privi pe tânăra de lângă dezertor, care-şi irosea, de asemenea, timpul luptând cu trupele sale. Nu avea habar cine era, dar medalionul care se ivise din uniforma furată i se păru familiar.

Hux se apropie şi văzu că avusese dreptate.

— Sistemul Otomok? întrebă el, apucând chipul femeii care se lupta, pentru a o forţa să se uite la el. Asta îmi aduce

înapoi amintiri. Voi viermilor, poate că veţi suge un pic de sânge cu o muşcătură din când în când, dar noi vom câştiga mereu.

Savură furia din ochii ei – cel puţin până când ea îl muşcă tare, scoţând sânge din carnea palmei şi repezindu-se ca un nek[28] înnebunit.

El ţipă în timp ce soldaţii din trupele de şoc o îndepărtau de el, scuipând şi mârâind. Hux se uită muşcătura din palmă. Fără îndoială, era infectată, având în vedere obiceiurile murdare şi lipsa absolută de bună creştere pe care Primul Ordin o văzuse în acel sistem stelar înapoiat. Hux îşi permise pentru moment să revină la ideea de a-i trimite pe amândoi la nivelul de detenţie pentru interogatorii ample. Dar nu, primul său instinct fusese corect. Trădătorii şi insurgenţii erau viermi şi nu meritau atenţia lui. Zăbovise deja prea mult – un lider de rangul său avea sarcini mult mai importante la care să participe. Totuşi, îl *durea* mâna.

— Executaţi-i pe amândoi! ordonă el, apoi ieşi din hangar.

* * *

Gărzile pretoriene ale lui Snoke înaintară spre Kylo şi Rey în tăcere, cu feţele lor ascunse de plăcile căştilor.

Rey auzi un zumzet din armele lor cu lamă şi îşi dădu seama tăişurile erau îmbunătăţite cu generatoare de ultrasunete. Şi mai era ceva – nu un sunet, ci o senzaţie pe care o putea simţi ca o zvâcnire în dinţi şi sinusuri. Cu asta era, într-un fel, familiarizată de pe Jakku, şi după o clipă îşi dădu seama ce era: un câmp magnetic intens, probabil generat de armura gardienilor. Dacă apropierea de acesta o afecta pe Rey în acest fel, trebuia să fie o sursă de durere constantă pentru fiinţele închise în acea armură. O clipă mai târziu gardienii năvăliră asupra lor, cu lamele învârtindu-se şi ţiuind. Rey îşi mişcă picioarele, ridicând sabia de lumină pentru a întâlni polearmul[29] gardianului care încerca să-i despice craniul. Se aşteptase ca sabia de lumină să-i despice arma, dar îi blocă doar lovitura, iar impactul îi trimise vibraţii dureroase în braţe şi în umerii ei. Rey

[28] Nek – specie prădătoare negânditoare caracterizată prin fizicul lor îndesat, blana galbenă, dinţii ascuţiţi şi lătratul aspru. Puteau alerga la viteze mari şi erau consideraţi periculoşi pentru oameni.
[29] Polearm – nume dat unei arme lungi folosită la împungere.

se dădu înapoi şi evită biciul segmentat al unui alt gardian. Putea auzi sabia de lumină a lui Kylo scuipând şi trosnind în spatele ei, şi gemetele lui de efort. Primul gardian îndreptă o lovitură spre genunchi, pe care o trimise în exterior, apoi transformă parada într-o tăietură arcuită spre faţa lui. Îi tăie marginea căştii şi el se îndepărtă, privind-o cu un respect înnoit. Ea îi oferi un zâmbet sălbatic – doar pentru a se apleca când simţi un alt gardian care ţintea o lovitură de morişcă spre faţa ei. Rey se dădu înapoi, lovindu-se de spatele lui Kylo. Sabia ei de lumină se ridică şi căzu, învârtindu-se în timp ce gardienii veneau spre ea dintr-o varietate uluitoare de unghiuri. Erau prea multe atacuri pentru a le ţine contul dintr-o dată, şi simţi că inima ei începe să bată mai tare. Un gardian se năpusti asupra ei cu un baston cu lamă dublă şi ea coborî sabia de lumină chiar pe mijloc – apoi aproape căzu când el desfăcu arma în două, atacând-o cu câte o lamă în fiecare mână. Rey îşi mută picioarele pentru a-şi redistribui greutatea, apoi ridică sabia de lumină foarte rapid, parând într-o parte o lovitură vicioasă a unui polearm zumzăitor. Nu îl văzuse venind, dar o avertizase Forţa. *Întinde-te cu sentimentele tale.* O ploaie de tăieturi cu sabia de lumină zumzăitoare îl împinse înapoi pe gardianul cu polearmul. Rey expiră, deschizându-şi mintea către Forţă, iar camera păru să se concentreze.

Simţi emoţia lui Kylo şi *foamea* lui – ca şi cum era o bestie eliberată în sfârşit pentru a-şi înfrunta schingiuitorii. Simţi calmul gărzilor, amestecat cu hotărâre. Stăpânul lor fusese omorât prin trădare şi ei vor fi instrumentele de pedepsire. Şi împrejurul tuturor, percepu pânza mereu în continuă schimbare a Forţei.

Auzi un zgomot de armură ca şi cum unul dintre gardieni căzuse în spatele ei, tăiat de Kylo. Alţi doi se repeziră la Rey, deodată, cu un bici şi un topor ce străluceau vicios. Biciul se înfăşură în jurul lamei sabiei de lumină, segmentele lui scânteind şi sclipind, dar ea o smulse, eliberând-o şi respinse toporul într-o parte. Rey întinse mâna şi aruncă un gardian înapoi cu Forţa, apoi se învârti în cealaltă direcţie. Toporul se izbi de podea cu scântei, lăsând braţele luptătorului întinse în faţa ei. Izbi cu putere sabia de lumină pe braţele blindate şi lama trecu prin ele, vibraţiile din braţele ei dispărând când lovitura întrerupse miezul magnetic din armură şi închise

câmpul. Gardienii se îndepărtară în timp ce mânuitorul toporului cădea pe podea.

Rey aruncă o privire spre Kylo şi-l văzu trăgând spre el cu Forţa un pretorian cu bici, lovindu-l cu lama sabiei de lumină. Bărbatul s-a prăbuşi şi Kylo îi îndepărtă corpul cu o lovitură de picior. Braţul lui Rey vâjâi şi înţepă în timp ce unul dintre gardieni o ataca cu polearmul, ratând-o cu lama mortală, dar lovind-o cu carcasa stacojie a armei sale. Se retrase cu un strigăt de durere, încercând să se forţeze să simtă din nou cu degete. Încercă să anticipeze mişcările atacatorilor săi, folosind Forţa pentru a o avertiza unde se aflau. Dar acum erau peste tot, fierbinţi şi strălucitori în percepţiile ei. Abia scăpă de o tăietură la faţă, atât de aproape încât îi putu mirosi ozonul. Era prea mult – chiar şi cu Forţa. Era obosită, iar impresiile parcă o înecau: senzaţiile de viaţă, moarte, lumină şi întuneric se revarsau asupra ei din toate direcţiile. Era prea mult, o provocare mai mare decât ceea ce putea îndura cu pregătirea ei limitată. *Cu mult prea mare*.

Rey îşi dădu seama că avea dreptate, dar că punea problema greşit. Nu putea direcţiona Forţa suficient de bine pentru a dura prea mult timp împotriva a trei războinici de elită în armuri rezistente la sabia de lumină. Dar putea să lase Forţa să o direcţioneze pe ea, să-i permită să o facă instrumentul ei.

Unul dintre gardieni se năpusti asupra ei, electro-biciul trosnind de energia care ar electrocuta-o, lăsând-o inconştientă. Ochii lui Rey nu urmăriră vârful învârtit al biciului, dar sabia ei de lumină fu acolo a-l devia şi a-l respinge pe mânuitorul său, apoi lama se interpuse între ea şi loviturile lamelor gemene ale unui alt gardian. Pretorianul cu polearmul văzu o cale şi o atacă pe Rey, coborând arma pentru a-i despica burta. Sabia de lumină o trimise într-o parte şi apoi îi găsi gâtul.

Mai rămăseseră doi. În mâinile ei, sabia de lumină era o roată de foc albastru care îi trimise pe atacatori învârtindu-se. Brusc incertitudinea unui gardian înflori în Forţă şi Rey înaintă asupra lui, biciul său lovind aerul, apoi căzându-i din mână când sabia de lumină găsi o fantă între segmentele armurii sale.

Rey respira greu acum. Gardianul cu două lame se repezi la ea. Îl evită, dar el fu mai rapid decât crezuse ea şi ajunse în spatele ei, armele lui căutându-i gâtul. Sabia de lumină i se învârti în mână în timp ce ea schimbă cu o prindere inversă,

trimiţând lama spre partea de mijloc a adversarului ei. Corpul lui i se lăsă pe spate şi ea îl scutură, armura lui lovind podeaua.

Un sunet ciudat ajunse la urechile ei şi simţi în Forţă o apariţie bruscă de frică. Kylo doborâse un alt gardian, dar ultimul îl prinsese de găt şi forţa tăişul armei tot mai aproape de gâtul lui. Rey văzu sabia de lumină neagră al lui Kylo pe podea, acolo unde fusese abandonată. Avea o mână pe arma inamicului său, dar cealaltă, goală, încerca să apuce sabia.

— Ben! strigă Rey, aruncând sabia de lumină a lui Luke prin cameră.

Kylo ridică mâna şi sabia de lumină ajunse în ea, de parcă fusese atrasă acolo. Kylo se uită cu ochi strălucitori la arma antică pe care o dorise atât de mult. O aprinse, apoi o opri aproape la fel de repede. Gardianul din spatele lui se prăbuşi pe podea, cu o gaură ce fumega în casca lui roşie.

Rey şi Kylo stăteau în mijlocul fumului şi al carnagiului, străduindu-se să respire, apoi se uitară unul la altul. Ochii lui Rey erau plini de bucurie.

Puntea din camera tronului lui Snoke zumzăi şi aerul fu luminat de strălucirea focului de turbolaser. Rey se repezi spre ocular, privind cu ochii mari punctele de lumină care reprezentau flota *Rezistenţei*. Erau atât de puţine.

— Flota! strigă ea. Ordonă-le să nu mai tragă! Încă e timp să salvăm flota!

Îl văzu pe Kylo stând deasupra lui Snoke, cu sabia de lumină a lui Luke în mână. Se uita în jos la corpul stăpânului său. Deasupra lor, steagurile Primului Ordin ardeau.

— Ben? întrebă ea.

— Acesta este numele meu vechi, spuse el.

— Ce?

Acum nu era nici teamă, nici mânie în ochii lui Kylo – doar o hotărâre profundă.

— E timpul să lăsăm trecutul să moară, spuse el. Rey, vreau să mi te alături. Snoke, Skywalker, Sith, Jedi, Rebelii? Lasă totul să moară. Putem domina împreună şi să aducem o nouă ordine în galaxie.

Ea îl privi neîncrezătoare şi îngrozită.

— Nu face asta, Ben, spuse Rey încet. Te rog, n-o lua pe calea asta.

Kylo păşi peste cadavrul lui Snoke.

— Încă te agăţi, spuse el. *Dă-ţi drumul*.

Înaintă spre Rey, cu sabia aprinsă ţinută lejer într-o mână. Dar nu exista nicio ameninţare în demersul său. Cumva, brusc, asta o sperie şi mai mult.

— Vrei să afli adevărul despre părinţii tăi? întrebă el. Sau l-ai ştiut mereu şi doar l-ai ascuns... l-ai ascuns de tine? *Dă-ţi drumul*. Ştii adevărul. Spune-l!

Rey încercă să găsească puterea să-l refuze, să-l alunge. Dar el avea dreptate.

Ştia adevărul şi era la fel ca cea mai mare frică a ei, cea care o bântuise de atâta vreme. Un adevăr de care nu mai putea fugi.

— Erau nişte nimeni, spuse ea.

— Erau nişte negustori mizerabili de vechituri care te-au vândut pentru bani de băutură, spuse Kylo. Sunt morţi, într-o groapă a săracilor din deşertul de pe Jakku.

Lacrimile umplură ochii lui Rey. Luptă să-şi stăpânească emoţiile, temându-se că dacă le elibera chiar şi pentru o clipă, ar copleşi-o şi ar doborî-o.

Kylo era acum la un pas de ea, cu ochii fixaţi pe ai ei.

— N-ai ce căuta în povestea asta, spuse el. N-ai avut nimic*. Eşti* nimic.

Şi apoi ochii i se înmuiară.

— Dar nu şi pentru mine. Alătură-te mie. Te rog.

Stinse sabia de lumină a unchiului său şi întinse mâna spre ea.

Capitolul 28

În timp ce Hux pleca din hangar, scuturând pe ascuns mâna muşcată de Rose, soldaţii din trupele de şoc îi puseră pe Finn şi Rose în genunchi. Phasma se uită în jos la ei şi Rose îşi dădu seama că se putea vedea pe ea însăşi, mică şi distorsionată, în cromul măştii ca un gargui a căpitanului Primului Ordin.

— Executarea cu blaster e prea bună pentru ei, spuse ea. Hai să-i doară.

Rose se uită la Finn, care încerca să se elibereze din strânsoarea soldaţilor din trupele de şoc şi avu un gând ciudat: Cel puţin murea lângă el.

Era adevărat că ar fi vrut să-l sugrume în primele câteva ore după întâlnire, ceea ce nu era cel mai bun start al unei relaţii. Dar au luptat împreună pe Canto Bight şi chiar în inima Primului Ordin. Au luptat pentru *Rezistenţă*, în ciuda reticenţei iniţiale a lui Finn. Şi ar fi luptat unul pentru celălalt.

Undeva în acel vârtej al evenimentelor, Rose începuse să aibă încredere în el. Şi, mai mult decât atât, începuse să-i pese de el.

— La comanda mea, spuse Phasma, şi soldaţii din trupele de şoc care îi ţineau pe loc se mişcară neliniştiţi.

Ştia Finn ce avea în minte Phasma pentru ei? Rose aruncă o privire spre el, dar privirea de pe chipul lui o făcu să-şi dorească să nu o fi făcut.

* * *

La bordul lui *Raddus,* Holdo reverifică în grabă dacă navicomputerul crucişătorului greu nu i-a inversat eliminarea restricţiilor pe care trebuise să o programeze în el. Alertele de proximitate se aprinseră pe consolă, dar ea le ignoră.

Nava amiral a Primului Ordin începu să alunece prin spaţiu în faţa lui *Raddus,* în afara ferestrelor de vizualizare ale punţii temporare. Continua să lanseze foc de turbolaser, distrugând transportoarele *Rezistenţei* care căutau să ajungă în siguranţă pe Crait. Holdo îşi aminti că exista o singură modalitate de a-i ajuta pe evacuaţi – dacă atrăgea prea

devreme atenţia Primului Ordin, manevra ei disperată nu avea să ducă la nimic. Singurul lucru pe care îl putea face era să aştepte.

* * *

Căpitanul Peavey privea atent de pe puntea *Supremaţiei*, urmărind cum un alt transportor al *Rezistenţei* dispărea în flăcări.

— Echipele tale de tunari au făcut o muncă excelentă, Căpitane, spuse el spre Yago, ridicându-şi vocea pentru a fi auzit în nişele echipajului. Laudă lor.

Yago primi această laudă cu o aplecare dură a capului, dar dincolo de rezerva sa, Peavey crezu că bărbatul era mulţumit. Căpitanul navei de război Mon Calamari sperase în mod clar că transportoarele care fugiseră din hangarul său vor fi nedetectabile la o distanţă atât de mare – un gambit care ar fi reuşit dacă nu ar fi fost tocmai sfatul lui Hux de a căuta urme de emisii în vecinătatea crucişătorului.

Odată ce echipajele *Supremaţiei* au analizat emisiile, a fost relativ simplu pentru cei de la comunicare/scanare să le identifice semnăturile, să descopere şiretlicul şi să înceapă să distrugă transportoarele unul câte unul. Dar de la această distanţă, precizia echipajelor tot era impresionantă.

Ofiţerii lui Yago îi antrenaseră bine, iar Peavey intenţionase să se asigure că obţineau laudele meritate. Având în vedere toată munca pe care o aveau de făcut, nu era necesar să existe resentimente printre ofiţerii de rang înalt ai navei.

— Totuşi, ce face crucişătorul ăla? întrebă Yago, privind bănuitor holotancul.

Peavey aruncă o privire spre holotanc, curios ce văzuse celălalt căpitan.

De la această distanţă, focurile de turbolaser ale Primului Ordin puteau distruge transportoarele, dar pur şi simplu deviau pe scuturile puternice ale crucişătorului – şi propriile arme ale navei de război Mon Calamari nu erau o ameninţare pentru nava amiral a Primului Ordin. Deci *Supremaţia* ignora pur şi simplu nava *Rezistenţei*, ca fiind o distragere.

— Întoarce, spuse Yago. Scanaţi semnătura motorului pentru radiaţii gamma.

Peavey aprobă din cap. Se aşteptase ca şi căpitanul din *Rezistenţă* ori să sară în hiperspaţiu în speranţa de a atrage urmărirea Primului Ordin, ori să atace sinucigaş pentru câştiga timp pentru transportoare. Se pare că totuşi căpitanul optase pentru a doua variantă, deşi trebuia să ştie că era prea târziu pentru ca această tactică să aibă succes. Înainte ca Peavey să se poată consulta cu Yago, Hux apăru pe punte, părând agitat. Călcâiele cizmelor lui răsunau pe puntea lustruită.

— Domnule, crucişătorul *Rezistenţei* se pregăteşte să sară la viteză superluminică, spuse un om de la monitorizare din una dintre nişele echipajului.

Peavey aruncă o privire întrebătoare spre Hux, în speranţa tânărul general înfierbântat nu va face vreo greşeală. Măcar de data asta, nu o făcu.

— E gol, se răsti Hux. Vrea doar să ne distragă atenţia. Jalnic. Trageţi tot în transportoare.

Peavey îi oferi lui Yago o privire uşor surprinsă – calibrată cu atenţie ca să fie îndeajuns de slabă pentru ca Hux să nu o observe – şi văzu că Yago reacţionase în acelaşi mod, ridicând, de asemenea, sprânceana foarte uşor la fel ca Peavey şi aplecând uşor capul într-o parte. Apoi, după ce schimbară acest mesaj subtil, îşi reluară postura rigidă, ireproşabilă.

* * *

Poe privi disperat cum era distrus un alt transport. Mai rămăseseră doar şase – şase nave neînarmate, fără apărare, aflate între Primul Ordin şi dominaţia galactică. Încercă să-şi imagineze orice ar putea să schimbe acea soartă, dar nu era nimic.

Connix se uită de la monitorul de senzori spre *Raddus.*

— Crucişătorul nostru îşi porneşte motoarele hiperspaţiale, spuse ea. Fuge!

— Ba nu, spuse Poe.

Nu mai avea unde să fugă şi Holdo ştia asta. De altfel, Poe fusese pe punte. Nu fuseseră încărcate cursuri în navicomputer – până nu programase el unul.

Ştia ce intenţiona să facă Holdo.

* * *

În faţa *Supremaţiei,* nava de război Mon Calamari se întorcea, cu nasul bulbucat, înspre forţa de atac a Primului Ordin care o urmărise atât de mult timp.

Peavey aşteptă să dispară nava, urmată de coada răsucită a spaţiului şi de izbucnirea de radiaţie Cronau care marca hiperspaţiul. Încercă alene să-şi imagineze unde putea să se îndrepte crucişătorul. Nu prea conta – Peavey se îndoia că va avea suficient combustibil pentru un alt salt odată ce ajungea la destinaţie. După ce aceste ultime transportoare erau eliminate, Primul Ordin putea regăsi nava de război fără probleme. Dar crucişătorul nu sări. Peavey se aplecă, curios, şi îşi dădu seama că Yago şi ceilalţi ofiţeri făceau acelaşi lucru – înţelegerea îngrozită apăru pe feţele lor. Ştiau ce intenţiona să facă căpitanul *Rezistenţei*.

— Dumnezeule, spuse Peavey.

— Trageţi în crucişătorul ăla! urlă Hux.

* * *

În camera distrusă a tronului, Rey privi mâna mănuşă a lui Kylo, întinsă spre ea ca o cerere. Întinse mâna – şi înainte ca Kylo să-şi dea seama de scopul ei, îi smulsese cu Forţa din mână sabia de lumină a lui Luke. Arma porni spre mâna ei şi apoi îngheţă în aer. Kylo, fiindu-i respinsă cererea, îşi ridicase propria mână, şi chemase Forţa pentru a opri zborul sabiei de lumină. Arma atârna în aer între ei, tremurând slab. Rey se uita fix la ea, chemând-o în mâna ei. Dar Kylo o trăgea spre el la fel de hotărât. Între ei, sabia de lumini tremura şi dansa.

Se uitau unul la altul, ochi în ochi.

Rey putea simţi Forţa ridicându-se ca marea pe Ahch-To, cravaşată furios de încercările lor de a o manipula. Şi putea simţi cristalul kyber din inima armei începând să rezoneze, încercând să găsească armonie acolo unde nu exista decât disonanţă. Prins în lupta lor, cristalul părea să vibreze de Forţă, cu un urlet pe care Rey îl putea simţi până în oase. Ea şi Kylo transpirau acum, nefiind dispuşi să cedeze nici măcar un milimetru.

Până când, în sfârşit, cristalul se rupse, energia sa dezlănţuită sfâşie carcasa sabiei de lumină pe jumătate şi umplu camera tronului cu un fulger alb ce strălucea orbitor.

* * *

Imediat ce auzi tropăitul cizmelor, Finn ştiu ce hotărâse Phasma pentru el şi Rose. Fiecare batalion de soldaţi din trupele de şoc avea un număr mic de soldaţi care aveau ca sarcină execuţiile. Dar nu exista o unitate specială pentru execuţii – ci, mai degrabă, sarcina era întâmplătoare şi orice soldat o putea îndeplini. Făceau acest lucru în mod anonim – armura lor nu transmitea niciodată numărul soldatului de sub ea. Ascultarea obedientă era datoria fiecărui soldat din trupele de şoc ale Primului Ordin şi aşa era impusă acea ascultare.

Rândurile de soldaţi se despărţiră şi călăii avansară, purtând armura rezervată lor: o cască cu dungă neagră, armură de umăr din carbon negru şi o placă specială de piept cu marcaje negre. În loc de blastere, aveau topoare laser. O atingere a comutatorul de activare şi pe fiecare arbore de topor apărură patru emiţătoare ca nişte gheare. Între ele era suspendat câte un filament monomolecular de energie de culoare albastru-verzuie strălucitoare care putea tăia orice. De la filamentele energetice se auzea un bâzâit ezitant – un zgomot pe care Finn îl găsise întotdeauna ciudat şi neliniştitor. De fiecare dată când era desemnat pentru execuţii, spera cu devotament că ziua se va termina fără să trebuiască să execute un astfel de ordin.

Se întrebă dacă soldaţii aleşi astăzi speraseră acelaşi lucru.

— Executaţi, ordonă Phasma.

Bâzâitul topoarelor începu să sune mai ascuţit când soldaţii le ridicară pentru lovitura ucigătoare. Înainte să cădă, lumea explodă în jurul lor.

* * *

În cadrul operaţiilor obişnuite, prezenţa unui obiect important pe ruta dintre poziţia în *spaţiul real* a lui Raddus şi punctul său de intrare în hiperspaţiu ar fi făcut ca sistemele de

protecţie ale crucişătorului să oprească motorul hiperspaţial. Dar, cu restricţiile eliminate, alertele de proximitate au fost ignorate.

Când crucişătorul greu lovi aripa zburătoare a *Supremaţiei*, forţa impactului fu de cel puţin trei ori mai mare decât orice puteau suporta amortizoarele inerţiale ale lui *Raddus*. Câmpul protector generat de ele căzu imediat, dar scuturile experimentale îmbunătăţite ale crucişătorului au rămas intacte pentru încă o clipă înainte ca forţa de neimaginat a impactului să transforme *Raddusul* într-o coloana de plasmă care s-a auto-consumat. Cu toate acestea, *Raddus* accelerase aproape la viteza luminii în punctul acelui impact catastrofal – şi coloana de plasmă deveni mai fierbinte decât un soare şi intens magnetizată. Această plasmă fu apoi aruncată în hiperspaţiu de-a lungul tunelului deschis de generatorul de câmp cuantic nul – un tunel care se prăbuşi la fel de repede cum fusese deschis.

Atât coloana de plasmă, cât şi tunelul hiperspaţial au dispărut în mai puţin de o clipită, dar a fost îndeajuns pentru a trece prin coca *Supremaţiei* de la prova la pupa, pentru a rupe o gaură zdrenţuită într-un şir de Distrugătoare care zburau în formaţie cu ea şi, în cele din urmă, să dispară în spaţiul gol la mii de kilometri dincolo de formaţiunea de luptă a Primului Ordin.

* * *

Din postul său la fereastra de vizualizare din stânga unuia dintre cele şase transportoare ale *Rezistenţei* rămase, Poe văzu cum *Raddusul* se alungi într-un şir de lumină care trecu prin nava amiral a Primului Ordin, rupând-o în două şi lăsând în urmă o coloană arzândă care-i marca trecerea prin flotă.

Soldaţii şi echipajele se bucurară şi se îmbrăţişară, dar Poe şi Leia au rămas tăcuţi şi solemni, apăsaţi de sacrificiul lui Holdo.

Deşi rupt în două, Mega-Distrugătorul continuă să zboare prin spaţiu de-a lungul ultimei sale direcţii – *Raddus* trecuse prin el cu o viteză atât de uimitoare încât ceea ce rămăsese intact abia dacă încetinise.

Transportoarele, acum fără probleme, au zburat mai departe.

* * *

Când Finn deschise ochii, descoperi că Rose trăgea de el pe puntea navei.

Finn îşi scutură ameţeala şi se ridică în picioare lângă ea, cu blasterul ridicat. În jurul lor, era haos – fumul gros umplea hangarul, trupurile soldaţilor din trupele de şoc murdăreau podeaua şi sirenele urlau. BB-8 îşi înclină capul spre Finn, fluierând şi bipăind evident îngrijorat, dar el nu putea auzi ce spunea astromecul.

Încercă să-şi dea seama ce se întâmplase. Se încordase pentru orice urma când i se tăia capul cuiva sperând că vechile poveşti de cazarmă conform cărora capetele tăiate cercetau împrejurimile şi încercau să vorbească nu erau adevărate.

Apoi hangarul se zgudui, îndeajus de tare încât toţi furtunii de soldaţii din trupele de şoc căzuseră pe punte în jurul lor. Un sunet enorm îi umpluse urechile, hangarul, totul. Şi apoi, veni întunericul.

— Finn! Haide!

Rose îl prinse de mână, trăgându-l spre o navetă uşoară a Primului Ordin care părea intactă. Asta era o idee bună, decise el – nu auzise niciodată despre o călătorie la bordul unei jumătăţi de navă care să se termine bine.

O explozie zgudui hangarul, zburându-l pe BB-8 într-o parte şi forţându-i pe ei să se lase în jos. Finn observă o lucire de foc reflectat şi îi tresări inima. O clipă mai târziu Phasma ieşi din fum, cu douăzeci de soldaţi înşiruiţi în spatele ei. Trupele se desfăşuraseră, blocându-le calea spre navetă, şi îşi ridicară armele.

Ei bine, asta nu prea era corect.

Apoi Finn se dădu înapoi din cauza unei explozii de căldură şi lumină care îi aruncă pe soldaţi în toate direcţiile. Printre sunete de tunete, Finn văzu un cercetaş păşitor cu două picioare care se străduia să se elibereze din legături. În timp ce trăgea un alt baraj de focuri, cablurile care îl ţineau în loc i-au rupt cabina, dezvăluindu-l pe BB-8 la comenzi.

Cercetaşul păşitor fără cap mergea prin hangar, arătând ca şi cum urma să se rostogolească la fiecare pas – şi trăgea

mai departe în soldaţi cu tunurile de sub carcasă. Fiecare explozie făcea să zboare alţi soldaţi cu blindaje albe.

— Droidul ăsta nebun ne-a dat o şansă – hai să mergem! strigă Rose.

Finn se uită la păşitor – BB-8 îl conducea? Apoi se feri de o rafală laser, căutând adăpost împreună cu Rose în spatele resturilor aruncate prin hangar. În timp ce soldaţii se grăbeau să monteze un blaster cu repetiţie care putea să dustrugă un păşitor, Phasma străbătea hangarul cu puşca ridicată. Rose trimise o salvă grăbită de lovituri, care au trecu departe de ea, în timp ce Phasma se grăbea spre ei.

Unul dintre topoarele călăilor era pe puntea, acolo unde îl abandonase cel care îl mânuise. Finn îl luă, lovind cu el spre casca lui Phasma când ea îşi ridică puşca. Ea văzu lovitura venind şi ridică blasterul ca să o intercepteze. Toporul tăie puşca în două. Finn rânji când fostul său comandantul aruncă jumătăţile inutile ale armei. Dar înainte să-şi poată folosi avantajul, Phasma scoase un baston scurt din oţel de la cureaua utilitară. O mişcare rapidă ca de bici îl extinse într-o suliţă cu două capete, la fel de lungă pe cât era ea de înaltă.

— Nu ai fost niciodată altceva decât o eroare în sistem, spus ea cu voce dispreţuitoare.

— Să te văd, dom de crom! strigă Finn, lovind sălbatic cu toporul.

Ea îl blocă şi aproape că îl lovi, forţându-l să dea înapoi. În spatele ei, cercetaşul rupea hangarul bucată cu bucată, soldaţii fiind nevoiţi să fugă de salvele distrugătoare. Mârâind, Phasma îl lovi cu suliţa pe Finn, alternând vicios lovituri cu tăieri îndreptate spre cap, piept şi picioare. El le pară cu mânerul toporului, scânteile sărind la fiecare impact şi căută o deschidere în apărarea ei. Dar nu exista niciuna – ea era şi mai rapidă şi mai puternică decât el. Tot ce putea face era să păstreze toporul între ei în timp ce asupra lui ploua cu lovituri din toate direcţiile, făcându-l să dea înapoi încontinuu şi forţându-l să se eschiveze pentru a evita să se împiedice de trupurile soldaţilor ucişi de explozia care îl băgase şi pe el în inconştienţă.

El realiză că îl împingea spre un puţ din podeaua hangarului – probabil un ascensor pentru ridicarea echipamentelor grele de la nivelul inferior. Flăcările se vedeau

prin deschizătură. Finn încercă să se ferească în lateral, dar Phasma îl interceptă şi abia putu să ridice toporul în ultima secundă posibilă înainte ca ea să-i despice craniul. Dar arma îi tremură şi apoi se rupse.

— Ai fost întotdeauna nesupus, spuse Phasma, cu bastonul strâns în pumni. Necuviincios. Emoţiile te fac să fii *slab.*

El încercă să prindă suliţa în timp ce ea o cobora spre el, dar ea îl împinse înapoi, înspre căldura şi curentul care fierbeau în adâncul *Supremaţiei*.

* * *

Phasma cea blindată cu crom avansa spre Finn cu un singur gând ucigaş în minte, fără a ţine seama de păşitorul cercetaş sau de celelalte pericole din jurul lor.

Rose trase câteva focuri în direcţia ei, dar nu putea face mai mult – nu era instruită ca trăgător de elită şi cea mai mică greşeală putea însemna că unul dintre focurile de blaster îl putea lovi pe Finn în locul duşmanului său. De altfel, Rose ştia că totul era pierdut dacă soldaţii vor distruge păşitorul lui BB-8. Era un miracol că nava de război nu se rupsese încă în jurul lor şi nu-şi puteau forţa norocul mai mult de atât. Trebuiau să iasă, iar naveta era singura posibilitate disponibilă. Rose deschise foc susţinut asupra soldaţilor, fiind avantajată de preocuparea lor cu BB-8 şi-i lăsă pe mai mulţi nemişcaţi pe punte. Încercă să tragă spre spatele cu mantie al liderului, dar ea evitase o lovitură din partea lui Finn şi oportunitatea a fost pierdută.

Văzu că Finn era condus înapoi spre o groapă în flăcări de pe punte. Rose strigă la el să fie atent, dar nu mai era nimic ce ea să poată face. În timp ce privea cu groază, soldatul blindat cu crom îl împinse în infern. Dar, o clipă mai târziu, ieşi din flăcări, stând pe platforma turbolift pe care aterizase şi ţinti un upercut cu toporul său rupt spre atacatorul său. Lovitura o doborî pe Phasma şi îi sparse casca. Prin cromul distrus Rose putu vedea un ochi albastru pal pe o faţă palidă.

— Ai fost întotdeauna o scursură, scuipă Phasma.

— Scursură rebelă, răspunse Finn calm şi un moment mai târziu podeaua se prăbuşi în jurul fostului său comandant.

Phasma căzu, dispărând în foc.

Hangarul se clătină, o vibraţie neplăcută rostogolindu-se prin el.

BB-8 manevră cercetaşul lângă Rose. Ea se căţără pe el

— Hei! Te duc undeva? strigă ea spre Finn, rugându-se să o audă.

Din fericire, o auzi. Sări pe cercetaş, care începu să păşească de-a lungul hangarului. Flăcările se ridicau din aerisirile şi conductele din jurul lor.

— Trebuie să plecăm imediat! strigă Finn în timp ce abandonau cercetaşul şi se grăbeau spre rampa navetei cu aripi de liliac.

— Asta şi facem! urlă Rose la el.

— Poţi zbura cu chestia asta?

— Va fi în regulă.

Finn se arătă alarmat.

— Preferi să stai aici? întrebă Rose.

Hangarul se cutremură şi o macara se desprinse din legăturile ei de deasupra, căzând pe punte în spatele lor. BB-8 fluieră a urgenţă.

— Va fi în regulă, spuse Finn în grabă.

— Aşa mai merge.

Ea intră grăbită în cabină şi fu uşurată să descopere comenzile simple – şi fu chiar mai uşurată atunci când naveta porni imediat motoarele. Pe D'Qar nu ar fi fost nicio surpriză să descopere că unele componente importante fuseseră canibalizate sau combustibilul luat. Rose trase de manşă şi naveta se ridică de pe punte. Se cutremură în timp ce o aripă răzui peretele hangarului. Finn îşi duse mâinile la ochi.

— Asta nu ajută! Gata m-am prins!

— Atunci, dă-i drumul! spuse Finn.

Rose lovi acceleratorul şi naveta sări înainte, flăcările ridicându-se în jurul ei. Se cutremură când trecu prin câmpul magnetic care menţinea atmosfera hangarului, apoi se stabiliză. Rose îi coborî nasul, lăsând în urmă nava de război condamnată a Primului Ordin. După haosul hangarului, liniştea din cabină era oarecum enervantă – toţi trei au stat pur şi simplu pentru câteva momente, singurul sunet fiind cel al respiraţiei sacadate a lui Rose şi Finn.

— Deci, unde mergem? întrebă Rose.

Ochii lui Finn se întoarseră spre întinderea albă a lui Crait.

— Acolo unde ne este locul, spuse el.

Capitolul 29

Punţile *Supremaţiei* care se aflau în calea saltului în hiperspaţiu al lui *Raddus* nu mai existau – parcă fuseseră excizate cu un bisturiu. În alte părţi, dacă echipajul murise sau supravieţuise depinsese doar de aspectele de construcţie ale puternicei nave de război, deoarece sistemele cădeau în cascadă în susul şi în josul celor două jumătăţi ale aripii zburătoare. Nori de capsule de evacuare înconjurau rămăşiţele puternicei nave şi toate canalele erau blocate de cereri de ajutor speriate.

Raddus lovise puţin la stânga de centru, cruţând secţiunea care adăpostea puntea Mega-Distrugătorului şi camera tronului. Ceea ce a fost un noroc pentru Hux – când puntea intrase în haos, se grăbise spre turboliftul care o lega de sanctuarul Liderului Suprem. Abia după ce intră în lift şi îşi folosi cilindrul de cod pentru a accesa camera tronului îşi dădu seama că s-ar putea să nu funcţioneze. Se uită în jur îngrijorat, cuprins de teama că ar putea avea un sfârşit umilitor – arhitectul dominaţiei militare a Primului Ordin petrecându-şi ultimele momente prins într-un turbolift. Dar ascensorul coborî atât de lin, încât Hux habar nu avea dacă era ceva în neregulă. Apoi uşile se deschiseră şi iluzia dispăru. Camera tronului era scena unui carnagiu de neînţeles. Navigatorii extratereştri ai lui Snoke fugiseră, gărzile lui neînfricate erau moarte şi Liderul Suprem însuşi zăcea mototolit grămadă în faţa tronului său. Kylo Ren, nemişcat, zăcea întins în apropiere.

O singură privire era suficientă pentru a-i spune lui Hux că Snoke era mort. Dar Ren era doar inconştient, cu pieptul ridicându-se şi coborând.

Hux rămase deasupra corpul Liderului Suprem în stare de şoc pentru un moment, încercând să înţeleagă tot ce se întâmplase şi calculând ce se mai putea întâmpla. Nava amiral a Primului Ordin – care era şi capitalul său mobil, cel mai mare şantier naval, cea mai bună instalaţie de cercetare-dezvoltare şi multe altele – era condamnată. Cu toate acestea, *Rezistenţa* fusese redusă la o amărâtă mână de nave prinse într-o lume înapoiată. Iar Noua Republică nu era mai aproape de înviere.

Iminentul sfârşit al *Supremaţiei* ar schimba surprinzător de puţine în echilibrul de putere din galaxie.

Dar un lucru era sigur: Primul Ordin avea nevoie de un nou Lider Suprem.

Snoke era mort. Ren nu era.

Mişcându-se în linişte şi cu atenţie, Hux se îndepărtă de cadavrul Liderului Suprem şi se uită în jos la Ren. Mâna lui se strecură spre blasterul din toc.

Kylo se agită, cu ochii tremurând. Hux transformă mişcarea spre blaster în scărpinatul unei mâncărimi fantomă pe picior şi făcu un pas înapoi. Când ochii lui Kylo se deschiseră îl văzu pe general privindu-l cu o îngrijorare aparentă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Hux.

Lui Kylo îi trebui un moment să se adune.

— Fata l-a ucis pe Snoke, spuse el.

Sala tronului se clătină ameţitor în jurul lor. Hux ştia ce însemna asta – sistemul complex de amortizoare inerţiale şi compensatoare de acceleraţie care protejau punţile de bază ale *Supremaţiei* căzuseră. Trebuiau să se grăbească. Dar Kylo era confuz. Se oprise, uitându-se neîncrezător la jumătatea sfârtecată a navei amiral şi la Distrugătoarele naufragiate de dincolo de ea.

Hux se îndreptă spre o uşă sigilată, studiind informarea de pe afişajul de lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kylo, văzându-i expresia.

— A luat naveta de salvare a lui Snoke, răspunse generalul.

Kylo se gândi la asta. Rey îşi revenise prima. Trebuie să fi realizat că el era la mila ei şi totuşi îl lăsase în viaţă. Aproape ca şi cum ar fi ţinut la el. Ei bine, era o altă decizie prostească, sentimentală. Şi aceasta va duce la distrugerea ei.

— Ştim unde se duce, se răsti el la Hux. Du-ne toate forţele la baza *Rezistenţei*. Hai să terminăm cu asta.

Generalul îl fixă cu o privire de dispreţ.

— Să terminăm cu asta? Îndrăzneşti să-mi comanzi armata? Nu avem conducător. Liderul nostru Suprem e mort.

Kylo nu spuse nimic. Discursurile stridente şi retorica înfierbântată erau specialitatea lui Hux. Uneori, acţiunea era un mesaj mult mai eficient. Ridică mâna, poruncind Forţei şi direcţionând-o să se înfăşoare în jurul gâtului lui Hux.

— Liderul Suprem este mort, spuse Kylo.

Căile aeriene ale lui Hux se închiseră şi totul începu să se întunece. Căzu în genunchi înaintea lui Kylo, cu ochii mari de frică.

— Trăiască Liderul Suprem, îi spuse Hux lui Kylo.

Kylo îl eliberă, gestul leneş şi aproape dispreţuitor, lăsându-l pe Hux să gâfâie după aer.

* * *

Naveta Primului Ordin atârna în spaţiu, scăldată în lumina orbitoare reflectată de pe suprafaţa lui Crait.

Cabina navetei de comandă era simplă şi funcţională. Rey se depărtase de cele două jumătăţi ale *Supremaţiei* până la punct aflat departe de grupul de nave al Primului Ordin şi de planeta de mai jos. Atâta timp cât nu făcea nimic nechibzuit, ştia că profilul redus al navetei şi măsurile antisenzor vor împiedica depistarea ei până la sosirea *Şoimului Mileniului*. Şi atunci, spera, ea şi Chewbacca şi-ar putea ajuta prietenii. Degetele lui Rey pipăiră baliza de pe încheietură – cea care, după cum îi promisese Leia, îi va lumina drumul spre casă.

Dar acasă la ce? Nu văzuse exact câte transportoare scăpaseră, dar ştia că erau doar o mână. Comandanţii Primului Ordin se vor da peste cap ca să-i distrugă pe supravieţuitori. Iar Kylo va fi unul dintre acei comandanţi.

Ar fi putut altfel.

Rey stătuse deasupra lui Kylo, care era întins inconştient pe podeaua camerei tronului după detonarea sabiei de lumină a lui Luke şi văzuse foarte clar ce putea face. Ar fi fost atât de uşor să ridice sabia lui, să o aprindă şi să-l omoare. Câte vieţi ar fi salvat munca asta de câteva momente? Cât întuneric ar fi prevenit? Stătuse în camera tronului şi se imaginase făcând asta – şi totuşi ştiuse imediat că nu o va face.

Eroarea lui Luke fusese să presupună că viitorul lui Ben Solo era predeterminat – că alegerea sa fusese făcută. Eroarea *ei* fusese să presupună că alegerea lui Kylo Ren era simplă – că să se întoarcă împotriva lui Snoke era acelaşi lucru cu respingerea atracţiei întunericului. Viitorul, văzut acum, era o serie de posibilităţi, care erau remodelate constant de rezultatul unor evenimente care păreau minore şi al unor decizii care

păreau mici. Era foarte greu să nu vezi viitorul care îţi domina speranţele sau temerile ca fiind fix şi imuabil, când de fapt era doar o posibilitate între multe altele. Şi tot mai des, conştientizarea Forţei nu te ajuta să găseşti calea printre acele posibilităţi ramificate, răsucite. Forţa îţi putea arăta viitorul, cu siguranţă – dar *care* viitor? Cel care trebuia să fie? Sau cel pe care tu însuţi îl aduceai, atras de el fără speranţă? Chiar dacă acesta era viitorul pe care sperai cel mai mult să-l eviţi?

Rey aflase că Forţa nu era instrumentul ei – că, în de fapt, era invers. La fel cum Kylo era instrumentul ei, în ciuda hotărârii sale de a o face să i se supună. Va învăţa într-o zi – simţise ea – că Forţa nu terminase cu el. Şi asta însemna că nu era treaba ei să-i ia viaţa lui Kylo, indiferent ce viitor credea că vedea înaintea lui. Rey va aştepta, oricât de greu ar fi de aşteptat cu navele de război ale Primului Ordin coborând pe Crait. Avea să aştepte şi viitorul se va dezvălui după cum dorea Forţa.

Asta fusese întotdeauna adevărat. Diferenţa era că acum înţelegea şi ea.

Partea a VI-a

Capitolul 30

Coborârea pe planetă o lăsa întotdeauna pe Leia Organa puţin dezorientată. Ea presupunea că tranziţia de la călătoria spaţială la zborul atmosferic era cea care o deranja: în câteva minute, planeta se schimba dintr-un obiect aflat sub tine în spaţiu la totalitatea împrejmuitoare şi era ciudat să crezi că cele două erau de fapt una şi aceeaşi. Dar de data aceasta, fu o uşurare să fie îmbrăţişată de stratul exterior al atmosferei lui Crait. Transportorul ei şi altele cinci care supravieţuiseră erau, în sfârşit, la adăpost de turbolaserele Primului Ordin. Dar ştia că nu pentru mult timp.

Lăsându-l pe Poe la ferestrele din stânga, merse pe punte spre cabina de pilotaj, răspunzând la saluturile soldaţilor, piloţilor şi tehnicienilor obosiţi.

Goode şi Nell erau amândouă epuizate, stoarse de o călătorie în care fuseseră neputincioase, supravieţuind doar datorită norocului care îi ocolise pe mulţi alţii.

Leia ştia că era un preţ de plătit pentru că fuseseră cruţaţi într-o astfel de manieră. Mult prea curând, Goode şi Nell îşi vor aminti de evadarea de pe *Raddus* nu cu uşurare pentru că trăiau, ci cu vinovăţie pentru că alţii nu o făcuseră.

Şi Leia ştia că vina le va părăsi niciodată.

Leia recunoscu problema şi o puse deoparte, în minte. Era reală şi va face tot posibilul să-i ajute, dar asta va conta numai dacă supravieţuiau în orele următoare.

Aşa că verifică dacă Goode şi Nell aveau coordonatele trimisese de Holdo tuturor transportoarelor, le oferi câteva cuvinte încurajatoare şi câte o mână pe umăr şi apoi le lăsă în pace – să zboare cu o cărămidă ca Încărcătorul U-55 era suficient de complicat şi fără ca liderul *Rezistenţei* să stea în spatele tău.

Îl găsi pe Poe care arunca o privire pe fereastră la strălucirea din jurul lor. Acum erau sub ionosferă şi erau capabili să distingă caracteristicile suprafeţei: vaste câmpii albe striate cu roşu şi străbătute de panglici albastre subţiri, mărginite de lanţuri muntoase înalte şi subţiri.

— Nu suntem echipaţi pentru vreme rece, spuse Poe neliniştit.

— Nu e nevoie să fim, răspunse Leia. Nu este zăpadă. Este sare.

Poe se încruntă, studiind planeta de mai jos. Nu fusese primul care să fie păcălit de întinderile largi de sare ale lui Crait.

— Aţi mai fost aici, spuse Poe.

Leia dădu din cap.

— Când eram tânără. *Înainte să fi fost inventat motorul hiperspaţial*.

Asta, cel puţin, îl făcu să zâmbească şi să dea din mână nepăsător.

Îşi lăsă mintea să se întoarcă cu zeci de ani în urmă, când văzuse pentru prima dată această lume singuratică. Atunci fusese adolescentă, legiuitor ucenic în Senatul Imperial şi prinţesă care se pregătea să revendice coroana pe Alderaan, conform tradiţiilor străvechi din lumea natală. Indicii din înregistrări obscure o convinseseră pe Leia că se întâmpla ceva pe Crait şi ea îşi asumase în mod neglijent sarcina de a investiga – doar pentru a păşi într-o tabără rebelă. Una stabilită de tatăl ei, folosind credite Alderaaniene canalizate în conturi secrete de cître mama ei.

— Cândva a fost o colonie minieră, spuse Leia pentru Poe. Abandonată pentru că o dispută sindicală consuma marja de profit. Compania minieră construise un adăpost cu uşi blindate pentru a se feri de furtunile de cristal. Asta a tras privirile tatălui meu, la începuturile Rebeliunii. Tehnicienii săi au adăugat un scut împotriva bombardamentului orbital, dar adevărata lucrare fusese deja făcută.

Acum îi captase atenţia lui Poe – el crescuse cu poveştile de război ale Alianţei spuse de părinţii lui şi, ca tânăr pilot în Noua Republică, dezamăgirea sa pentru lipsa acţiunii fusese palpabilă. Ea se îndoia că, acum, el mai simţea aşa.

— Deci, a fost o bază rebelă aici? întrebă el.

— Nu, spuse Leia. Alianţa nu exista încă. Până când să apară, Imperiul îşi schimbase patrulele şi tatăl meu s-a temut că traficul de nave în zonă ar putea fi detectat. Ne-am gândit să folosim Crait ca nouă baza principală după Yavin – am făcut un control şi chiar am adus unele echipamente. Dar au fost complicaţii.

Poe îşi ridică sprâncenele întrebător, dar acum nu era momentul pentru poveşti.

— Coordonatele au ajuns în dosarele mele după pacea cu Imperiul, spuse Leia. Am păstrat fişierele pentru orice eventualitate.

Asta îl făcu pe Poe să dea din cap. Cele mai multe dintre secretele militare ale Alianţei aveau să fie preluate de Noua Republică imediat după formarea ei şi se dovediseră critice în războiul scurt şi sălbatic dus împotriva rămăşiţelor Imperiului. Dar Leia, Ackbar şi alţi lideri rebeli s-au asigurat că păstrează câteva secrete, ca protecţie împotriva dezastrului. Fişierele lor secrete conţineau date de navicomputer pentru rute hiperspaţiale secrete, locaţia lumilor rebele sigure şi multe alte ascunzători şi depozite secrete cu echipamente.

Fără ele, *Rezistenţa* ar fi încetat să existe la scurt timp după formarea sa.

— Ei bine, cred că asta se califică ca *pentru orice eventualitate*, spuse Poe.

— Presupun că da, spuse Leia grav, scoţându-şi comunicatorul. Acum, să sperăm că funcţionează în continuare codurile pentru uşa blindată. Sau o să părem destul de stupizi stând în faţa uşii atunci când o să vină Primul Ordin.

* * *

Din fericire, atât codurile lui Leia, cât şi mecanismele imensei uşi blindate funcţionau încă. Transportoarele zburară pe deasupra unei creste şi Poe observă şanţurile de tranşee care tăiau câmpiile de sare, ducând la o placă masivă a unui turn cu un portal căscat în el. Transportoarele coborâră jos pe deasupra câmpiei şi aterizară în interiorul mohorât al turnului. Ultimii soldaţi încă mai coborau rampa celui de-al şaselea şi ultim transportor când porni prima alarmă.

Leia se grăbi spre intrare şi văzu ce se temea că va vedea: punctele altor nave care coborau prin atmosferă. Sacrificiul lui Holdo lovise Primul Ordin şi-l făcuse să dea înapoi, dându-le timp să ajungă pe planetă, dar răgazul fusese temporar.

— Vin, spuse ea sumbru. Închideţi uşa.

* * *

Poe comunică mai departe ordinele lui Leia, strigând în interiorul întunecat al minei. Evacuaţii din *Rezistenţă* erau ocupaţi să facă multe alte lucruri necesare: să descărce lăzile de echipamente din transportoare, să încerce să pornească consolele şi să împartă puşti şi căşti blindate.

— Coborâţi uşa blindată şi adăpostiţi-vă! strigă Poe.

Un zgomot straniu, zornăitor, îi ajunse la urechi şi el spionă picăturile de lumină din partea din spate a interiorului cavernos, în umbrele adânci de dincolo de transportoare. Se uită mai atent, întrebându-se dacă avea vedenii. Dar nu, nu era imaginaţia lui. Chiar erau animale acolo în spate – cu zecile. Erau mici – nu cu mult mai mari de genunchiul unei persoane, cu urechi lungi, ascuţite şi cu mustăţi căzute încadrându-le feţele. Corpurile lor străluceau în luminile transportoarelor şi Poe realiză că ceea ce crezuse că este blană era de fapt o acoperire densă de ţepi de cristal. Când creaturile se mişcau, blana lor scotea un sunet care îi amintea de morile de vânt de pe îndepărtata Pamarthe. Indiferent ce erau, nu reprezentau o ameninţare – nu erau ostile, ci doar derutate că liniştea din vizuina lor fusese perturbată de invadatori ciudaţi, cu două picioare. Nici nu se temeau de noii sosiţi... după câteva momente de nehotărâre, fornăiră curioşi la soldaţii din *Rezistenţă*.

Poe ridică din umeri. Galaxia era plină de surprize. Poate într-o zi, avea să studieze câteva creaturi în linişte. Într-o zi, dar nu azi.

Uşa masivă se târa în jos. Poe se rugă în tăcere ca nu cumva să se blocheze sau să rămână fără energie înainte să se închidă.

— Poe!

Era Leia. Se grăbi prin interiorul bazei, ferind echipajele *Rezistenţei* şi se opri lângă ea, chiar în afara uşii grele. Cizmele lui zdrobiră bucăţi rupte de sare, iar aerul avea un miros care se simţea acru în nas. O navă cu aripi de liliac zbura peste câmpie, direct spre bază. O urmau şase vânători TIE. Poe nu putea spune dacă erau escortă sau urmăritori, dar soldaţii din *Rezistenţă* de afară trebuie să fi văzut ceva ce el nu văzuse, căci deschiseră focul. Poe se aşteptase ca naveta să vireze, dar văzu în ultimul moment că pilotul era prea disperat pentru a face acest lucru. Poe se retrase repede şi se adăposti în timp ce aripa

superioară a navetei lovi uşa blindată cu un scârţâit asurzitor. Aripa se frânse şi nava se prăbuşi pe podea, împrăştiind luptătorii din *Rezistenţă* şi derapă, oprindu-se într-un duş de scântei. În spatele ei, uşa se închise cu un zgomot adânc. Leia ridică o puşcă şi începu să tragă în faţa navetei cu focuri de blaster. Poe şi câţiva soldaţi i se alăturară şi ferestrele navetei explodară. Cineva strigă frenetic şi prin fereastra spulberată apăru o pereche familiară de mâini, ridicate în semn de predare.

— Nu trageţi! strigă Finn. Noi suntem!

Odată ce se opriră împuşcăturile, îşi scoase capul, alături de al lui Rose care avea ochii mari.

— Finn! spuse Poe. N-aţi murit! Unde-i droidul meu?

Rampa coborî şi BB-8 se rostogoli, fluierând energic.

— Prietene! spuse Poe, bătând capul astromecului şi încercând să înţeleagă fluxul de răspuns în limbaj droid. Într-adevăr? Asta sună tare. Uite, suntem puţin ocupaţi, dar va trebui să-mi spui totul despre asta mai târziu.

Finn, încă zguduit, încerca să respire. Rose se uită în interiorul bazei, cu şoc şi consternare pe faţă. Şase transportoare, aproximativ o sută de oameni.

— Asta e tot ce a rămas? îl întrebă pe Finn.

Însă Finn nu avea niciun chef să-i răspundă. Nimeni nu avea.

— Tu ştii care este capătul corect al unui hidrospanner[30], îi spus Poe lui Rose. Asta te face să fii departamentul nostru de inginerie. Vino – avem nevoie de tine.

* * *

Leia îşi aminti drumul spre camera de control a bazei, dar nu era pregătită pentru starea proastă în care era. Anii de coroziune sărată lăsaseră în urmă comenzi ruginite şi erodate, iar mirosul din aerul sugera că făpturile asemănătoare cu vulpile o făcuseră parte din casa lor. Din fericire, mecanismele sistemelor bazei fuseseră adăpostite şi protejate. Câteva îmbinări şi soluţii ocolitoare, şi o căutare pripită de baterii, făcură ca echipamentele cheie să fie alimentate şi să funcţioneze, mai mult sau mai puţin. Poe expiră şi dădu din cap spre Finn şi Leia.

---

[30] Hidrospanner – unealtă folosită la repararea navelor spaţiale

— Bine, le spuse membrilor *Rezistenţei* care trebuiau să facă muncă de tehnicieni. Scuturile sunt ridicate, aşa că nu ne pot lovi de pe orbită. Folosiţi toată energia ca să transmiteţi un semnal de ajutor către Inelul Exterior.

— Folosiţi codul meu personal, spuse Leia. Această bază a fost abandonată treizeci de ani – asta trebuia să fie o ascunzătoare, nu o fortăreaţă. Dacă mai există aliaţi ai *Rezistenţei*, acum e momentul.

Rose intră în camera de control, şi Finn putu vedea epuizarea pe chipul ei şi în felul în care umbla. Abia se ţinea pe picioare. Dar era la fel pentru toţi.

— Ce avem? întrebă Poe, deşi expresia lui Rose îi spusese deja că nu o să-i placă răspunsul.

— Muniţie veche, artilerie ruginită, speedere pe jumătate golite, spuse Rose neputincioasă.

Poe dădu din cap. Nu mai era nimic de spus – dacă baza ar fi fost un depozit secret de nave înarmate sau de turbolasere ascunse, Leia ar fi ştiut asta.

Finn se încruntă şi Poe ştiu ce gândea prietenul său – că schimbaseră moartea în spaţiu cu moartea într-o groapă. Până la urmă, cu toţii gândeau asta.

— Să sperăm că uşa aia babană va rezista până primim ajutor, spuse Poe.

Ca şi cum ar fi răspuns, un bubuit zgudui camera – adânc, jos şi rezonant. De pe tavan căzu o pulbere roşie. După o clipă, un alt bubuit se rostogoli prin peşteri. Şi Finn ştiu că nicio barieră nu va ţine Primul Ordin afară pentru mult timp.

Conducătorii lui chiar ar crăpa planeta în două pentru a ajunge la ei.

Capitolul 31

Mai multe camere exterioare ofereau imagini asupra câmpiilor de sodiu care înconjurau baza şi câteva dintre acele camere supravieţuiseră acelor mulţi ani de inactivitate. Finn aruncă o privire printr-un aparat de vizualizare aflat în camera de control, raportând ceea ce vedea.

Leia fusese chemată să înregistreze cererea de ajutor care urma să fie transmisă spre Inelul Exterior, iar în lipsa ei tensiunea în cameră creştea pe măsură ce soldaţii şi echipajele împinse dincolo de limită lăsau disperarea să le apară pe feţe.

Poe şi Rose, cel puţin, umpleau minutele de nelinişte încercând să găsească ceva – orice – care le putea schimba situaţia. Se putea ca mesajul Generalului să fie auzit, dar nu le făcea niciun bine dacă aliaţii ajungeau să găsească baza transformată într-o epavă carbonizată şi pe nimeni rămas pentru a fi salvat. Poe trimisese droizii să găsească schemele bazei şi ordonase tehnicienilor să facă amplasamentele ponosite de artilerie să funcţioneze ca o ultimă linie de apărare, în timp ce Rose inventaria tot ceea ce putea fi reparat şi folosit într-o luptă, de la biciclete speeder la ski speedere[31].

Finn, la rândul său, folosea camerele exterioare pentru a studia ce intenţiona să arunce asupra lor Primul Ordin într-o luptă la sol. Era sigur de păşitorii grei pe care navele de desant îi aduseseră la sol – AT-AT-uri – şi poate şi AT-M6-urile[32] grele. În funcţie de evaluarea apărării lor făcută de către Primul Ordin, puteau aduce şi cercetaşi de teren AT-ST şi biciclete speeder, care să sprijine trupele ca pichete.

Şi vor fi şi vânători TIE care să asigure acoperire aeriană.

Cu toate acestea, un lucru îl nedumerea pe Finn. O duzină de transportoare uriaşe ale Primului Ordin coborâseră în

---

[31] Ski speeder – sau skim speeder – vehicul de asalt de mare putere care zbura razant cu solul.

[32] All Terrain MegaCaliber Six (AT-M6 – transportor blindat bun pentru orice teren de mega-calibru şase), cunoscut şi sub numele de Gorilla Walker (păşitor gorilă) era un păşitor mobil de artilerie grea folosit de Primul Ordin în timpul războiului cu *Rezistenţa*. Fiind cel mai mare păşitor din arsenalul Primului Ordin, AT-M6 era mult mai mare decât transportorul blindat All Terrain Armored Transpor (AT-AT – transportor blindat bun pentru orice teren).

formaţie perfectă. Asta nu se potrivea cu nicio procedură cunoscută de el – şi după o clipă văzu că aduceau un cilindru masiv. Îl puseră jos şi, un moment mai târziu, Finn putu simţi cum se agită pământul.

Mări puterea camerei şi clătină din cap când văzu ce fusese adus.

— Un tun-berbec, spuse el sumbru. Minitehnologie de pe Steaua Morţii. Va crăpa uşa aia ca pe un ou.

Aata era – instrumentul distrugerii lor.

— Trebuie să existe o ieşire prin spate, nu? întrebă Rose.

BB-8 se rostogoli până la ei bipăind. C-3PO se clătina în urma nerăbdătorului astromec. Toţi ochii se îndreptară spre droizi cu puţina speranţă care mai putea fi strânsă. În spatele celor doi droizi, Finn văzu ochii strălucitori ai mai multor vulpi de cristal. Creaturile trecuseră peste frica lor de membrii *Rezistenţei* şi păreau curioase, deşi rămăseseră uşor de speriat.

— BB-8 a analizat schematica minei, spuse C-3PO. Asta e singura intrare sau ieşire.

Un alt impact zgudui camera de control când Primul Ordin continuă să testeze rezistenţa masivei uşi. Feţele din jurul lui C-3PO erau sumbre de disperare – chiar şi a lui Poe. Finn clătină din cap. Nu făcuse atâtea doar pentru a lăsa Primul Ordin să câştige. Şi ştia că niciunul dintre ceilalţi nu doarea să facă asta. Trebuia doar să le-o amintească.

— Avem aliaţi, spuse el. Oamenii cred în Leia. Ne vor primi mesajul. Vor veni. Dar trebuie să tragem de timp.

— Timp pentru ce? întrebă disperat un pilot.

— Pentru ca să vină ajutorul, spuse Finn. Pentru ca Rey să se întoarcă cu Skywalker, pentru ca Leia să întocmească un plan, pentru ca să piardă Primul Ordin, pentru un miracol. Ce facem, *nu* mai luptăm? Trebuie să distrugem tunul ăla.

Poe dădu din cap, zâmbindu-i lui Finn. Iar Rose rânji.

— Ai spus cuvântul magic, spuse ea.

— Care? *Luptă*? întrebă Finn.

Ea clătină din cap şi îi zâmbi din nou – cu adevărat afectuos. El văzu că ochii ei erau umezi.

— *Noi.*

— Pregătiţi-vă, spuse Poe. Hai s-o facem.

* * *

Hangarul ski speederelor devenise o linie de asamblare, cu Rose şi alţi câţiva tehnicieni proaspăt numiţi direcţionând astromecii care verificau sistemele fiecărui speeder şi hotărau: era gata de zbor, avea nevoie de reparaţii, putea fi dezmembrat pentru piese. Niciun speeder nu se încadra în prima categorie, dar cu puţină gândire creativă şi o reparaţie grăbită, Rose şi tenicienii reuşiră să obţină treisprezece nave pregătite şi alimentate, chiar şi pe fondul sunetelor ritmice ale impacturilor asupra uşii blindate şi a rapoartelor cum că Primul Ordin adusese păşitori grei şi începuse să-şi tragă tunul de asediu peste câmpiile de sare.

Ski speederele îşi începuseră existenţa ca nave civile, construite pentru a valorifica un moft de demult pentru cursele de slalom pe asteroizi. Avea un motor supradimensionat în mijloc, stabilizatoare pe ambele părţi – unul pentru cabina giroscopică, celălalt pentru echipamente. Sub motor se afla un mono-schiu conceput pentru a păstra apeederul ancorat la sol. Era închis într-un ghidaj în podea, unul care ducea la o pistă de lansare aflată la capătul hangarului.

Încetarea nebuniei de slalom pe asteroizi a făcut ca cele mai multe ski speederele să ajungă la pieţele de vechituri ale galaxiei. Dar câteva supravieţuiseră şi căpătaseră o nouă viaţă ca navete de explorare în aşezările de pe asteroizi iar insurgenţii anti-imperiali de pe Crait le-au folosit drept vehicule de patrulare. Tehnicienii de pe Crait au grefat tunuri laser gemene pe unul dintre stabilizatoare, au blocat rotirea cabinei şi au blindat ski speederul cu plăci de carenă suplimentare.

Rose trebuia să-i felicite pe acei tehnicieni – făcuseră o muncă ingenioasă. Dar ski speederele erau destinate să facă faţă contrabandiştilor sau piraţilor. Dar avangarda unei armate a Primului Ordin era mult mai mult decât s-ar aştepta orice persoană înţeleaptă ca ele să poată înfrunta.

Poe îl ajuta pe Generalul Ematt să pregătească o ultimă linie de apărare în tranşeele de pe Crait. În timp ce îl aştepta să ajungă în hangar, Rose încercă să-şi dea seama cum să-i spună despre rezervele pe care le avea în privinţa a ceea ce aveau la dispoziţie. Abia începuse să bâlbâie începutul litaniei când el ridică mâna.

— Ştiu, ştiu, spuse el. Este ca şi cum cineva a dat peste un muzeu pe care nimeni nu voia să-l viziteze. Dar este tot ce avem aşa că vom profita din plin. Oricum, treisprezece păsări sunt mult mai multe decât credeam că putem face să zboare. Bună treabă.

— Hm, măcar spune-le piloţilor că trebuie să-şi aleagă ţintele, spuse Rose, ştergându-şi uleiul de motor de pe mâini. Circuitele tunurilor sunt fragile şi le veţi supraîncărca dacă trageţi în tot ce mişcă.

— Bună idee, spuse Poe. Dar de ce nu le spui chiar tu? Dacă tot mergi cu noi.

— Eu? îl privi neîncrezătoare Rose. Sunt tehnician de întreţinere, nu pilot. Ţii minte?

— Când a fost ultima dată când ai strâns o conductă? întrebă Poe.

— Acum aproximativ un minut.

— Da, bine, dar nu este ideea asta. Ai aterizat cu naveta cu şase TIE pe urme şi o uşă mare blestemată care se închidea deasupra ta, nu?

— M-am prăbuşit, vrei să spui.

— Un om înţelept mi-a spus odată orice aterizare de pe urma căreia poţi merge pe picioare este una bună, spuse Poe. În plus, cine va avea grijă de Finn?

Rose văzu că Finn se juca cu o cască de pilot. El ridică privirea, văzu surpriza lui Rose şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Ce? Sunt tipul care este cel mai familiarizat cu ceea ce avem de înfruntat. Şi singurul care a văzut vreodată tunul ăla mare al lor.

— Nu este ca şi cum ai zbura cu vreo navetă, cu care, de altfel, nu prea te-ai descurcat.

— Voi face doar ceea ce faci tu. Cât de greu poate fi?

Poe interveni înainte ca Rose să poată răspunde.

— Vezi? De aceea avem nevoie de tine.

Rose începu să obiecteze, dar Poe îi făcu semn să tacă. Leia intrase în hangar, cu C-3PO în urma ei.

— Escadrila Roşie[33] a folosit aceleaşi speedere în lupta împotriva cercetaşilor imperiali, spuse Leia. Şi eu am zburat pe unul în misiunea respectivă. Conform celor spuse de Poe, asta mă face să fiu expertă.

Câţiva dintre piloţi şi oameni din echipaj au zâmbit, deşi unii dintre piloţii mai tineri păreau uimiţi. Leia le văzu reacţia şi abia reuşi să nu-şi dea ochii peste cap.

— Schiurile sunt acolo pentru stabilitate – pentru a se asigura că motorul oferă tracţiune şi nu elevare, spuse ea. Ajutaţi-le să îşi facă treaba. Dacă vă ridicaţi în aer, sunteţi o ţintă uşoară.

Îi privi pentru a se asigura că au înţeles apoi continuă.

— Primul Ordin a adus păşitori grei. Folosesc TIE ca suport aerian. Păşitorii sunt muşchii, concepuţi pentru a distruge artileria şi apărarea de la sol. Nu-i puteţi elimina, aşa că nu încercaţi. Dar îi puteţi ocoli. TIE-urile vor fi o ameninţare mai mare. Ăsta-i un alt motiv pentru a rămâne aproape de sol.

Piloţii aprobară din cap, deşi Rose observă câţiva care studiau ski speederele cu îndoială.

— Obiectivul nostru este tunul, spuse Leia. Este singurul ne poate distruge uşa din faţă, aşa că haideţi să nu îl lăsăm să intre în raza de acţiune. Este cărat de păşitori remorchere – îndesate, urâte, cu multe picioare. Dacă le eliminăm, tunul rămâne pe loc. Dacă rupem cablurile la care se folosesc pentru a-l trage, tunul rămâne pe loc. Pilotii ascultau acum cu atenţie. Am transmis mesajul nostru, spuse Leia. Nu ştiu cine va răspunde sau când. Dar ştiu că nu suntem singuri în această luptă... şi fiecare minut de timp pe care i-l putem fura Primului Ordin ne creşte şansele. Alte întrebări?

Nu era niciuna. Poe stătea lângă Leia, privindu-şi piloţii. Când ea dădu din cap spre el, făcu un pas înainte.

— Ei bine, am cerut o duzină de X-interceptoare T-85 cu dispozitive de camuflare, le spuse el. Bănuiesc că întârzie în tranzit.

Nien Nunb râse, dar fu singurul. Ceilalţi doar se uitau cu stupoare la Poe.

---

[33] Escadrila Roşie – denumită şi Grupul Roşu, a fost o escadrilă de luptători cu X-interceptoare care au servit ca parte a corpului de luptători stelari ai Alianţei Rebele în timpul Războiului Civil Galactic.

— Totuşi, tocmai aţi auzit că Escadrila Roşie a zburat cu păsările noastre, spuse el. Am crescut auzind despre acei bărbaţi şi femei, şi visând că poate aş putea zbura ca ei într-o zi. Nimeni nu s-a gândit că acei piloţi ar fi avut vreo şansă. Şi ştiţi ce au făcut? Au distrus Steaua Morţii.

Rose zâmbi. La fel şi câţiva dintre ceilalţi piloţi.

— Noroc, spuse Leia. Şi Forţa să fie cu voi.

Piloţii se ridicară în picioare şi începură să-şi pună căştile, să verifice sistemele electronice ale căştilor şi să-şi pună mănuşile. Între timp, tehnicienii şi astromecii începură să pornească ski speederele. Sunetul motoarelor crescu de la un tors scăzut la un urlet constant. Poe urcă în cabina deschisă a primului speeder din linie. Finn îi era alături, apoi Rose. Ea îşi strânse cureaua căştii, verifică dacă primea canalul escadrilei şi apoi privi consola.

Toate sistemele erau verzi – cel puţin pentru moment.

— Totul este bine, Finn? întrebă ea.

Finn se întoarse şi îi arătă degetul mare ridicat în sus.

— Comunicatorul tău funcţionează, să ştii, răspunse ea.

Un alt deget mare. Era destul.

— Lansarea, spuse Poe. Urmaţi-mă.

Ski speederul lui alunecă de-a lungul ghidajului în pista de lansare joasă de la sfârşitul hangarului şi dispăru din vedere. Dar o clipă mai târziu toată lumea îl auzi strigând încântat pe canalul escadrilei. Rose, familiarizată cu piloţii, nu putu rezista să nu zâmbească – în lipsă de altceva, Poe putea avea parte de o ultimă plimbare în spatele unei manşe de control, unde era cel mai fericit.

Paige ar fi fost şi ea bucuroasă, Rose ştia asta. Atinse medalionul Otomok şi zâmbi tristă. *Dacă eşti acolo, undeva, Pae-Pae, aş avea nevoie de ajutorul tău.*

Speederul lui Finn alunecă în ghidaj. Apoi Rose se smuci înainte, ezită şi începu apoi să avanseze mai lin. O cuprinse întunericul şi apoi speederul începu să se mişte, sunetul motorul ridicându-se la un urlet în timp ce pereţii pistei de lansare zburau pe lângă ea.

Ei bine, acum e acum.

Capitolul 32

Generalul Ematt ieşi printr-o uşă îngustă care dădea din mină în vechea tranşee rebelă, clipind la lumina strălucitoare reflectată de câmpiile albe. În spatele lui venea sergentul Sharp, fâţâindu-şi casca blindată.

Pereţii tranşeei erau de un roşu profund, prăfuit cu alb. Placa de metal care căptuşea partea de jos a şanţului, era încrustată cu resturile acumulate. O pereche de tunuri de artilerie se ridicau deasupra tranşeei. Poe îl asigurase pe Ematt că vor funcţiona. Ematt decis că o creadă atunci când va vedea asta – părea că reculul de la prima lovitură le va transforma într-o grămadă de fulgi de rugină.

Înăuntru, împărţiseră puşti blaster oricui părea să fie mai periculos pentru inamic decât pentru persoana lângă care stătea. Împărţiseră puşti şi arme mici şi verificaseră o magazie rebelă de muniţii pentru a vedea dacă era ceva valabil. Ei vor fi ultima linie de apărare, după speedere şi artilerie. Ematt spera că nu va fi nevoie, deşi ştia că probabil va fi. Dacă da, vor face Primul Ordin să plătească pentru fiecare milimetru de sol câştigat. Ematt se căţără din şanţ pe câmpie, având masiva uşă blindată în spatele lui. În timp ce scana orizontul cu quadnocul[34], Sharp se aplecă pentru a culege câţiva fulgi albi de zăpadă. Îi gustă şi apoi îi scuipă.

Sharp se uită în spate şi văzu că urmele lor ridicaseră pudra de sare, care acum înfunda tălpile cizmelor. Acolo unde păşiseră, se vedea solul cu cristale stacojii. Ematt îşi coborî quadnocul şi vorbi în comunicatorul de la încheietură.

— Vin forţele terestre, avertiză el.

— Am recepţionat, răspunse Poe. Pornim.

* * *

Fantele se deschiseră în uşa scutului, şi ski speederele ţâşniră afară, cu stabilizatoarele flexându-se în vânt. Coborârea fu pe jumătate plutire, pe jumătate zbor alimentat, şi Rose se

---

[34] Quadnoc – sau Quadnocular, intensificator de imagine supradimensionat. Cvartetul său de lentile de precizie oferea o imagine multispectrală îmbunătăţită, şi avea integrat un urmăritor automat.

luptă să-şi menţină naveta stabilă. Stomacul i se strânse în timp ce privea împrejur, de la platoul de sare care se repezea spre ea, la punctele îndepărtate ale forţelor terestre ale Primului Ordin. Apoi se uită în spate şi îl văzu pe Finn rânjind, aparent hipnotizat de experienţa de a se afla în aer – şi fără să se gândească cum va fi când va lovi pământul.

— Hei, prostuţule! ţipă ea în căşti. Porneşte mono-schiul!

Finn se uită în jur uimit şi căută comutatorul. Chiar când Rose crezu că se prăbuşea, găsi controlul care desfăşura mono-schiul. Apăru în sub ansamblul motor al speederului, cu un moment înainte ca acesta să lovească crusta sărată. Impactul aterizării propriului ski speeder făcu să-i iasă aerul din plămâni lui Rose şi pentru o clipă fu sigură că naveta va pierde ori tunurile, ori cabina de pilotaj, ori ambele. Însă atunci, speederul sări în sus pe schiul său şi ea zbură pe întinderea albă lângă Finn, parte a unei linii de speedere care avansa pe câmpie.

Schiurile lor tăiau prin stratul de sodiu de deasupra solului, ridicând un val de sol cristalin de sub crustă şi dându-i fiecarui speeder o coadă roşie strălucitoare care se întindea în spatele lor ca un steag.

Poe trebui să-şi tragă piciorul înapoi după ce un panou cedă sub el, făcând o bucată de placă de carenă să zboare învârtindu-se pe câmpie.

— Ce naiba? Nu-mi plac găleţile astea ruginite şi nici şansele noastre. Staţi uniti şi nu vă apropiaţi prea mult, până nu scot tunul ăla în faţă.

Rose putea vedea păşitorii la distanţă în faţa lor, dar nu şi tunul de asediu.

Băgă mâna în salopetă şi îşi scoase medalionul Otomok, atârnându-l de o pârghie pe consola speederelui ei.

— Forţele terestre, deschideţi focul, ceru Poe.

Forţele *Rezistenţei* din tranşee îi auziră ordinul şi tunurile de artilerie deschiseră focul, loviturile de blaster brăzdând câmpia de sare spre liniile Primului Ordin. Câteva au lovit păşitorii, dar nu au făcut niciun rău pe care Poe să îl poată vedea. În timp ce vântul biciuia cabina, Poe cântări situaţia – şi nu se bucură de concluzii. Cea mai mare parte a forţelor terestre ale Primului Ordin erau păşitori grei de luptă. Fiecare leviatan avea câte un tun turbolaser masiv încorporat pe spate şi membre anterioare întărite, concepute pentru a se opune

reculului. Armura lor era mult prea grea pentru ca blasterele ski speederelor să o poată penetra.

Deasupra păşitorilor, luptătorii TIE zburau ca nişte păsări de pradă. Şi deasupra lor, senzorii lui Poe arătau o singură navetă de comandă... fără îndoială nava din care va fi condus atacul. Tunurile speederelor erau suficient de puternice pentru a distruge un TIE sau naveta, dar Poe ştia că navele *Rezistenţei* vor fi tocate dacă vor încerca să câştige altitudine şi să se lupte cu ele. Tunul de asediu era cel mai vulnerabil – sau cel puţin Poe spera asta cu devotament. Dar Primul Ordin îl ţinea cu înţelepciune în spatele liniilor, protejat de păşitori. Orice atac împotriva lui ar trebuie să înfrunte atât păşitorii, cât şi navetele TIE – ceea ce era echivalent cu sinuciderea. Poe ştia că se putea ajunge şi la asta. Dar nu avea de gând să sacrifice viaţa piloţilor săi decât dacă nu vedea altă opţiune. Deci, pentru moment, va sonda linia Primului Ordin, încercând să-şi păstreze escadrila intactă şi sperând că inamicul va face o greşeală – sau ceva va schimba sorţii.

* * *

Poe avea dreptate în privinţa navetei de comandă – îi adăpostea pe Kylo, Hux şi alţi câţiva ofiţeri de rang înalt, cu toţii privind în jos la câmpul de luptă şi monitorizând afişajele senzorilor. Kylo ar fi preferat să conducă singur atacul – ştia că Hux va vedea operaţiunea relativ simplă ca pe o ocazie de automărire. Dar era esenţial să-l păstreze pe generalul ambiţios aproape de el. Hux eliminase o serie de rivali în timpul ascensiunii sale la putere – inclusiv pe propriul său tată – şi Kylo nu avea nicio intenţie să li se alăture. Cu Hux lângă el, nu era nicio şansă să se întâmple vreun accident cu naveta de comandă – şi era o ocazie de a-i aminti generalului şi celorlalţi ofiţeri cine era la conducere.

— Se apropie treisprezece navete uşoare, spuse Hux. Să aşteptăm până le distrugem?

— Nu, răspunse Kylo. Treceţi printre ele. *Rezistenţa* este în mina aia. Asta este sfârşitul.

* * *

Primul Ordin făcu prima mişcare cu ski speederele aflându-se încă departe de liniile lor, ordonând vânătorilor TIE să-şi abandoneze poziţiile de deasupra păşitorilor şi se atace. Loviturile de blaster sfărâmară prin crusta de sodiu, ridicând gheizere roşii care îi aminteau Poe în mod neliniştitor de sânge şi unul dintre speedere izbucni în flăcări.

— Luptători! strigă Poe. Rupeţi formaţia!

Speederele se împrăştiară, cu TIE-urile coborând în urmărire. Douăsprezece urmăriri unduiau pe câmpie, lăsând cicatrici de gropi stacojii şi tăieturi sculptate de schiurile speederelor.

Poe îşi aduse speederul într-o întoarcere strânsă, cadrul stabilizatorului său scoţând un geamăt de metal în suferinţă şi ţinti spre un TIE care căuta o ocazie de a distruge unul dintre speedere. Fiind prea jos pentru a putea trage, Poe smuci înapoi manşa de control, făcând speederul să sară în sus pe câmpie.

Încă este prea jos. Haide, iubito, mai ridică-te un pic.

Ski speederul sări puţin mai sus, iar Poe lovi în jos declanşatorul, tunul său laser scuipând foc. Tăie TIE-ul în două, panourile lui solare învârtindu-se în direcţii diferite. Chiotul de triumf a lui Poe fu scurt, deoarece trebui să se ferească de un alt TIE care cobora de deasupra, acolo unde armele lui nu puteau ajunge.

— Nu ne putem pune cu această putere de foc! avertiză C'ai Threnalli limba maternă.

— Trebuie să rezistăm până când scot tunul, răspuns Poe.

Un pilot urlă când speederul său fu distrus de tunurile unui TIE care apoi urcă sus deasupra câmpiei. Artileria *Rezistenţei* îl urmări şi îl făcu bucăţi, dar o parte dintre TIE-uri răspunse acestei ameninţări întorcându-se şi distrugând trupele vulnerabile din tranşee.

Finn tresări când fu lovit speederul de lângă el. Privi înainte prin parbriz, clipind din cauza strălucirii şi încercă să găsească tunul Primului Ordin în mijlocul formelor falnice ale păşitorilor de luptă. Exploziile scormoneau pământul în apropiere şi el îşi duse înainte şi înapoi, sperând să deruteze ţinta navetelor. Pierdeau speedere – de ce nu le ordona Poe să meargă spre tun? Un alt speeder dispăru în flăcări, strigătul pilotului său devenind zgomot static.

Pierdem. Apoi ochii i se lărgiră.

— Rose! În spatele tău!

Trei vânători TIE urmăreau speederul lui Rose pe câmpie, cu tunurile laser tragând salve mortale. Înainte ca Finn să poată întoarce să o ajute, primul TIE fu incinerat. Apoi, cel de-al doilea dispăru într-o minge de foc. Apoi dispăru şi al treilea.

Rose se feri de resturile care cădeau din cer, apoi se uită în sus pentru a localiza salvatorul. Ochii i se lărgiră la vederea unui cargobot ponosit ce zbura pe deasupra capului ei. Nava nu părea să fie într-o formă mai bună decât ski speederele dar, cumva, făcea manevre ca un X-interceptor. Nu recunoscu nava, dar se părea că Finn o făcuse, pentru că lăsă să-i scape un chiot de triumf.

* * *

La bordul *Şoimului Mileniului,* Chewbacca văzu TIE-urile explodând şi scoase un strigăt de luptă Wookiee – urmat de cel al unui porg ce stătea pe consolă lângă el.

Între timp, în turela inferioară, Rey se roti şi trase în mai multe TIE-uri. Încă unul explodă şi ea îşi dezveli dinţii într-un rânjet de prădător. Piloţii Primului Ordin fuseseră atât de ocupaţi să terorizeze prada de la sol, că uitaseră că mai erau şi alţi vânători pe cer.

— Oh, îmi place asta, spus ea, distrugând un alt TIE.

La bordul navetei furate, Rey aşteptase cu frustrare crescândă în timp ce Distrugătoarele Primului Ordin formară un cordon deasupra planetei şi navele de desant începuseră să coboare, purtând păşitori şi un cilindru misterios pe care nu îl recunoştea. Sperase că Finn şi Generalul Organa erau jos şi nu fuseseră la bordul unuia dintre numeroasele transportoare pe care le văzuse distruse. Era groaznic să creadă că ar putea fi deja morţi... sau că ar putea să moară în timp ce ea aştepta neputincioasă să se întoarcă *Şoimul*. Până când apăru cargobotul din hiperspaţiu, era deja ieşită din minţi – şi îl enervă pe Chewbacca într-atât, încât o reduse la tăcere cu un urlet jignit în timp ce ea se grăbea prin tunelul de presurizare.

Wookiee trimis *Şoimul* învârtindu-se pe lângă o pereche de TIE-uri, lăsându-o pe Rey perfect poziţionată pentru a prinde în vizor un TIE. Ea zăbovi un moment pentru a admira stilul de

pilotaj al lui Chewbacca, lăsându-se să se scufunde în Forţă şi lăsând-o să-i ghideze acţiunile. În timp ce alte două TIE-uri izbucneau în flăcări, zări şi mai multe care se apropiau, părăsindu-şi poziţia de deasupra păşitorilor Primului Ordin. Navele formară o linie neglijentă în spatele *Şoimului,* întrecându-se pentru o lovitură în pupa lui.

— Chewie! strigă Rey. Desprinde-te din luptă! Atrage-i departe de speedere!

Chewbacca acceleră departe de câmpul de luptă, cu TIE-urile adunate în spatele lui, precum coada zmeului unui copil. Mai jos, Rey văzu creaturile cu blană cristalină care fugeau de-a lungul câmpiilor de sodiu, cu ochii asupra zburătoarelor ciudate de deasupra lor. În faţă, platoul de sare era despicat de o crevasă ca o rană roşie mare. Cargobotul se aruncă în jos şi Rey privi cu uimire pereţii canionului – erau împânziţi cu aflorimente din cristal care străluceau în soare.

În spatele lor, două TIE-uri se ciocniră, fiecare pilot fiind înşelat de intenţia celuilalt în timp ce căutau o cale sigură prin crevasa care se îngusta rapid. Explozia făcu să zboare bucăţi de cristal din ziduri. Un bloc perforă fereastra principală a unui alt vânător TIE, trimiţându-l învârtindu-se în pereţi.

Iar Rey trase spre alte TIE-uri un baraj de foc ucigător.

* * *

Din cabina ski speederului său, Poe privi uimit cum toate TIE-urile plecară în urmărirea *Şoimul,* dispărând spre nord.

— I-a atras după ea! Pe toţi! spuse el mirat.

— Oh, ei chiar *urăsc* nava aia! se bucură Finn.

— Iată-l! strigă Rose prin comunicator.

Poe văzu ceea ce îi atrăsese atenţia: două remorchere trăgeau tunul de asediu în faţa forţei principale. Remorcherele îi aminteau lui Poe de nişte gândaci masivi, care şontâcăiau pe mai multe membre hexagonale. Remorcherele erau conectate la tun prin cabluri groase, transportându-l cu un ajutor minim din partea lifturilor repulsor. Lipsiţi de cordonul de navete, comandanţii Primului Ordin deciseseră, aparent, să continue atacul. Păşitorii trăgeau salvă după salvă în direcţia redutei *Rezistenţei*, împrăştiind soldaţii prin tranşee.

— Singura noastră şansă e direct pe ţeavă, spuse Finn în timp ce ultimele şase ski speedere rămase porniră spre tun.

* * *

În naveta de comandă, Kylo spumega.

Vederea navei ponosite a tatălui său îl umpluse de furie şi ţipase la tunari să o distrugă. Hux trimisese imediat toate TIE-urile pentru a face asta, lipsindu-i pe păşitori de acoperire aeriană şi lăsându-şi tunarii să încerce să lovească speederele agile care acum se îndreptau spre tunul de asediu. Kylo nu credea că speederele puteau deteriora tunul masiv, care era aproape gata să înceapă secvenţa de tragere. Dar tot el crezuse inexpugnabilă Baza Starkiller – şi viermii mamei sale transformaseră super-arma într-un inel de resturi din Regiunile Necunoscute.

— Toată puterea de foc pe speedere! Comandă el.

— Concentraţi focul asupra speederelor! strigă Hux.

Kylo îl privi cu dezgust.

* * *

— Ţineţi-vă bine! strigă Poe în timp ce păşitorii îşi schimbau atenţia de la tranşeele îndepărtate şi deschideau focul asupra speederelor, ridicând în aer gheizere de stropi de roşii din craterele noi pe care le făceau în câmpia de sare.

Aceasta făcea ca speederul lui să pară că se rupe în bucăţi, chiar dacă niciuna dintre loviturile laser nu-şi găsea ţinta.

— Aceasta este o armă *mare*, spuse Rose cu uimire.

Nu putea decât să fie de acord. Tunul de asediu îi amintea de o ţeavă de armă masivă, cu lungimea de două sute de metri, cu miez portocaliu strălucitor. Poe îşi lăsă speederul pe o parte şi trase în cablul care conecta tunul de unul dintre remorchere, sperând să-l distrugă. Tunurile de pe remorcher deschiseră focul, forţându-l să se îndepărteze. Neobosit, Poe se apropie pentru o altă salvă, ignorând distrugerile masive din jurul lui şi privind consternat cablul. Abia îi arsese suprafaţa.

Miezul tunului de asediu începu să strălucească puternic şi Poe văzu cum se ridica fumul din el. În timp ce privea

neîncrezător, sodiul începu să se topească în faţa tunului, crusta făcând valuri ca un lichid. Chiar şi de la această distanţă, îi putea simţi căldura.

Mai explodă un speeder, lovit de focul tras de unul dintre păşitori. Poe îl văzu pe Nien Nunb alunecând cu propriul său speeder spre a umple gaura din formaţie şi admiră eficienţa rece a manevrei vechiului veteran rebel.

Dar nu era suficient pentru a schimba rezultatul, îşi dădu seama Poe. Nimic nu mai putea face asta. Eşuaseră.

Tunul era la doar câteva sute de metri, dar Poe refuză să se lase ispitit. Speederul lui ar fi fost prăjit înainte să se apropie suficient de mult ca să conteze.

— Renunţaţi! comandă el.

— *Ce?*

Auzi neîncrederea în vocea lui Finn.

— Tunul e încărcat! E sinucidere curată! Toate navele, retragerea.

— Nu! Aproape am ajuns!

— Retrage-te, Finn! E un ordin!

Celelalte trei speedere se retraseră, urmărindu-i ordinul, dar Finn continuă să alerge spre tun.

— Finn, este prea târziu! strigă Rose. Nu face asta!

— Nu-i voi lăsa să câştige! spuse Finn, cu voce sălbatică.

— Nu! strigă Rose. Finn, ascultă ce...

Îl văzu cum scoate casca şi o aruncă deoparte. Era la doar cincizeci de metri de tun, vrând să zboare direct pe ţeavă. Dar speederul lui era deja ars şi se dezintegra. Şi în faţa lui aerul chiar ardea, aprins de căldura terifiantă a razei tunului.

Nu, gândi Rose, cu dinţii strânşi. Străbătuseră un drum prea lung împreună ca să-l privească cum îşi pierdea viaţa. Înclină mult speederul, urmându-l pe Finn.

Medalionul ei se învârtea sălbatic pe consolă. Îl apucă, punându-l în jurul gâtului înainte ca speederul ei să intre în cel al lui Finn, la mică distanţă de botul masivului tun. Impactul trimise speederul lui Finn rostogolindu-se din calea tunului în timp ce al lui Rose derapă sălbatic pe o parte, pierzând stabilizatoarele. Apoi pământul se repezi la ea, într-un vârtej de stacojiu şi alb.

* * *

Sunet.

Rose nu putea spune de unde venea din întunericul din jurul ei, dar ştia că este important, cumva. Important şi legat de ea.

Încercă să se concentreze asupra lui, dar capul o durea prea rău. De fapt, o durea totul. Voia doar să doarmă, în speranţa că durerea şi zgomotul s-ar fi redus, ar lăsa-o în pace. Auzi din nou sunetul şi îşi dădu seama că era numele ei.

Vocea lui Finn îi striga numele. Insistent, cu vocea plină frică.

Rose îşi forţă ochii să se deschidă. Era trântită în cabina răsucită a ski speederului sau ceea ce a mai rămasese din ea. Câmpia din jur era un amestec haotic de bucăţi de sare şi praf roşu. Finn alerga spre ea, iar în spatele lui se ridica în văzduh un vârtej de fum. Încercă să-l strige, să-i spună unde se afla şi că era în regulă. Dar avu probleme să-şi facă vocea să funcţioneze. Şi era destul de sigură că asta nu era, de fapt, chiar deloc în regulă.

Deschise ochii şi îi văzu faţa lângă a ei, cu ochii sălbatici.

— De ce m-ai oprit? întrebă el.

Rose îşi forţă vocea să funcţioneze. Această parte următoare era importantă. Trebuia să-l facă să înţeleagă.

— Te-a *salvat*, prostuţule, spuse ea. Aşa o să câştigăm. Nu luptând cu ce urâm – ci salvând ce iubim.

Tunul Primului Ordin deschise focul, arătând ca un soare artistic strălucitor. O undă masivă de energie traversă câmpia dintre el şi uşa scutului, aprinzând aerul cu un urlet şi trimiţând un vânt fierbinte să biciuie câmpia de sare.

În timp ce uşa scutului era sfâşiată, Rose îşi înclină capul şi îl sărută pe Finn – doar în caz că nu o auzise sau ratase sensul celor spuse.

Nătângul ăsta mare avea inimă bună. Dar avea şi un mod al lui particular de a nu observa ceea ce era evident.

Capitolul 33

Deasupra câmpului de luptă, în siguranţă la adăpostul oferit de naveta de comandă, Kylo privea impasibil cum se oprea tunul de asediu după ce terminase tragerea. Uşa masivă care proteja rămăşiţele *Rezistenţei* era despicată de o fisură în centru şi bucăţi imense de piatră cădeau de pe marginile rupturii.

Lângă Kylo, Hux examina pagubele cu un amestec de uimire şi plăcere.

Acesta era viitorul, ştia – *Resistenţa* terminată şi flota mobilizată de Noua Republică fugind de puterea Primului Ordin până când nu mai avea unde, apoi îngropându-se pe nişte lumi uitate. Asta nu le-ar fi de niciun folos – maşinile lui Hux vor săpa după ei şi vor fi târâţi afară de trupele sale.

Ar fi o muncă lentă, dar niciodată obositoare. Pentru că se va bucura de fiecare luptă, predare şi execuţie. Galaxia se împiedicase de boală prea mult timp, dar Hux îi steriliza infecţia. Acum avea să taie ţesutul mort. Simţea că Ren îi împărtăşea satisfacţia când vedea scopul pe care îl urmăriseră atâta timp era în sfârşit la îndemână.

— Generale Hux, înaintează, spuse el. Fără milă. Fără prizonieri.

* * *

Ofiţerii *Rezistenţei* din interiorul minei se feriseră de lumina puternică şi de căldura emanată, menţinându-şi feţele ascunse până când tremurul şi zgomotul de piatră căzută au încetat. Leia îşi coborî mâinile de pe faţă şi văzu lumina soarelui intrând prin uşa ruptă. Împrumutase o frumuseţe ciudată camerei mohorâte din interior, ca şi cum locul ar fi fost transformat într-o catedrală.

Connix ridică privirea de pe consola ei, unde monitorizase transmisiile.

— Nu există niciun răspuns.

D'Acy părea gravă.

— Semnalul nostru de ajutor a fost primit în mai multe locuri, spuse ea. Dar nu este niciun răspuns. Ne-au auzit, dar nu vine nimeni.

Lui Leia îi căzu faţa. Se adună, căutând în mod reflex în memorie sutele de discursuri pe care le făcuse în timpul sutelor de bătălii disperate, după cuvinte care să le dea acestor viteji luptători puterea şi curajul de care aveau nevoie pentru a continua. Dar nu mai era nimic. Şi nu avea de gând să-i păcălească pe aceşti bărbaţi şi femei cu speranţe false. Meritau mai mult.

— Am luptat până la sfârşit, dar galaxia şi-a pierdut toată speranţa, spuse ea. Scânteia s-a stins.

O linişte îngrozitoare se aşternu peste mină. Apoi fu spartă de nişte paşi lenţi, deliberaţi care se auzeau dintr-un tunel întunecat aflat în partea din spate a camerei.

Luke Skywalker intră în cameră, îmbrăcat în haine negre de Jedi. Mâinile lui – una din carne şi oase, una mecanică – se ridicară spre glugă şi o împinseră înapoi. Barba lui întunecată începea să albească iar ochii îi erau de un albastru strălucitor, studiind la rândul lor fiecare luptător din *Rezistenţă*.

Leia privi cu neîncredere cum se apropie fratele ei. Visa şi, pentru o clipă, asta o înfurie. Acum, la sfârşit, mintea ei cedase şi o făcea să vadă lucruri. Dar nu, toţi ceilalţi din cameră se uitau unde se uita şi ea, cu expresii uimite.

— Luke! Spuse ea.

— Stăpâne Luke! spuse C-3PO cu o încântare evidentă, câştigând o aplecare din cap şi un zâmbet de la fostul său stăpân.

Asta, în cele din urmă, o convinse pe Leia – droizii nu aveau halucinaţii.

Se pare că băncile de date ale lui C-3PO nu aveau îndrumări cu privire la eticheta corectă pentru a-şi saluta stăpânul dispărut de mult timp care, cumva, se materializase de-a lungul a jumătate de galaxie: de data asta droidul de protocolul alese să rămână tăcut. Fotoreceptorii săi îl urmăriră pe Luke cum traversa camera pentru a se opri în faţa surorii sale.

— Ştiu ce o să spui, spuse Leia. Mi-am schimbat coafura.

— Îţi stă bine aşa, răspunse Luke şi apoi zâmbetul lui se stinse. Leia... Îmi pare rău.

— Ştiu. Ştiu că da. Mă bucur doar că eşti aici, la final.

Expresia fratelui ei era gravă.

— Am venit să-l înfrunt, Leia. Dar nu-l pot salva.

Nu cu mult timp în urmă, ştia, asta ar fi rănit-o adânc. Dar acum nu mai era decât o durere surdă.

— Ştiu, spuse ea. Am sperat atâta vreme, dar acum ştiu. Fiul meu a dispărut.

Ochii lui Luke erau calzi – plini de înţelegere şi dragoste, dar mai era ceva, de asemenea. Era cunoaştere, simţea ea – o cunoaştere vastă, profundă şi ciudată, dar şi reconfortantă. Îl schimbase... îl remodelase complet – cu toate acestea, rămăsese Luke cel din tinereţea ei, în interiorul a ceea ce devenise.

— Nimeni nu dispare niciodată cu adevărat, spuse el încet, aplecându-se pentru a o săruta pe frunte în timp ce îi lua mâinile în ale lui.

Când s-au atins, ea înţelese imediat. Un zâmbet îi uşor jucă pe la colţurile gurii şi ochii îi străluciră de secrete pe care acum le împărtăşeau.

Fratele şi sora au rămas aşa o clipă. Apoi Luke se desprinse din mâinile lui Leia. Făcu cu ochiul spre C-3PO, şi merse cu aceiaşi paşi calmi spre lumina care se revărsa în refugiul *Rezistenţei*, trecând prin uşa spulberată spre câmpia din jur. Leia deschise mâna şi zâmbi văzând zarurile lui Han Solo, stând în palma ei.

* * *

Lucrând rapid, Finn aranjă o sanie improvizată dintr-o placă ruptă de coca cu cabluri şi o legă pe Rose de ea. Nu avu timp să cântărească ceea ce-i spusese înainte să-l sărute sau să-şi facă griji despre cât de rău putea fi rănită. Trebuia să se concentreze pe ducerea ei într-un loc sigur. Din fericire, îşi aminti de antrenamentul său de supravieţuire... sau, mai exact, se antrenase suficient de mult pentru a deveni o obişnuinţă, iar mâinile ştiau ce să facă chiar în timp ce creierul lui se poticnea şi dădea rateuri. Îşi dădu seama, în mod ironic, că trebuia să-i mulţumească lui Phasma pentru asta.

Acum era o crăpătură lungă în uşa vechii baze rebele. Finn verifică de două ori că Rose nu va cădea din sania

improvizată pe care o aranjase, o întoarse şi începu să o tragă după el, grăbindu-se de-a lungul câmpiei de sare spre liniile îndepărtate ale şanţurilor. Continua să arunce priviri spre păşitori, temându-se de momentul în care unul dintre capetele uriaşe, asemănătoare animalelor, se va înclina şi va deschide focul. Dar păşitorii pur şi simplu mergeau mai departe, aparent fără să-i bage în seamă. După o clipă, îşi dădu seama de ce.

Ei nu cred că mai contează. Pentru că ştiu că au câştigat.

Cea mai mare problemă era una mai banală – traversarea câmpiei. Bătălia deschise cratere în crusta de sare – găuri roşii, unele dintre ele încă având deasupra fuioare slabe de fum. În jurul lor, stratul de sodiu fusese spulberat în bucăţi care îi prindeau picioarele lui Finn şi făceau sania să se oprească. În alte părţi, crusta era intactă, dar periculos de alunecoasă. Vântul se înteţise şi cristalele minuscule de sare zburau, înţepând faţa lui Finn.

Stabili un pas mai hotărât – un ritm care spera să nu îl epuizeze sau să nu-i provoace prea multă durere lui Rose – şi încercă să nu se gândească la ce se va întâmpla când va ajunge la baza spulberată. După toate probabilităţile, droidul medical care o va trata pe Rose va aparţine Primului Ordin şi n-ar fi realizat nimic altceva decât să se asigure că va fi într-o stare de sănătate bună în ziua execuţiei lor.

Dar ce putea să facă în schimb? S-o lase să moară?

Şi mai mult de atât, Rey era încă pe acolo, pe undeva. Atâta timp cât asta era adevărat, aveau speranţă. Nu va înceta să creadă în asta sau în ea. Şanţurile erau aproape, liniile de un roşu profund se scufundau în versantul muntelui.

— … mă târăşti, mormăi Rose în urma lui.

— Ce ai spus? întrebă el.

Finn respira acum greu şi se opri o clipă, pentru a se asigura că îi făcea mai mult rău decât trebuia. Rose se uită la el, cu ochi tulburi.

— Când ne-am întâlnit eu te târam, spus ea încet şi îi zâmbi. Acum o faci tu.

El dădu din cap şi îi zâmbi, apoi se grăbi spre tranşee.

— Am parcurs un drum lung, nu-i aşa? spuse el.

Ajunsese în şanţ şi aproape căzu în el, apoi trase sania pe deasupra buzei cât putu de delicat. Rose privea spre uşa scut, nedumerită.

— Cine este persoana respectivă? întrebă ea.

Finn se uită şi văzu un bărbat în robe care traversa câmpia de sare. Se îndrepta spre linia păşitorilor, arătând ca şi cum decisese că acest câmp de luptă era cel mai bun loc din galaxie pentru o plimbare.

* * *

Hux văzu silueta singuratică pe câmpie şi privi necrezător în timp ce bărbatul mergea, aparent neîngrijorat, înfruntând o putere de foc care putea nivela un oraş de dimensiuni destul de mari. Omul era orb şi dorea să arate ca era incredibil de ghinionist? Alesese vreun membru al *Rezistenţei* să se sinucidă în mod dramatic?

Amuzat, aruncă o privire spre Ren – şi orice avusese de gând să spună îi muri pe buze. Pentru că noul Lider Suprem arăta de parcă se uita la o fantomă.

— Opriţi-vă, spuse Kylo.

Ordinul său fu transmis rapid şi puternica linie de păşitori a Primului Ordin se opri. Erau la doar patru sute de metri de uşa spulberată şi de soldaţii *Rezistenţei* adăpostiţi înăuntru. Omul se opri. Se uită în sus, spre cer, şi dintr-odată părul de pe ceafa lui Hux se ridică. Cumva, ştia că omul aflat acolo, pe peisajul cicatrizat, privea drept spre ei, cu privirea fixată neclintit nu doar pe navetă, ci pe o singură persoană din interior. Hux se uită la faţa lui Ren şi văzu teroare – goală şi nedisimulată.

Teama aceea însemna slăbiciune şi *oportunitate.*

— Lider Suprem? întrebă Hux, atent să se asigure că tonul lui era cea al unui subaltern preocupat. Trebuie să avansăm?

— Vreau ca fiecare armă pe care o avem să tragă în omul ăla, spuse Ren. Făceţi-o!

Primul păşitor care primi comanda deschise focul, armele de sub cabină trăgând succesiv. Pe măsură ce flăcările cuprindeau omul singuratic de pe câmpul de luptă, începură să tragă şi ceilalţi păşitori. În timp ce Ren privea cu ochii mari la fierberea de foc de dedesubt, Hux îl privi, cu mintea calculând. Tatăl său, Brendol, îi spusese cum îşi menţinuseră Jedi puterea prin acapararea sugarilor sensibili la Forţă şi instruirea lor ca războinici. Jedii au fost de acord să conducă armatele de clone

ale Republicii, dar se întorseseră împotriva Cancelarului Palpatine încercând să preia controlul asupra Senatului. Clonele – ironic, un alt ordin de soldaţi instruiţi încă de mici – împiedicaseră această trădare, întorcând armele împotriva foştilor generali. Jedi îşi meritaseră soarta, spusese Brendol – dar erau multe de învăţat din metodele lor. La fel cum era din antrenamentul clonelor Republicii. Bătrânul Hux adunase elemente de la ambele ordine pentru a crea o armată de soldaţi instruiţi imediat ce părăseau leagănul – o armată care îşi avea originea sub Imperiu, dar va obţine gloria deplină sub conducerea Primului Ordin şi a lui Hux cel tânăr.

Deci, într-un anumit sens, soldaţii din trupele de şoc ale Primului Ordin erau moştenitorii Jedilor. Hux zâmbi la asta. Atunci să fie moştenirea finală a vrăjitorilor. Primul Ordin prosperase în ciuda slăbiciunii lui Snoke pentru prostiile mistice, dar asta se datora faptului că Snoke se păstrase în mare măsură ascuns vederii, lăsând directivele sale să vorbească pentru el. Ren nu fusese niciodată atât de înţelept. Era incapabil de asta – era un sclav al propriilor emoţii. Asta nu era bine pentru un Lider Suprem. Ar pune în pericol tot ceea ce creaseră Hux şi tehnologii săi.

Ei bine, Hux nu va permite asta. Şi, cu cât Ren suferea mai multe amăgiri, cu atât mai uşor îi va fi să aranjeze să fie dat deoparte şi eliminat.

* * *

În timp ce *Şoimul* revenea spre câmpul de luptă, Rey urcă grăbită scara din turela tunarului şi i se alătură lui Chewbacca în cabina de pilotaj. Stomacul îi fu cuprins de teamă când văzu crăpătura masivă din uşa scutului şi linia maşinilor de război ale Primului Ordin atât de aproape de ea. Apoi toate armele păşitorilor începură să tragă dintr-o dată, concentrate asupra unuia singur punct.

Rey şi Chewbacca schimbară o privire uluită.

— Ar fi bine să ocolim prin spate, sugeră Rey.

Wookieeul îşi lătră acordul.

* * *

Bărbatul care îşi începuse plimbarea peste câmpia distrusă nu se mai vedea deloc – se vedea doar o coloană masivă de foc şi fum fumând, o conflagraţie reînnoită de energia turnată în ea pe fondul tunetului continuu al armelor Primului Ordin.

În naveta de comandă, Kylo Ren se ridicase în picioare şi privea spectacolul ciudat de mai jos. Pumnii i se încleştaseră şi avea lacrimi în ochi.

— Mai mult! ţipă el.

Hux îl privi neliniştit.

— Cu siguranţă... început el, dar Kylo i-o tăie.

— Mai mult! urlă el.

Focul continuă, salva de energie colorând sarea albă din jurul punctului de explozie în portocaliu şi roşu.

— Ajunge, spuse Hux. *Destul!*

Comandanţii Primului Ordin se uitară unul la altul nehotărâţi. Kylo nu spuse nimic, prăbuşindu-se pe scaunul său. După o clipă, ordinul lui Hux fu respectat şi focul se opri.

— Crezi că l-ai omorât? întrebă Hux acid, fără să se deranjeze să-şi ascundă batjocura.

Mult sub navetă, coloana de fum şi flacări continua să se învârtă şi să se agite. Kylo se uită în jos la câmpia de sare, dar privirea lui nu putu pătrunde urmările dezastrului. Hux îl privi pe Ren cu dispreţ.

— Acum, dacă suntem gata să mergem mai departe, putem termina asta.

— Domnule, spuse ezitant comandantul navetei.

Lângă el, Kylo ridică privirea aproape fără să vrea. Ca şi cum ceea ce se întâmpla sub el nu ar deveni real dacă nu ar privi. Dar asta funcţiona doar în miturile antice, genul de poveşti spuse pentru a distra copiii. Luke Skywalker ieşi din coloana arzătoare, cu hainele intacte, şi cu privirea încă aţintită spre navetă. Îşi scutură praful invizibil de pe umeri, cu o faţă care îi radia dispreţ.

Kylo se ridică în picioare, cu ochii aţintiţi asupra unchiului său.

— Du-mă jos la el, îi porunci pilotului. Şi nu avansaţi până nu vă spun eu.

— Lider Suprem, nu te lăsa distras! Îl îndemnă Hux. Scopul nostru este să distrugem *Rezistenţa*! Sunt neputincioşi în mină, dar fiecare moment risipit...

Kylo chemă Forţa, o folosi pentru a-l apuca pe Hux şi îl aruncă în peretele cabinei navetei de comandă. Cu siguranţă, destul de tare pentru a-i închide gura, şi poate chiar să-l omoare. Nu-i prea păsa care dintre ele.

— Imediat, domnule, spuse grăbit comandantul navetei.

Capitolul 34

Finn intră în mină cu Rose în braţe, strigând după medic. Luptătorii din *Rezistenţă* se grăbiră spre el şi o luară cu blândeţe, punând-o într-o targă portabilă care fusese adusă pentru luptă. Finn îi privi pe soldaţi îndepărtându-se, cu capul plecat de epuizare. În jurul lor, blana de cristal a vulpilor sclipea în întuneric.

Finn privi prin marea crăpătură din uşă, spre omul cu sabie laser care se dusese să înfrunte întregul Prim Ordin. Între sosirea *Şoimului Mileniului* şi ceea ce aflase despre misiunea lui Rey, îşi dădu seama cine trebuia să fie acel om – o legendă revenită la viaţă, atunci când *Rezistenţa* avea cel mai mare nevoie.

— A fost…? îl întrebă pe Poe.

— Cred că... da, răspunse Poe.

Poe ştia că Luke Skywalker nu era un personaj de mit, ci un om real – propria sa mamă, Shara Bey, îi escortase naveta de pe a doua Stea a Morţii şi îl însoţise într-o misiune după distrugerea ei. Dar pe atunci Poe crescuse pe Yavin 4, jucându-se la umbra unui copac uneti despre care mama lui îi spusese că îl primise chiar de la Skywalker şi că era de la sământa unui copac care crescuse în Templul Jedi de pe Coruscant. Iar Poe îşi perfecţionase abilităţile de zbor pe inelul de resturi al lui Yavin, ferindu-se de bucăţile distruse şi răsucite ale carcasei Stelei Morţii lăsate în urmă de recuperatori.

Totuşi, Skywalker dispăruse de tot pe când Poe era un adolescent, căutând secretele antice Jedi printre stele ciudate. Poe simţea că ceea ce se întâmpla pe câmpiile lui Crait, aparţinea unei ere dispărute a galaxiei.

S-ar putea ca aşa ceva să nu mai fie văzut niciodată.

* * *

Naveta de comandă coborî, cu motoarele mârâind în timp ce aripile sale imense se pliau în sus. Se aşeză tăcută pentru un moment în faţa lui Luke, ca un răpitor negru, masiv, care îl studia. Apoi, cu un sunet de hidraulică, rampa coborî şi Kylo Ren păşi în haosul distrus al câmpiei.

Luke nu simţise nimic altceva în afară de prezenţa nepotului său când îl găsise cu Rey, pe Ahch-To. Acum strălucea în faţa lui Luke, în conştientizarea Forţei, aproape radiind de putere. Era genul de putere pe care Luke i-o prevăzuse – mai întâi ca o promisiune aproape infinită, apoi mai târziu ca un pericol echivalent.

Acea putere era alimentată de emoţii atât de puternice, încât păreau că aproape poluează Forţa în jurul Kylo. Din el se revărsa o furie şi o cruzime aproape maligne – pofta de a deforma şi de a distruge totul din jurul lui, de a nimici şi de a şterge. Dar acele emoţii nu erau cele mai puternice pe care le sesiză Luke în nepotul său. Chiar şi mai puternică decât furia erau durerea şi frica lui Kylo. Îl umpleau, ameninţând să-l devoreze. Ben Solo căutase să abandoneze tot ceea ce fusese, chiar lepădându-şi numele. Dar Luke simţea că Kylo Ren era doar o carcasă în jurul aceluiaşi băiat frânt pe care încercase atât de mult să-l ajute.

Cândva, Luke crezuse că el va fi cel care ar putea repara ceea ce era stricat în Kylo. Mai târziu, se învinovăţise pentru pagubele făcute.

Ambele gânduri fuseseră deşarte, îşi dădea seama acum. Ceea ce era rupt în Kylo, era cu mult peste capacitatea lui Luke de a repara.

Kylo îl privise şi el pe Luke. Acum vorbi, cu vocea plină de venin.

— Bătrâne, spuse el. Te-ai întors să-mi spui că mă ierţi? Să-mi salvezi sufletul, ca şi tatăl meu?

— Nu.

Când îşi dădu seama că acesta era singurul răspuns al lui Luke, Kylo ridică sabia de lumină. Lama stacojie trosni şi mârâi, fulgii de sare lovind-o şi înflorind în scântei. Mâna lui Luke se îndreptă încet şi deliberat spre propria sa sabie de lumină, coloana albastră ieşind din mâner.

El şi Kylo luară poziţii de duel, cu ochii fixaţi unul pe celălalt.

* * *

Poe urmărea confruntarea prin quadnoc. Soarele se scufunda spre orizont, întinzând umbrele lui Kylo şi Luke peste câmpie.

— E Kylo Ren, îi spuse Poe lui Finn. Luke îl înfruntă singur.

— Ar trebui să-l ajutăm! răspunse Finn. Să mergem!

Poe voia să zâmbească – era acelaşi Finn care insistase că nu dorea să se alăture unei alte armate? Şi nu cu atât de mult timp în urmă, chiar el ar fi reacţionat la fel – căutând orice putea zbura şi pornind peste câmpii. Dar, între timp, aflase că sunt şi alte modalităţi de luptă – şi că cei care le alegeau nu erau mai puţin curajoşi.

Poe studie o vreme cele două siluete care stăteau în faţa navetei de comandă.

— Asta nu este doar o reuniune de familie, le spuse luptătorilor din *Rezistenţă* rămaşi. Luke face asta dintr-un motiv anume. Trage de timp, ca să putem scăpa.

— Scăpa? întrebă Finn, neîncrezător. E un om împotriva unei armate. Trebuie să-l ajutăm! Trebuie să luptăm!

Leia li se alătură, urmată ca întotdeauna de C-3PO. Ea şi Poe se priviră unul pe altul.

— Nu, spuse Poe. Suntem scânteia care va aprinde focul care va arde Primul Ordin. Luke face asta pentru ca noi să supravieţuim. Trebuie să existe o ieşire din mina asta. La dracu', el cum a intrat aici?

— Domnule, este posibil să existe o deschidere naturală, nemarcată, spuse C-3PO. Dar această facilitate este aşa un labirint de tuneluri nesfârşite încât şansele de a găsi o ieşire sunt de cincisprezece mii patru sute douăzeci şi opt...

În timp ce transmitea această ştire sumbră, analiza lui C-3PO a posturii lui Poe şi a expresiei faciale îi indica faptul că pilotul asculta intens. Asta era o uşurare – în experienţa lui C-3PO, majoritatea organicilor erau notorii ca fiind ascultători slabi.

Dar Poe ridicase şi un deget.

— Sst. Sst. *Taci!*

— La unu, concluzionă C-3PO, considerând că ar fi iresponsabil să lase incomplet un calcul atât de important.

Strict vorbind, el nu avea nevoie să asculte, nici măcar când vocabulatorul său era activ. El pur şi simplu îşi reorganiza

aporturile senzoriale în funcţie de importanţa percepută. Ceea ce era uşor de făcut.

— Oh, spuse C-3PO. Senzorii mei audio nu detectează nimic...

— Exact, spuse Poe.

Se îndepărtă câţiva paşi de grup, privind în întunericul tunelurilor care se îndepărtau de camera principală. Era linişte – o linişte stranie.

Ochii lui Finn se lărgiră când înţelese.

— Unde s-au dus creaturile de cristal?

C-3PO se gândi să-i amintească Căpitanului Dameron că făpturile erau denumite în mod corespunzător *vulptici*[35], dar decise că această informaţie va fi respinsă ca fiind lipsită de valoare, date fiind evenimente curente. În mod similar, membrii *Rezistenţei* ar fi probabil deplorabili de neinteresaţi dacă li s-ar fi spus că termenul corespunzător era *o haită de vulptici*. Ceea ce era păcat. Astfel de termeni erau unul dintre chestiile acelea ale limbajului organic pe care C-3PO le găsea fascinante. El ştia 512 de astfel de substantive colective doar în Bazică, inclusiv minunatele *prăbuşire de rancori* şi *ciondăneală de mynocki*.

Căpitanul Dameron încă mai asculta. Dar senzorii auditivi ai lui C-3PO nu înregistrau niciun sunet similar clinchetului continuu făcut de blana cristalină a vulpticilor. De fapt, asta nu era chiar adevărat – *detecta* un sunet slab, pentru care cea mai probabilă corelaţie era că prin apropiere se afla o singură creatură. Şi într-adevăr, era acolo, cu ochii strălucitori în întuneric.

În timp ce C-3PO o privea, vulptixul se întoarse şi se grăbi prin tunel, cu blana clopoţind. Aceste informaţii i se părură lui C-3PO foarte relevante, având în vedere interesul brusc al lui Poe pentru creatură, deşi acel interes era în mod clar ciudat. Cu toate acestea, C-3PO renunţase cu multă vreme să mai înţeleagă comportamentul uman. Începu să-l informeze pe pilot despre plecarea creaturii, dar el o observase şi singur.

— Urmaţi-mă, spuse Poe şi se grăbi după vulptix.

Toţi ochii se îndreptară către Leia, care se întoarse de la scena îndepărtată de pe câmpie şi dădu din cap spre ei.

---

[35] *Vulptici* – (vulptix la singular) era o specie negânditoare de canide omnivore care se aduna în turme, din lumea minerală Crait. Se remarcau prin blana lor formate din peri cristalini albi.

— De ce vă uitaţi la mine? Urmaţi-l.

* * *

Creasta de deasupra minei fusese remodelată de-a lungul mileniilor de gheţarii de sare, care măcinaseră muntele lăsând în urmă un peisaj neregulat de stânci şi cioturi separate de fisuri adânci.

Şoimul zbură încet peste creastă; în interior, R2-D2 era conectat la o bază de date din cabina de pilotaj, astfel încât să poată accesa senzorii cargobotului.

Astromecul plânse nefericit.

— Semnalul e chiar sub noi, spuse Rey. Trebuie să fie pe undeva. Continuă scanarea formelor de viaţă.

Droidul bipăi un semn de acceptare şi îndemnă cargobotul să treacă senzorii în modul de focalizare, sondând roca de sub ei după potriviri cu semnăturile energetice umane. *Şoimul* răspunse îmbufnat, apoi se lansă într-o diatribă despre antene ajutătoare de senzori necorespunzătoare, elemente de legătură a farfuriei antenei care rămăseseră nealiniate la mai bine de trei decenii după incidentul care le smulseseră din loc şi, evident, refuzul intenţionat al lui Chewbacca de a acorda prioritate reparaţiilor în modul în care cargobotul gândea că aveau sens.

Când *Şoimul* menţionă ceva despre faptul că abia era capabil să detecteze partea din spate a unui bantha ziua în amiaza mare, R2-D2 îşi suprimă un suspin electronic. *Şoimul* fusese întotdeauna certăreţ, cele trei creiere droide ale sale certându-se la nesfârşit, până erau forţate să muncească împreună. Totuşi, de obicei, R2-D2 se înţelegea cu nava suficient de bine. Pe de o parte, niciunul dintre creiere nu-l putea suporta pe C-3PO. Pe de altă parte, unuia dintre ele îi plăceau atât bârfele romantice, cât şi glumele murdare, pe care R2-D2 învăţase să i le ofere în cantităţi mare. R2-D2 sugeră delicat ca – doar ca experiment – *Şoimul* să efectueze o scanare centrată spaţial doar pe baliza de pe încheietura lui Rey. După un spectacol de reticenţă, nava se conformă.

Astromecul bipăi pentru a-i atrage atenţia lui Rey – scanarea găsise forme masive de viaţă. Rey aruncă o privire

spre coasta muntelui, încercând să potrivească ceea ce găsise R2-D2 cu ceea ce vedea.

— Chewie! spuse ea arătând. Acolo!

Sub ei, zeci de vulpi de cristal se scurgeau dintr-o fisură în coasta muntelui.

* * *

Luptătorii *Rezistenţei* urmăriră vulpea prin reţeaua de tunele. Poe era îngrijorat că speriase creatura şi o făcuse să se ascundă, dar părea să înţeleagă că ei trebuiau să o urmeze, mergând ceva mai departe şi apoi zăbovind până când ei reuşeau să o ajungă din urmă. Rose era în spatele grupului, inconştientă datorită unui cocktail de sedative şi medicamente pentru durere, cu Finn mergând neliniştit pe lângă targă. În spate se aflau BB-8 şi C-3PO, ultimul avertizând pe toată lumea care se afla în raza vocii sale despre pericolele complexului de peşteri.

3PO încă mai vorbea despre prăbuşiri, cuiburile distruse, căderi de resturi, distrugeri fatale, boli de cristale şi înfometare, atunci când grupul pătrunse dintr-un tunel îngust într-o peşteră naturală strălucitoare plină cu aflorimente de cristal. Vulpea stătea pe un bolovan mare, cu ochii strălucind în întuneric Îi studie o clipă, apoi sări jos, luând-o spre nişte stânci căzute care umpleau partea din spate a cavernei. Acolo, se strecură cumva printr-o fisură care avea mai puţin de treizeci de centimetri, cu blana lovindu-se de piatră şi clopoţind.

— Nu, spuse Poe, privind prin ieşirea îngustă.

Putea vedea lumina, dar nu putea să se strecoare prin spaţiul acela îngust.

* * *

Rey se grăbi să coboare rampa *Şoimului* şi se năpusti într-o crevasă printre cioburi de cristal şi bucăţi de sare. O vulpe alergă pe lângă ea cu blana clopoţind şi sări de pe un ciob pe altul pentru a ajunge în vârful crestei. Uitându-se de unde venise animalul, văzu o mică crăpătură într-un zid masiv de bolovani strâns adunaţi.

Rey făcu un pas înapoi pentru a studia peisajul, apoi zâmbi.

— Să ridic pietre, spuse ea.

Capitolul 35

Kylo şi Luke se priveau unul pe celălalt, cu săbiile de lumină zumzăind între ei. Fiecare îşi ajusta metodic poziţia, cu ochii fixaţi pe celălalt.

În jurul lor fulgii de sare pluteau uşori ca cenuşa.

— Te-am dezamăgit, Ben, spuse Luke. Îmi pare rău.

— Sunt convins, răspunse Kylo. *Rezistenţa* a murit. Războiul s-a terminat. Şi când te voi omorî, voi fi omorât cel din urmă Jedi.

Aşteptă să vadă ce avea de spus fostul său Maestru, pregătindu-se să se apere împotriva unei lovituri fulgerătoare. Dar Luke ridică doar o sprânceană.

— Uimitor, spuse el. Fiecare cuvânt pe care l-ai spus a fost greşit. *Rebeliunea* renaşte astăzi. Războiul abia începe. Şi eu nu voi fi ultimul Jedi.

* * *

Totul începu cu o tremurare şi cu scurgeri mici de praf şi bucăţi de stâncă.

Poe, îndrăznind cu greu să creadă asta, le făcu semn soldaţilor *Rezistenţei* să se dea înapoi de lângă stâncile căzute care îi închideau în interiorul minei. Dar era adevărat – pietrele se mişcau, mai întâi una câte una şi apoi mai multe de-o dată.

Finn privi, ţinând mâna lui Rose, cum în vârful mormanului de rocă apăru lumina zilei. Leia zâmbi în timp ce bolovanii se ridicau unul după altul în aer, dezvăluind un tunel. C-3PO se fâţâia înainte şi înapoi nedumerit în timp ce soldaţii *Rezistenţei* se grăbiră pe lângă el, repezindu-se să iasă în crevasa care se vedea dincolo de deschizătură. Finn ieşi din tunel şi o descoperi pe Rey stând în picioare, cu bolovanii plutind prin aer în jurul ei. Ochii ei erau închişi iar ea zâmbea uşor, cu faţa senină. Apoi deschise ochii, iar bolovanii se prăbuşiră pe sol.

În timp ce ceilalţi soldaţi din *Rezistenţă* o priveau uimiţi pe Rey, Finn se repezit înainte, strigându-i numele. O clipă se temu că Rose putea avea dreptate – că această Rey care putea ridica munţii va fi complet schimbată şi în alte moduri, fără să

mai rămână vreo urmă din tânăra femeie pe care o urmase de pe Jakku de-a lungul galaxiei.

Şi ea *era* diferită. Dar vechea Rey nu dispăruse. Şi era acea Rey cea care îi căzu în braţele lui Finn, suspinând şi râzând în acelaşi timp şi ţinându-l strâns.

* * *

— Rey, spuse Kylo, rostindu-i numele ei ca şi cum ar fi fost otravă. Aleasa ta. Aleasă în locul meu. Ea a fost potrivită pentru vechile metode care trebuie să moară. S-a terminat Maestre. Am să vă distrug pe ea, pe tine şi totul. Să ştii asta.

Luke privi în ochii lui Kylo, găsindu-i plini de furie şi durere. Apoi îşi opri sabia de lumină. Faţa lui era calmă, plină de acceptare.

— Nu, spuse el. Doboară-mă cu mânie şi am să fiu întotdeauna cu tine. Exact ca tatăl tău.

Ţipând, Kylo îşi ridică sabia de lumină peste cap şi se repezi la unchiul său fără apărare. Lovi cu lama în capul lui Luke şi trecu prin Maestrul Jedi, neîntâlnind nicio rezistenţă. Ca şi cum ar fi trecut printr-o fantomă.

* * *

Pe Ahch-To, cei doi sori apuneau, scăldând vârful de munte ce adăpostea templul Jedi într-un portocaliu luminos. Pe lespedea cu vedere la mare, Luke plutea la câţiva centimetri deasupra pietrei. Pietricele pluteau în jurul lui. Avea ochii închişi şi picioarele încrucişate. Faţa îi era încordată şi pe sub barba cenuşie i se vedeau tendoanele gâtului. Lacrimile îi curgeau pe faţă în timp ce îşi revarsa puterea, însăşi esenţa sa, în Forţă.

În spatele lui creasta se cutremură, revărsând praf şi resturi de pietre.

* * *

Kylo ezită, dar îşi reveni şi ţinti o altă lovitură vicioasă spre Luke. Încă o dată, lama sabiei lui de lumină nu întâlni nimic altceva decât spaţiu gol.

Luke îi zâmbi trist nepotului său.

— Ne mai vedem, puştiule, spuse el.

Şi apoi dispăru, lăsându-l pe Kylo singur pe câmpia spulberată, cu fulgii de sare căzând în jurul lui ca zăpada. Ochii arzători ai lui Kylo se întoarseră spre mină şi spre uşa de piatră pe care tunul Primului Ordin o despicase.

— Nu! urlă el. Nu!

* * *

Luke deschise ochii şi căzu pe lespede, pietricelele plesnind în jurul lui. Era întins pe spate, cu respiraţia întretăiată de epuizare. Sorii gemeni atinseseră orizontul şi se scufundau în ocean.

În jurul lui, insula era sălbatică şi vie, un vârtej de curenţi şi ondulări în Forţă. Energiile sale erau alimentate de păsările şi insectele din văzduh, de peştii şi creaturile care înotau pe sub valuri şi de iarba şi muşchii care se agăţau de pământ. Toate erau generatoare ale Forţei, dar niciunul nu era recipientul ei. Energia lor scăpa din limitele fragile, temporare, ale corpurilor lor şi se răspândea până când înconjura şi pătrundea totul.

Luke auzi urletul vântului şi strigătele păsărilor. Îşi auzi propria respiraţie şovăielnică în timp ce se străduia să se ridice şi bubuitul ritmic al inimii în piept. Şi auzi o voce familiară. Poate era reală, sau poate era doar în memoria lui.

Desprinde-te, Luke.

El o făcu şi corpul lui dispăru, lăsând lespedea goală. În locul unde fusese, Forţa se ondulă şi tremură. Dar un moment mai târziu această perturbare se pierdu pe fondul altor nenumăraţi curenţi ai unei seri de toamnă pe insulă şi Forţa continuă aşa cum o făcuse întotdeauna – luminoasă, şi vastă, şi eternă.

* * *

Mâinile lui Rey tremurară şi ea căzu în genunchi, cu ochii privind în gol. Soldaţii *Rezistenţei* care urcau obosiţi pe rampa *Şoimului Mileniului* se opriră, uitându-se la femeia care îi salvase. Însă Generalul Organa veni imediat lângă ea, întinzându-i mâna. Rey o luă de parcă ar fi fost oarbă, stând cu gura căscată.

Apoi Generalul o trase înapoi în picioare.

— Trebuie să mergem, îi spuse Leia, cu ochii trişti, dar calzi.

* * *

Kylo luă cu asalt fanta din uşa masivă de piatră, cu soldaţii din trupele de şoc grăbindu-se în spatele lui, cu puştile pregătite pentru a vâna inamici. Dar nu era nimeni care să-i întâmpine – doar transportoare goale şi echipament aruncat.

Kylo, cu chipul ca o mască de furie, intră în centrul de control. Era gol, de asemenea – pustiu. Merse prin încăpere, cu dinţii încleştaţi şi soldaţii din trupele de şoc găsiră rapid un motiv pentru care nu trebuiau să se afle acolo.

Ceva de pe podea îi atrase atenţia lui Kylo. Îngenunche, iar degetele mănuşate ridicară o pereche de zaruri aurii legate de un lanţ scurt.

În timp ce Kylo le privea, simţi altceva – un tremur în Forţă, preludiul unei conexiuni familiare.

Se uită la Rey. Ea se uita la el, cu privirea calmă şi fără frică. Nu era nicio ură în ochii ei, aşa cum fusese cândva. Dar nici nu exista compasiune.

O clipă mai târziu Rey întrerupse conexiunea, lăsându-l pe Kylo singur în întuneric cu zarurile tatălui său în palma mâinii ridicate. O clipă mai târziu, zarurile se estompară şi dispărură.

* * *

Şoimul se ridică pe repulsoare, cu motorul urlând, apoi se învârti graţios şi dispăru spre cerul lui Crait, valul de şoc al plecării făcând să răsune blana mai multor vulpi care priveau de pe o ridicătură stâncoasă.

Câteva minute mai târziu, cargobotul ponosit ieşi din atmosfera planetei. Înaintea ca cineva de la bordul Distrugătoarelor Primului Ordin să poată emite un ordin, dispăru în hiperspaţiu.

În interior, Leia fu uimită să descopere că bătrânul cargobot era infestat cu nişte zburătoare dolofane, cu ochi mari. Păreau să fie pretutindeni: cuibărite în cablurile încurcate, uitându-se prin trapele de acces, şi chiar ţipându-şi ambiţiile

teritoriale la soldaţii *Rezistenţei* care îndrăzneau să stea în jurul mesei de joc.

— Câş, spuse ea, ocolind încă una pe când intra în cabina de pilotaj. De când a devenit rabla asta veche cuşcă de păsări?

Chewbacca stătea pe scaunul copilotului, mâinile sale păroase alunecând peste comenzi cu o graţie care-i contrazicea mărimea. Wookieeul chicoti amuzat, apoi îi indică că ar trebui să ia loc pe scaunul pilotului. Scaunul lui Han.

Paşii lui Leia au dus-o chiar în spatele scaunului, dar nu mai departe. Se opri cu mâna pe spătarul scaunului.

— Chewie…, spuse ea, apoi se opri, având nevoie de un moment pentru a-şi controla emoţiile. Luke… Şi-a dat viaţa pentru noi. Pentru a trage timp. Pentru a ne salva.

Mâinile lui Chewbacca încetiniră peste comenzi, apoi se opriră. Wookieeul scânci, un sunet mic care aproape că i se pierdu adânc în gât. Mâinile îi căzură în poală şi el se prăbuşi în scaun. Mâna lui Leia se aşeză pe umărul lui, în timp ce ea privea prin ferestre, amintindu-şi de vremurile trecute.

Chewie stătuse pe acelaşi scaun prima dată când intrase în cabina *Şoimului*. Îşi aminti haosul, cum fusese nevoie de încă o pereche de ochi şi urechi în timpul fugii nebune de pe Steaua Morţii. Cum se aruncase în braţele lui Wookieeului uluit când ultima dintre navele santinelă imperiale fusese distrusă, entuziasmată de evadarea lor improbabilă.

Stătuseră unul lângă altul în timpul multelor ore lungi a călătoriei agonizant de lentă de la Hoth la Bespin, nesigură dacă *Alianţa Rebelă* supravieţuise. Şi încă o dată când s-au întors în Oraşul Norilor ca să-l salveze pe Luke.

Şi erau din nou aici, după atât de mulţi ani. Atâţia ani, şi atâtea pierderi.

— Acum mai suntem doar noi, spuse Leia. Dar vom găsi o cale.

Îşi dădu seama că lacrimile i se adunau în colţurile ochilor şi încercă să le oprească, supărată pe ea însăşi. Dar nu mergea. Rămase tăcută şi nemişcată, în timp ce linii gemene de lacrimi îi cădeau pe obraji. Chewbacca se uită la ea, cu ochii albaştri strălucitori. El îi văzu chipul şi se ridică de pe scaun, venind lângă ea. Ea încercă să-i spună că este în regulă, dar nu avu cuvinte. El întinse mâna spre ea şi o ghemui la pieptul lui. Leia îşi îngropă faţa în blana caldă a Wookieeului, agăţându-se

de el, şi în sfârşit îşi permise să plângă, să se lase pradă durerii care o umpluse până la refuz. Plânse pentru Luke, pentru Han şi pentru Ben. Pentru toţi cei pe care îi pierduseră. Chewbacca nu scoase niciun sunet, ci doar o ţinea, cu o îmbrăţişare surprinzător de blândă. Au stat aşa, pieptul lui Leia opintindu-se, până când putu să se stăpânească şi să se îndepărteze de el. Se uită în infinitatea hiperspaţiului până când respiraţia îi deveni din nou lentă şi regulată, şi ştiu că era gata să fie ceea ce oamenii care aşteptau în salonul *Şoimului* aveau nevoie ca ea să fie.

Găsiră salonul plin cu luptători şi piloţi din *Rezistenţă*. C-3PO îi povestea lui R2-D2 despre numeroasele ofense pe care le îndurase de când se despărţiseră pe D'Qar, în timp ce BB-8 asculta şi bipăia compătimitor. Când intrară Leia şi Chewbacca, Poe îşi ridică privirea de la discuţia pe care o avea cu Rey, zâmbind când Wookieeul întinse braţul lung pentru a-l trage pe pilot mai aproape.

În cealaltă parte a salonului, Rose era întinsă în cuşeta *Şoimului*, cu un scaner de diagnostic monitorizându-i semnele vitale, în timp ce Finn scotocea compartimentele de dedesubt. Erau pline cu gunoaie, desigur – în timp ce Leia şi Rey îl priveau, el puse într-o parte baterii, unelte vechi şi o varietate de cărţi antice până când, în cele din urmă, găsi ceea ce căuta şi scoase o pătură pe care o puse uşor peste silueta adormită a lui Rose. Rey se întoarse de la Finn ca să-i arate lui Leia ce ţinea în mâini... jumătăţile sabiei de lumină a lui Luke.

— Luke Skywalker s-a dus, spuse Rey. Am simţit-o. Dar n-a fost tristeţe sau durere. A fost linişte. Şi scop.

Leia dădu din cap.

— Şi eu am simţit-o.

Fratele ei trecuse în Forţă. Aşa cum o va face şi ea într-o zi. La fel cum o vor face cu toţii. Doar Forţa rămânea. Era peste tot în jur, conectându-i şi ridicându-i. Şi oriunde era Forţă, era şi o parte din Luke.

Nimeni nu pleca cu adevărat.

Rey ridică privirea de la jumătăţile rupte ale sabiei de lumină a lui Luke către mână de luptători din *Rezistenţă* răniţi şi epuizaţi.

— Kylo este mai puternic ca niciodată, spuse ea. Are o armată şi ţine galaxia într-o mână de fier. Cum vom construi o *Rebeliune* din asta?

Dar Leia puse doar mâna pe cea a lui Rey şi zâmbi.

— Avem tot ce avem nevoie.

* * *

În fiecare zi pe Ahch-To, Lanaii[36] tăiau muşchiul şi arbuştii uneti care ameninţau să cucerească treptele de piatră ale insulei sacre, măturau zona comună din afara bordeielor şi efectuau reparaţiile necesare. Şi dacă cineva din afară era în reşedinţă, Lanaii îi găteau mesele şi îi curăţau hainele, pentru ca ei să-şi poată dedica orele meditaţiei.

Alcida-Auka supraveghease aceste sarcini timp de multe sezoane, din ziua în care mama ei îi dăduse titlul de matronă şi responsabilităţile. Într-o zi, ea avea să treacă la rândul ei titlul spre propria fiică mai mare.

Dacă exista un tipar al venirii celor din afară, Lanaii îl aflaseră niciodată. Erau perioade lungi în care nu erau deloc străini acolo şi scurte perioade în care un grup de străini locuiau împreună pe insulă. Unii dintre străini au fost amabili, la fel de buni cu Lanaii cum erau cu ei înşişi. Şi câţiva fuseseră nebuni – melodiile secrete ale Lanailor aminteau de ani de foc şi ruină care îi alungaseră din casele lor până când lucrurile îşi reluară cursul normal. Dar majoritatea nu lăsau nicio impresie anume, văzându-şi de ei şi de studiile lor.

Cel mai recent străin fusese unul curios. Venise aducând artefacte, unele dintre care melodiile Lanailor aminteau că fuseseră luate de pe insulă cu mult timp în urmă. În loc să-şi vadă doar de ale sale, învăţase limba şi traiul Lanailor, şi venise în fiecare lună la Festivalul Întoarcerii. Şi insistase să-şi facă singur treaba, să-şi adune singur hrana şi să facă reparaţii alături de ei.

În cele din urmă Alcida-Auka acceptase că astfel de activităţi erau o parte din firea sa şi îl lăsă în pace. Până la urmă, nu făcea deloc probleme – deşi nu se putea spune acelaşi lucru despre ucenica sa nepoliticoasă şi stricătoare, cea despre care spusese că era nepoata lui. Amândoi dispăruseră acum.

---

[36] Lanai – specia inteligentă care trăia pe insulele de pe Ahch-To.

Ucenica plecase la bordul bărcii sale cereşti cu cei doi tovarăşi ai ei, în timp ce Maestrul dispăruse pur şi simplu, hainele sale fiind descoperite pe terasa de deasupra mării. Poate că sărise din vârf şi îşi lăsase corpul pradă valurilor. Sau poate că se predase pe sine şi devenise umbră, dispersându-se în lumina şi întunericul din care erau create toate. Melodiile Lanai aminteau că amândouă aceste căi mai fuseseră alese anterior.

Oricare ar fi fost adevărul, el era plecat şi nu mai era sarcina lui Alcida-Auka. Dar rămăsese mult de muncă. Era o colibă ce trebuia reconstruită, un paratrăsnet căzut de repus pe acoperişul său – până la urmă, un fulger tocmai ce distrusese biblioteca din trunchiul arborelui uneti antic – şi alte pagube făcute de nepoata neatentă. Erau trepte de reparat şi muşchi de curăţat. Şi mai erau sarcinile de rutină ale insulei. Va fi iarnă curând, când Lanaii şi orice vizitator nou ar depinde de peştele sărat, algele uscate şi laptele sirenelor thala[37] adunat în zilele favorabile care era verde şi hrănitor. Alcida-Auka verifică dacă una dintre fiice curăţase îmbrăcămintea străinului şi o aşezase în coliba de depozitare, împreună cu brâul de lână şi cizmele. Îndemnă o altă fiică să ducă arma, busola stelară şi celelalte unelte ciudate ale sale în depozit, unde s-ar alătura altor articole adunate de-a lungul generaţiilor.

Alcida-Auka verifică munca fetelor ei şi văzu că a fost făcută aşa cum trebuie. Îşi strânse hainele pe ea pentru a se proteja de vântul care devenise rece, cântându-i despre zăpadă. Când va veni zăpada, Lanaii o vor îndepărta de pe colibe şi scări. Alcida-Auka nu ştia dacă următorul străin va veni în vremea ei, sau a fiicei ei, sau dacă nu o vor face până la numirea unei alte matroane încă nenăscută. Dar va veni un altul şi va găsi totul în ordine. Pentru că Lanaii îşi vor face datoria.

* * *

Pe o lume deşertică fierbinte, trei copii stăteau într-o cameră de aprovizionare murdară.

Lui Temiri nu-i plăcea de Oniho – băiatul mai mare o lăsa mai moale cu munca de fiecare dată când Bargwill Tomder nu era pe-aproape, forţându-i pe Temiri şi pe ceilalţi copii să

[37] Sirene thala – mamifere marine mari caracterizate prin ugere, aripi înotătoare mari şi bot lung, care leneveau pe stâncile insulei templului sacru

muncească mai mult pentru a face treaba care trebuia să fie făcută. Dacă nu ar face asta, Bargwill ar striga şi i-ar lovi şi poate se lua după cineva cu biciul său.

Grăjdarul ursuz fusese într-o dispoziţie proastă încă de la evadarea fathierilor – şi Temiri bănuia că Bargwill nu credea povestea cum că intrusii au fost cei care au eliberat fiarele şi au provocat toate probleme.

Dar lui Arashell Sar îi plăceau poveştile lui Oniho şi îi ceruse lui Temiri să vină cu ea să o asculte pe cea mai nouă. Iar Temiri ar fi făcut aproape orice, dacă asta însemna o şansă de a sta lângă Arashell.

Din fericire, povestea lui Oniho era una bună, jucată de păpuşi pe care copiii le făcuseră din mături, bucăţi de lemn aruncate şi sârmă. De asemenea, mersese până la capăt – nu erau doar soldaţi, ci şi păşitori de jucărie şi nave spaţiale în această poveste.

Temiri nu prea putu urmări tot firul poveştii – avea o mulţime de întoarceri şi transformări – dar punctul culminant era destul de bun. Se termina cu un singur om înarmat cu ceva ce Oniho o numise sabie de lumină şi acel om se lupta cu o întreagă armată. Înainte ca Temiri să afle ce s-a întâmplat cu eroul lui Oniho – acest Luke Skywalker, Maestru Jedi – uşa explodă spre interior şi Bargwill urlă insulte într-o Cloddogran vorbită la foc rapid, stropindu-i cu scuipat din gura lui ca o cavernă şi cu muci din apendicele nazale.

Oniho fugise deja. Temiri încercă să-şi interpună corpul între Bargwill şi Arashell, sperând că ea va observa ce face el pentru ea şi aproape că primi o lovitură aprigă în spate. Oricum Arashell nu avea nevoie de ajutorul lui – ea trecu cu uşurinţă pe lângă grăjdar pentru a fi în siguranţă.

Deoarece Bargwill nu urla şi se agita la cineva anume, Temiri apucă măturica şi se întoarse să cureţe în afata grajdurilor fathierilor. Fiarele alergau în curse, dar în curând aveau să fie aduse înapoi şi trebuiau spălate şi îngrijite. Vor fi multe de făcut înaintea să se poată culca la noapte – şi poate Oniho va fi prea obosit ca să mai termine povestea şi să le spună ce se întâmplase cu Maestrul Jedi care luptase de unul singur cu o întreagă armată.

Uşile grajdului erau deschise, iar stelele străluceau pe cerul nopţii în Cantonica, deasupra traseului. Temiri continuă să

mături, dar se simţea de parcă stelele îl strigau. Mişcările măturii sale încetiniră, apoi se opriră. Se uită în jos la inelul de pe deget pe care i-l dăduse femeia pe care o ajutase, suvenir pe care până acum reuşise să-l ascundă de Bargwill. Studiind însemnele rebele, se întrebă ce se întâmplase cu ea. Poate că avea parte de propriile aventuri acolo, printre stele. Ca cele pe care Temiri îi spunea lui Arashell că le vor avea şi ei într-o zi.

Pe când se uita în sus la stele, băiatul întoarse absent mătura în mâini până când ajunse să o ţină într-o parte, ca pe o sabie de lumină.

SFÂRŞIT

Universsul Star Wars
Anexe

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor în hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună de la

Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generaţii după generaţii şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul

Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Preşedinte al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma de la partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Preşedinte, iar aceia care

i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei

într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului senatorial şi socotea că odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate în toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi

desigur nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare şi armament cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi;

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie;

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre”

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

